

ဝဏ္ဏဇာင်္ဂ

စားတစ်လက်၏
လျှို့ဝှက်ချက်

ဝ ဝိ အ င်း : ဇိ ခ ဖျ ဝ င်း : စု ဝါး : ထိ န်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

ဝဏ္ဏအောင်

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက်

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံက မိုးလေကြားမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းတစ်စီး အပြေးလာနေ၏။ မိုးက သည်းထန်နေဆဲ။

မြင်းပေါ်မှလူသည် သည်းထန်လှသော မိုးကို ဂရုမထားပါ။

မြင်းကို မှန်မှန်မောင်းနှင်နေ၏။

မြင်းကို သုသာန်ထိပ်တွင်ရပ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်
ဆင်းလိုက်သည်။

သူ၏ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်း
ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သုသာန်တွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်
ဝင်လာလေသည်။

အုတ်ဂူနှစ်ခုရှေ့ရောက်သောအခါ သူ၏ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ
ရပ်တန့်သွားသည်။ မျက်လုံးများကလည်း ထိုအုတ်ဂူကို သေချာစွာ
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
လူရွယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်သည်။

၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပြီးမှ ဂုဏ်ထူးပွဲ ခူးထောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောမှ လွယ်ပိုးထားသော ဓားကိုထုတ်ကာ အုတ်ဂူကို စတင်တူးဖော်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ အုတ်ဂူမှာ ပွင့်သွားလေသည်။ လူရွယ် ဓားကို ဘေးတွင်အသာချကာ အုတ်ဂူအတွင်းမှ ခေါင်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ခေါင်းသည် ယခုထိ ဆွေးမြည့်ခြင်း မရှိသေးပါ။

လူရွယ်က ခေါင်းတလားအား ဓားနှင့်ကန့်လန့်ဖွင့်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ခေါင်းတလားအဖုံး ပွင့်သွား၏။ လူရွယ်က ခေါင်းတလား အတွင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ အရိုးစုနှင့်အတူ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသော ဓားတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူရွယ်က ဓားကို မက်မောစွာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဓားကို ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ခြမ်း’

ဝင်းလက်သော အလင်းတန်းတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဓား”

သူသည် ကျေနပ်အားရစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အေးစက်သောစကားသံက ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဓားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (၁) ❖ ၇

“မှန်တယ် ... ဒီဓားဟာ တကယ်ကောင်းတဲ့ဓားပဲ”

လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။ နောက်သို့ အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ရိမြန်ချီ”

လူရွယ်က လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ဤနေရာတွင် ရိမြန်ချီကို တွေ့ရသည့်အတွက် အမှောင်တွင်း၌ ရိကျင်းနှင့်ရိစင်းတို့လည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု အလိုလိုနားလည်လိုက်လေသည်။

ရိမြန်ချီက ရယ်မောလိုက်၏။

“ထင်းပေါင် ... မင်း ကျုပ်ကိုမှတ်မိသားပဲ”

သိုင်းလောကတွင် ရှိညီနောင်သုံးဖော်ကို မသိသူ အလွန်နည်းပါးလှပေသည်။ ရှိညီနောင်သုံးဖော်သည် အနက်ရောင် သိုင်းလောက၌ နာမည်ကျော်ကြားကြသူများပင် ဖြစ်၏။

ရိကျင်းက ...

“ဓားကောင်းတစ်လက်ဆိုတာ ကိုင်ဆောင်တဲ့လူကလည်း သိုင်းပညာ ထက်မြက်ရမယ်”

ရိစင်းက ...

“ဟုတ်တယ် ထင်းပေါင်၊ ဒီဓားနဲ့ မင်းက မလိုက်ဖက်ဘူး ထင်တယ်”

၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရိမ္မန်ချီက ...

“မှန်တာပေါ့ ... မင်းအနေနဲ့ ဒီဇာကို မကိုင်သင့်ဘူးကွ”

ထင်းပေါင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီဇာက ဘာဇာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြလို့လား”

ရိမ္မန်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိပါတယ် ... ဒီဇာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းသုံးရာ
လောက်က မွန်ဂိုတပ်မှူးကြီးလူချီရဲ့ ဇာပဲ၊ ဇာနာမည်က တိမ်လွှာ
ဇာတဲ့”

ထင်းပေါင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အတော်သိထားကြတာပဲ”

ရိမ္မန်ချီက ...

“ဒါကြောင့် မင်းနဲ့မတန်ဘူး ပြောတာပေါ့”

ထင်းပေါင်က ခွဲလိုက်၏။

“ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့များ တန်သလဲ”

“ကျုပ်တို့နဲ့ပဲ တန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထင်းပေါင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ရိမ္မန်ချီ
၏မျက်နှာ နီရဲသွား၏။

“ထင်းပေါင် ... မင်းက ကျုပ်တို့ကို လှောင်ပြောင်တာလား”

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၉

ထင်းပေါင်က လက်ကာပြလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရိကျင်းက ...

“ကဲ ... အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ တိမ်လွှာဇာ ကျုပ်တို့
ကိုပေးပါ”

ထင်းပေါင်က ...

“ဒီဇာကို ကျုပ် လူတစ်ယောက်အတွက် လာယူပေးရတာ
ဗျ၊ ကျုပ်သဘောနဲ့ကျုပ် ပေးလို့မရဘူး”

“မင်းက ကျုပ်တို့ကို အကြမ်းဖက်အောင် ပြောဆိုနေတာ
လား”

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ”

ရိကျင်း စိတ်မရည်နိုင်တော့ပါ။

“ထင်းပေါင် ... နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းပဲပြောမယ်၊ တိမ်လွှာ
ဇာကို ပေးမလား၊ မင်းအသက် ပေးမလား”

ထင်းပေါင်၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွား၏။

သူသည် ရှည်နှောင်သုံးဖော်ကို တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ရပါ
က ကြောက်ရွံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ရှည်နှောင်သုံးဖော်က
သူ့အား တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ခိုက်ကြမည်မဟုတ်သည်ကို သိနေ
၏။

ထင်းပေါင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တိမ်လွှာ
ခေးကို မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။

‘ခြစ်’

ရိကျင်း၏မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာရိပ်များ ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

“မင်းက အခြေအနေကို နားလည်သားပဲ”

ရိမွန်ချိက တိမ်လွှာခေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ဆီက လုယူသွားတဲ့အတွက် ပြဿနာ
တက်မှာ သေချာတယ်”

ရိမွန်ချိက ပြုံးနေ၏။ ရိကျင်းက ...

“မင်းကို နိုင်းတဲ့လူကို ပြောလိုက်ပါ ... ကျုပ်တို့ လုသွား
တယ်လို့”

ထင်းပေါင်က ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါထက် ကျုပ်ကို ဘယ်သူ့ နိုင်းတယ်ဆို
တာတော့ မမေးတော့ဘူးလား”

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်တို့က စိတ်မဝင်စားဘူးဗျ”

ထို့နောက် နေရာမှ အားလုံး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေ
တော့သည်။

‘တောက်’

တက်ခေါက်သံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသလို ဖြစ်နေ၏။

“ထင်းပေါင်”

အေးစက်မာကျောသောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထင်းပေါင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက် တုန်ခါသွား၏။

သူသည် မဝံ့မရဲနှင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“သ ... သခင်ကြီး”

သခင်ကြီးဆိုသူသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၏။ မျက်နှာဝိုင်း
ပြီး မျက်ပေါက်ကျဉ်း၏။ တိုနံနံနှုတ်ခမ်းမွေး ရှိ၏။ ထိုလူသည် ယန်ရှု
ဆိုသူဖြစ်၏။

သိုင်းလောကတွင် ယန်ရှုသည် နာမည်ကျော်တစ်ဦးဖြစ်၏။
မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်ကြီး ယန်ရှုဆိုလျှင် မသိသူ အလွန်နည်းလှသည်
မဟုတ်ပါလော။

ယန်ရှုက ထင်းပေါင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

ထင်းပေါင်က ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယန်ရှုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

၁၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်က ဆင်ခြေဆင်လက် မလိုချင်ဘူး၊ ဟေ့ ... သူ့ကို
ခေါ်သွားကြစမ်း”

ဟု နောက်လှည့်ကာ အိမ်နိပေးလိုက်လေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူက တောင်းပန်သော်လည်း ယန်ရှုက လှည့်မကြည့်
တော့ပါ။ ကိုယ်ရံတော်များက ထင်းပေါင်းအား အခန်းတွင်းမှ ဆွဲ
ထုတ်သွားလေတော့သည်။

ည ...

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၏။ ထင်းယန်သည် စာဖတ်နေ၏။

သို့သော် သူသည် စာထဲ၌ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသလို ဖြစ်နေ
၏။ မကြာခဏဆိုသလို လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။

နောက်ဆုံး သူသည် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

“အစ်ကိုကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ”

သူသည် ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ အငွေ့သေနေသော ထမင်း
ဟင်းများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏အစ်ကိုသည် ဘာဝန်
အရ ခရီးသွားခြင်း မဟုတ်လျှင် အိမ်ကို စောစောပြန်လာတတ်သည်။

စားတစ်လက်၏ကျိပ်ချက် (ပ) ❖ ၁၃

ယခု ခရီးထွက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ၏အစ်ကိုသည် မနေ့က
မှ ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ထင်းယန်က ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒယီးဒယိုင်နှင့် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော လူတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ၏အစ်ကို ထင်းပေါင်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း
သိလိုက်သည်။

ထင်းယန် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထင်းပေါင်က အခန်းတံခါးကို
တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထင်းယန်၏မျက်လုံးများ ပြူး
ကျယ်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းပင် အစ်ကိုဖြစ်သူအနီးသို့ ပြေးလွှား
ရောက်ရှိသွား လေသည်။

“အစ်ကို ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူး
ရောင်လို့ပါလား”

ထင်းပေါင်က ဘာမှမပြောပါ။

ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ထင်းပေါင်၏မျက်နှာမှာ ရောင်ကင်းနေ၏။ မျက်လုံးတစ်
ဖက်မှာ ညိုမည်းပြီး ပိတ်လှမတတ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်
ပေကျံနေသော သွေးစသွေးနုများကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကို ဒဏ်ရာရလာသလား၊ ဘယ်သူနဲ့ ပြဿနာတက်
ခဲ့ပြီလဲ”

၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းပေါင်က ကြိုးစားပြီးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ထင်းယန်က ...

“ကျွန်တော် သိပြီ ... သခင်ကြီးက နှိပ်စက်လိုက်တာ
မဟုတ်လား”

ထင်းပေါင် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ ထင်းယန်က ...

“အစ်ကို မိုးကြိုးရဲတိုက်မှာ အမှုမထမ်းပါနဲ့တော့”

ထင်းပေါင်က ငေးခိုင်းသွားသည်။

ညီငယ်၏ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အမှုမထမ်း၍ မဖြစ်ပါ။ ညီ
ငယ်သာ စာပေပညာပြည့်စုံ၍ နေပြည်တော်ရောက်သွားလျှင် သူ
ဘဝကို အေးချမ်းစွာနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ထမင်းစားတော့မလား”

ထင်းပေါင်မှာ ယခုမှပင် ဆာလောင်ခြင်းကို သတိရလာ
လေသည်။ သူသည် အေးစက်နေသော ထမင်းကို စားသောက်လိုက်
၏။ သို့သော် သူ၏ပါးစပ်များက ဝါးမရလောက်အောင်ပင် နာကျင်
နေလေသည်။ ထမင်းစားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။“ကံ ညီလေး ... သိမ်းလိုက်တော့၊ အစ်ကို ခဏအနားယူ
လိုက်ဦးမယ်”

*

‘ဂူး’

ထင်းပေါင် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ယခု သူ အာမခံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း
တိမ်လွှာမား ပြန်မယူနိုင်ခဲ့လျှင် သူသေရမည်ဖြစ်၏။ရီညီနောင်သုံးဖော်ကို သူ မယှဉ်နိုင်ပါ။ မည်သို့ ဉာဏ်ကူရ
မည့်နည်းလမ်းကို သူ မသိပါ။ တွေးတော၍လည်း မရသေးပါ။ သို့
သော် ကတိပေးခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

သူ မနက်မရိုးထွက်ရပေမည်။

ရီညီနောင်သုံးဖော်ကို ရှာဖွေပြီးမှ နီးစဉ်ကြည့်ကတော့မည်
ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

*

ဒိမ်ဂေဟာတစ်ခု ...။

မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းနှင့် ကာရံထား၏။ ကြီးမား
သော သံတံခါးက ပိတ်ထားသည်။တံခါးဝတွင် ရိုဂေဟာဟု ရေးသားထားသော ဆိုင်းဘုတ်
တစ်ခု ရှိပေသည်။ ထင်းပေါင်မှာ ခြံတံခါးဝတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းပေါင်၏မျက်နှာတွင် လေးနက်တည်ကြည်ဟန် ပေါ်နေ၏။ သူသည် ခြံဝင်းအတွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြံဝင်းအတွင်း၌ လူရိပ်လူယောင်ကိုပင် မမြင်ရပါ။

ထင်းပေါင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ သူသည် ခြံတံခါးမှ ကြေးကွင်းကို လှုပ်ယမ်းကာ ခေါက်လိုက်လေသည်။

‘ခေါက် ... ခေါက်’

အတန်ကြာလှုပ်ယမ်းလိုက်သော်လည်း တုံ့ပြန်မှုကား လုံးဝ မရှိပါချေ။ ထင်းပေါင်က အတန်ကြာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ တွေ့ရသဖြင့် ဂေဟာရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရိညီနောင်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်”

ည ... မိုးကောင်းကင်တွင် လကွေးလေး ရှိနေသည်။

ညအမှောင်အောက်ဝယ် အအောက်အအုံတစ်ခုသည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏။ ထိုစဉ် အဆောက်အအုံအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ထင်းပေါင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၅) ❖ ၁၇

ထင်းပေါင်သည် နေ့လယ်ခင်းက ရိဂေဟာကို ရောက်ခဲ့သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ယခုလို ညဘက်တွင် တစ်ဖန်စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းပေါင်က အုတ်တံတိုင်းပေါ် အသာခုန်တက်လိုက်ပြီး ခြံဝင်းအတွင်း ခုန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင် အဆောက်အအုံအနီး ပြေး၍ ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

ယခုထိ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့သေးပါ။

ထင်းပေါင်က အဆောက်အအုံဘေးမှ ပတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် အထဲသို့ အသာချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် မှောင်မည်းနေသဖြင့် မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ထင်းပေါင်က ပြတင်းပေါက်ကို ဘေးဦးဖြင့် ကန့်လန့်ကာ ကြိုးစားဖွင့်လိုက်၏။ အတန်ကြာသောအခါ ... ပြတင်းတံခါး ပွင့်သွားသောအခါ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ ကျော်ဝင်လိုက်၏။ သူရောက်ရှိနေသောအခန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်သူ့အိပ်ခန်းပါလိမ့်”

သူသည် သတိကြီးစွာထားရင်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ

၁၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်လည်း မှောင်မည်းနေသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လူမှရှိရဲ့လား”

သူသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် စင်္ကြံလမ်း အတိုင်းလျှောက်ရင်း အခန်းတစ်ခုချင်း လိုက်လံရှာဖွေလိုက်လေ သည်။

စင်္ကြံထောင့်ကွေးရှိ အခန်းတစ်ခုမှ မီးရောင် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထင်းပေါင်မှာ ရင် ထိတ်သွားရလေသည်။

သူသည် စင်္ကြံထောင့်ကွေးတွင် အသာကပ်နေလိုက်၏။ ရိညီနောင်များ ဖြစ်နေလျှင် မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုလည်း အလျင်အ မြန် စဉ်းစားလိုက်၏။ သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ အခန်းတွင်းမှ မည်သူမျှ ထွက်လာခြင်း မရှိပါ။

ထင်းပေါင်က ထိုအခန်းဆီသို့ အသာချဉ်းကပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်လေသည်။

‘အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်’

ထင်းပေါင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ညည်းညူသံအရ ဒဏ်ရာရထားသူတစ်ဦး၏ အသံဖြစ် ကြောင်း သူ ကောင်းစွာနားလည်လိုက်၏။

တးတစ်လက်၏လျှိုက်ချက် (၀) ❖ ၁၉

ထင်းပေါင်က အခန်းတွင်း သို့ အသာချောင်းကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟင်”

အခန်းတွင်းမှလူမှာလည်း ထိတ်လန့်သွားဟန်ပေါ်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ထင်းပေါင် ပုန်းကွယ်မနေတော့ပါ။ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်း ဝင်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းမှလူမှာ ထင်းပေါင်အား တွေ့သောအခါ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ထင်းပေါင်”

ထင်းပေါင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုလူက ...

“မင်းက တိမ်လွှာဓား ပြန်ယူဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ် လား”

ထင်းပေါင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုလူက ...

“မင်း နောက်ကျသွားပြီ”

ထင်းပေါင် ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျုပ် နောက်ကျသွားမှန်း သိ လိုက်ပါတယ် ရဲမြန်ချီ”

မှန်ပါသည်။ ထိုလူမှာ ရဲမြန်ချီဖြစ်၏။

ရဲမြန်ချီသည် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။

၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပတ်တီးများဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိသလို ဖြူဆွတ်နေ၏။

“ခင်ဗျားဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရထားပုံပဲ၊ ရိကျင်းတို့ကောဗျ”

ရိမွန်ချီက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“သေပြီ”

ဟု တုံးတိတိ ဖြေလိုက်လေသည်။

ထင်းပေါင်က ...

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ကို အခုလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူကများ တိုက်ခိုက်သွားပါလိမ့်”

“ဘာလဲ ... မင်းက အဲဒီလူနောက် လိုက်သွားမလို့လား”

ထင်းပေါင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ရိမွန်ချီက ...

“မင်းလိုက်သွားလည်း သေရမှာပဲ”

“မလိုက်ဘဲ ကျုပ်က သေရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့သခင်က ဒီဓားကို မရုအရ လိုချင်နေတယ်”

“လူတိုင်း လိုချင်ကြမှာပဲလေ”

ထင်းပေါင်က ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုက်ချက် (၁) ❖ ၂၁

“တိမ်လွှာဓားဟာ ဓားကောင်းတစ်လက်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီဓားထက်ကောင်းတဲ့ ဓားတွေလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် လူတိုင်းက လိုချင်တပ်မက်ရတာလဲ”

ရိမွန်ချီက ထင်းပေါင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက တိမ်လွှာဓားအကြောင်း ဘာမှ မသိဘဲကိုး”

“ဘာသိရမှာလဲဗျ”

ရိမွန်ချီက ပြောမည့်ဟန်ပြုပြီးမှ ...

“မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

ထင်းပေါင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလား”

“မင်း နောက်တော့ သိလာပါလိမ့်မယ်”

ရိမွန်ချီ မပြောချင်ကြောင်း ထင်းပေါင် နားလည်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လိုရင်းကိုသာ မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူတိုက်ခိုက်သွားတာလဲ”

ရိမွန်ချီက အံ့ကြိတ်ပြီး ရွာမုန်းတီးသောလေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

“တုံးမင်”

ထင်းပေါင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“တုံးမင်ဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် တိုက်ခိုက် နိုင်စွမ်းရှိရဲ့လားဗျာ”

ရိမ္မန်ချိုက အံ့ကြိတ်ရင်း ...

“သူတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ကျုပ် သူ့ကို ကောင်းကောင်း သတ်ပစ်နိုင်တယ်။ သူနဲ့အတူ ဝံပုလွေစုစုနဲ့ ပါလာတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူတို့က တိုက်ခိုက်ခဲ့တာဗျ”

ထင်းပေါင် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ရိမ္မန်ချိုက ...

“ကျုပ် အနားယူတော့မယ်၊ မင်း တိမ်လွှာစား လိုချင်ရင် တုံးမင်တို့နောက် လိုက်သွားပါ”

ထင်းပေါင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူသည် ဘာမှမပြော တော့ဘဲ ဂေဟာအတွင်းမှ ချာခနဲ လှည့်၍ထွက်လာခဲ့လေသည်။

‘ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်’

ထင်းပေါင်မှာ မြင်းကို အသော့နှင်နေ၏။ သူသည် ခရီး ပြင်းနှင်ရင်းက တုံးမင်အကြောင်း စဉ်းစားနေလေသည်။

တုံးမင် ...။

တုံးမင်ကို သူ ကောင်းစွာသိ၏။

စာတစ်လက်မလျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၂၃

တုံးမင်သည် ဂူတန်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသာ ကြိုးစားလျှင် တစ်နေ့တွင် ဂူတန်းကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ ဝင်အဖြစ် ရောက်ရှိနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့သော် တုံးမင်မှာ အပျော်အပါး အလွန်မက်သည်။ လောင်းကစားမှုကို အလွန်နှစ်သက်၏။ လောင်းကစားခြင်းကြောင့် သူ့ဘဝတွင် အမှားများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး သူ့အား အကျင့်ပျက်ဂိုဏ်းသားဟု သတ်မှတ် ပြီး ဂူတန်းဂိုဏ်းမှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ဂူတန်းဂိုဏ်းမှ နှင်ထုတ် လိုက်ခြင်းသည် တုံးမင်အတွက် မြင်းကို ချိုတပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် တူသွားလေသည်။

ယခင်က ဂိုဏ်း၏စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများကို ကြောက်ပြီး မကောင်းမှုများကို မြောင်မလုပ်ရဲပါ။ ယခုမူ သူက မြောင်လုပ်ရဲလာ ၏။ သူသည် တစ်စထက် တစ်စ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦး အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

ထင်းပေါင်သည် တုံးမင်ကျက်စားရာ နယ်မြေဘက်သို့ ခရီး ဆက်ရင်းမှ တုံးမင်၏အဖော် ဝံပုလွေစုစုအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိ ပြန်သည်။

စုစုသည်လည်း အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန်ကောက်ကျစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်

၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏အမည်ရှေ့တွင် ဝံပုလွေဟူသော ဝိသေသဘွဲ့ သူ့ကို ရထားခြင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းပေါင်မှာ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူနှစ်ဦး လက်တွဲမှုမှာ ကြာမြင့်မည်ဟု မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူက အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

*

လေက တစ်ချက်ငွေယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။

မီးအိမ်အလင်းရောင်သည် ယိမ်းနွဲ့သွားသည်။

အလင်းရောင်သည် အိမ်ကလေးအတွင်း ဖြန့်ကြက်ကျ ရောက်နေပေသည်။ အိမ်ကလေးမှာ အတော်ပင် သေးငယ်၏။

ဧည့်ခန်းမှာလည်း ကျဉ်းပေသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲ၊ ကု လားထိုင်တစ်စုံမှလွဲ၍ အခြား မည်သည့်ပရိဘောဂမျှ မရှိပါချေ။

စားပွဲတွင် လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေ၏။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးဝမကြည့်ကြပါ။ သူတို့၏အကြည့် တို့သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဓားတစ်လက်ပေါ်သို့သာ ရောက်နေကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား တုံးမင်နှင့် ဝံပုလွေစုခုံးတို့ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

စားတစ်လက်၏ပျိုပွတ်ချက် (၁) ❖ ၂၅

ဝံပုလွေစုခုံးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်လေ သည်။ သူသည် အနက်နှင့်အညိုစင်းကျား ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား လေသည်။ သူ၏ခါးတွင် ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထား၏။

တုံးမင်သည် အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ သည်လည်း အသက်လေးဆယ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်၏။ သူ၏မျက်နှာသည် အတန်ဝိုင်းပြီး အမြဲပင် ပြုံးနေတတ်ပေသည်။ တုံးမင်က ...

“တိမ်လွှာဓားတော့ ကျုပ်တို့ရပြီ”

ဝံပုလွေစုခုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဓားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး ရှာကြတာပေါ့”

တုံးမင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်က တခြားကိစ္စလေးတွေ ရှိသေး တယ်ဗျ”

ဝံပုလွေစုခုံးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“မင်းမှာ ဘာအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ”

တုံးမင်က ...

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြဿနာပါ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းမလို့ဗျ”

ဝံပုလွေစုခုံးက ...

၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဘာအကူအညီလဲ”

တုံးမင်က ...

“တိမ်လွှာစားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် ရှာဖွေဖို့ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက ရှာဖွေထားနှင့်မယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝံပုလွေစုန်းက အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌လည်း တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရ၏။

တုံးမင် မည်သို့ ကြံစည်နေသနည်း။ သူ တွေးမရပါ။

တုံးမင်သည် စိတ်ချရသူမဟုတ်ဟု သူ နားလည်၏။ ယခုတုံးမင်သည်လည်း မိမိနည်းတူပင် မိမိကိုယ်ကြည်စိတ်ချလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထား၏။

ယခု တုံးမင်က မည်သို့သောကြောင့်အစည်နှင့် သူ့အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အခွင့်အရေးပေးနေရပါသနည်း။ တုံးမင်၏ လှည့်ကွက်တစ်ခုပင်လော ...။

သူတွေ့တော့နေစဉ် တုံးမင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ တိမ်လွှာစားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အလွန်သိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်မျှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ စွန်းစုပိုက ကျုပ်နောက်ကို လိုက်လာနေပြီဗျ”

ဝံပုလွေစုန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၂၇

“စွန်းစုပို”

တုံးမင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေစုန်းက ...

“သားသတ်သမား စွန်းစုပို ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဝံပုလွေစုန်းက ...

“စွန်းစုပိုရဲ့ ပြဿနာ”

တုံးမင်က ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်က စွန်းစုပိုရဲ့ညီတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့မိတယ်ဗျ။ တရားခံဟာ ကျုပ်ဆိုတာ စွန်းစုပိုမသိသေးလို့ သက်သာနေတာ၊ အခုတော့ ကျုပ် သူ့လက်က ပြေးရဦးမယ်”

ဝံပုလွေစုန်းက ...

“ဖြစ်နိုင်ရင် စွန်းစုပိုနဲ့ ပြဿနာမတက်တာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ”

တုံးမင်က ပနုံးတွန့်လိုက်သည်။

“လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုမှ စွန်းစုပိုရဲ့ညီ ပါနေမယ်မှန်း ကျုပ်လည်းမသိခဲ့ဘူး၊ ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောပါ”

၂၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တုံးမင်က ...

“ခင်ဗျား လျှို့ဝှက်ချက်ရပြီးရင် ကျုပ်ကိုပြောပြဖို့ မမေ့ပါနဲ့

ဗျာ”

ဝံပုလွေစုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ ... ပြောပါမယ်”

သူသည် တိမ်လွှာမားအတွက် တုံးမင်အား ခဲယဉ်းစွာ ရှင်းပစ်ရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ ယခု တုံးမင်က သူ့စရိတ်နှင့်သူ သွားပေတော့မည်။ ဝိဉာဏ်တိတ်ချရစေရန် စွန်းစုပိုထံ တုံးမင်သတင်းပို့ရန်ကို ပါ စဉ်းစားလိုက်၏။

တုံးမင်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ခရမ်းပြာဂေဟာမှာ ပုန်းခိုနေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်

ဗျ”

ဝံပုလွေစုန်းက ...

“ကောင်းဟာပေါ့”

တုံးမင်က ...

“ခင်ဗျား တိမ်လွှာမားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ရှာတွေ့ရင် ကျုပ်ကို ပြောပြဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

“တကယ်လို့ ကျုပ်သေသွားရင်”

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၂၉

“ခင်ဗျားကို စွန်းစုပို ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဝံပုလွေစုန်းက ပြောလိုက်သည်။ တုံးမင်က ...

“ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းရမှာပေါ့”

သူသည် စားပွဲမှထပြီး အခန်းတွင်း ဝင်သွား၏။

အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ၏လက်အတွင်း၌ အရက်တစ်အိုး ပါလာ၏။ တုံးမင်က အရက်အိုးအား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး ...

“နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး သက်တမ်းရှိတဲ့ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဗျာ၊ ပထမက တိမ်လွှာမားလျှို့ဝှက်ချက်တွေ့မှ ထုတ်သောက်ဖို့ပဲ၊ အခုတော့ စွန်းစုပို လက်ဦးသွားရင် မသောက်လိုက်ရဘဲ နေမှာစိုးလို့ပါ”
သူသည် အရက်အိုးကိုဖွင့်ကာ ခွက်နှစ်ခွက်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ...

“ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေ”

ဝံပုလွေစုန်းက တုံးမင် အရက်သောက်သည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ...

“မင်းလည်း ကံကောင်းပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းပြီး မော့ချလိုက်လေသည်။ အရက်သည် လည်ချောင်းအတွင်း ပူပြင်းစွာ ထိုးဆင်းသွား၏။ ချက်ချင်းပင် ဝမ်းထဲ၌ ပူပြင်းနာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစား လိုက်ရသည်။

၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူ၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

တုံးမင်က သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဝံပုလွေ
စုန်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ...

“မင်း ... မင်း ... ယုတ် ... ယုတ်မာ”

“ကျုပ် မင်းကို မသတ်ဘူးလို့ မပြောခဲ့ဘူး၊ တိမ်လွှာစား
မင်းကို ကျုပ်က ပေးထားခဲ့ပါ့မလား ... မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစား
သင့်တယ်”

ဝံပုလွေ စုန်းက အံ့ကြိတ်ပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် သေသလို မင်းလည်း သေရမယ်”

သူသည် ကြိုးဝါးပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ခုတ်ချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

တုံးမင်က အသာရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရာ ဓားချက်သည်
စားပွဲခုံအား ထိမှန်ကာ ကျိုးပြတ်သွားလေသည်။

ဝံပုလွေစုန်းက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။
သို့သော် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာပြီး
ဒယီးဒယိုင်နှင့် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

တုံးမင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ဝံပုလွေ

ဓားတစ်လက်နံ့လျှိုက်ချက် (၀) ❖ ၃၁

စုန်းက ...

“မင်း ... မင်း ... လူယုတ်မာ”

“မင်းရော ဘာထူးသလဲ၊ ငါက မင်းကို မသတ်ရင် မင်းက
ငါ့ကိုသတ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါ ... ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့စွန်းစုပို ပြဿနာရှိတယ်ဆိုတာ
လိမ်ညာခဲ့တာပေါ့”

“ဒါ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... စွန်းစုပိုကတော့ သူ့ညီကို သတ်တဲ့
တရားခံဟာ ကျုပ်ဆိုတာ သိလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”

“မင်း တိမ်လွှာစားယူသွားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်ကို ဖြေဆေး
တော့ ပေးခဲ့ပါ”

တုံးမင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အဆိပ်က ဖြေဆေးမရှိဘူး၊ မင်း အများဆုံး ဒုက္ခခံရ ခဏ
ပါပဲ၊ မကြာခင် မင်း သေရမှာပဲ”

ဝံပုလွေစုန်းမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။ သူ
သည် ဂိုဏ်းအားကို စုစည်းကာ ခုန်ထလိုက်၏။ ထို့နောက် တုံးမင်၏
နောက်ကျောသို့ ဓားတစ်ချက် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

တုံးမင်မှာ ယခုလို တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်ဟု တွက်ဆထား
ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသာရှောင်တိမ်းပြီး လက်ပြန်တစ်ချက်
ရှိက်ချလိုက်လေ၏။

၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

‘ဝုန်း’

ဝံပုလွေစုန်းမှာ တုံးမင်၏ လက်ဝါးထိမှန်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

တုံးမင်က နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

တိမ်လွှာစားကို ကျောတွင်ပိုးပြီး အိမ်ထဲမှလှမ်းထွက်လိုက်၏။ သူ၏မျက်ခုံးမှာ ရုတ်တရက် ကြွတ်သွား၏။ သူ၏နားတွင်း၌ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သူသည် ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် အမှောင်တွင်းသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က လည်း တုံးမင်နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ညသည် မှောင်မိုက်နေဆဲ ...။

မကြာမီ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က တဲငယ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မြင်းစီးသမားသည် မြင်း အရှိန်မသေခင်ပင် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သူကား ထင်းပေါင် ဖြစ်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (၁) ❖ ၃၃

တဲအိမ်အတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျိုးပဲ့နေသော စားပွဲခုံကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ရေရွတ်ရင်း ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်တွင် လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ထင်းပေါင် ထိုလူအနီး လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အင်း”

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟင် ... ဝံပုလွေစုန်းပါလား”

ထင်းပေါင်က စုန်းအား စစ်ဆေးကြည့်ရင်း ...

ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။

“စုန်း ... ဘယ်လိုမှ အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး၊ အဆိပ်ပြင်းလွန်းပါလား”

“မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

စုန်းက မေးသည်။ ထင်းပေါင်က ...

“ခင်ဗျား စုန်းမဟုတ်လား၊ တုံးမင်ကော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သူ ... သူထွက်သွားပြီ”

“တိမ်လွှာစားအတွက် ခင်ဗျားကို သူ လုပ်ကြံလိုက်တာ”

၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်”

“သူ ဘယ်ထွက်သွားသလဲ”

ဝံပုလွေစုန်းက စကားပြောရန် အားယူလိုက်၏။

သို့သော် စကားသံအစား သွေးများပွက်ခနဲ အန်ကျလာပြီး

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တစ်ချက်တွန့်လိမ်သွား၏။

“တုံးမင် ဘယ်သွားသလဲ ပြောစမ်းပါ ... မြန်မြန်ပြောစမ်း

ပါ”

ဝံပုလွေစုန်းကား မဖြေနိုင်တော့ပါ။

“တောက် ... နည်းနည်း နောက်ကျသွားပြန်ပြီ”

ထင်းပေါင်သည် ချက်ချင်းပင် တဲအိမ်ကလေးထဲမှ လှည့်

ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အရုဏ်ဦး၏အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၏။ သစ်ပင်များကြား တောလမ်းကလေးတိုင်း လူတစ်ယောက်မှာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည်။

ထိုလူမှာ တုံးမင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (၁) ❖ ၃၅

ဗတ်ဝန်းကျင်ကို အလစ်မပေးတမ်း ခရီးဆက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ တိမ်လွှာစားကို လိုချင်သူ ဒုနှင့်ဒေးဟု သူယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ထံမှ တိမ်လွှာစားလုယူရန် ကြိုးစားသူများ ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၏။

သူ ခရမ်းပြာကို အမြန်ဆုံးရောက်မှဖြစ်ပေမည်။ ခရမ်းပြာသို့ရောက်လျှင် သူ ကောင်းစွာ လုံခြုံပြီးဟုလည်း ယုံကြည်ထားသည်။

တုံးမင်သည် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့၏။ မကြာမီ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်အနီးအရောက်တွင် သူ၏ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ပြူးကျယ်သွား၏။ မျက်နှာလည်း ပျက်သွားလေသည်။

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် လူတစ်ဦးထိုင်နေ၏။

“စွန်းစုပို”

တုံးမင်မှာ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

စွန်းစုပို၏မျက်နှာက ပြုံးသွား၏။ ပြုံးလိုက်သည်နှင့် ကျဉ်းလှသော မျက်လုံးများက ပိတ်သွားသလို ဖြစ်၏။

စွန်းစုပိုသည် အလွန်ဝ၏။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းပြီး နှုတ်ခမ်းထူ၏။ သူ့ကိုကြည့်လျှင် ဝက်တစ်ကောင်နှင့်တူသည်ဟု ထင်မိမည်မူ့၏။ သေချာ၏။

၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုသို့ ထင်သည့်သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ဝက်ဖြစ်သွား
ပေမည်။ စွန်းစုပိုက သူ၏ ဝါဒီသော ခန္ဓာကိုယ်အား မနည်းသယ်
ကာ ထလိုက်လေသည်။ တုံးမင်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီး စွန်းစုပိုပါလား”

စွန်းစုပိုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ကျုပ် မင်းကို စောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီဗျ”

တုံးမင်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

စွန်းစုပိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်း သိသင့်တယ်”

တုံးမင်မှာ မျက်နှာပိုပျက်သွား၏။

“ကျုပ် ... ကျုပ် တကယ်မသိလို့ပါ”

စွန်းစုပိုက လက်ဖြန့်လိုက်သည်။

“ပေး”

ဟု သံပြတ်နှင့်ပြောလိုက်သည်။

တုံးမင် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက တိမ်လွှာစားကို လိုချင်နေတာကိုး”

စွန်းစုပိုက ဘာမှပြန်မပြောပါ။ တုံးမင်က သက်ပြင်းချရင်း

...

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၃၇

“တိမ်လွှာစားကိုရဖို့အတွက် ကျုပ် အတော်ပဲအပင်ပန်း
ခံခဲ့ရတယ်”

စွန်းစုပိုက ...

“မင်းက မပေးချင်ဘူးပေါ့”

“တခြားလူဆိုရင်တော့ ကျုပ် ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား
တောင်းနေတာဆိုတော့ ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

တုံးမင်က ပြောရင်း ကျောတွင်လွယ်ပိုးထားသော တိမ်
လွှာစားကို မြုတ်ကာ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ စွန်းစုပိုက စားကို ဖမ်းယူ
လိုက်၏။ တုံးမင်က လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“နေဦး”

စွန်းစုပို၏ ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တုံးမင်က လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြောမလို့လဲ၊ တိမ်လွှာစားကို ရပြီပဲ၊ ကျုပ်
ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

စွန်းစုပိုက လက်ကာလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ကျုပ် ကိစ္စတစ်ခုပဲ ပြီးသေးတယ်၊ နောက်ကိစ္စတစ်ခု
ကျန်သေးတယ်”

တုံးမင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်ညီကို သတ်တဲ့ကိစ္စ”

“ဗျာ”

တုံးမင်မှာ မျက်နှာဖြူဖွေးသွား၏။

သူသည် ကမန်းကတန်း လက်ကာလိုက်ပြီး ...

“ခင် ... ခင်ဗျား အထင်လွဲနေပြီ၊ ခင်ဗျားညီကို ကျုပ်
မသတ်ပါဘူးဗျ”

ဟု အလျင်အမြန် ငြင်းလိုက်၏။ စွန်းစုပိုက ...

“မင်းပါးစပ်ကနေ ထွက်ခဲ့တာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြားပြီးပါ
ပြီ”

တုံးမင်မှာ မျက်နှာပိုပျက်သွား၏။

“မင်း ဓားထုတ်လိုက်တော့”

စွန်းစုပို အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်၏။ တုံးမင် အံ့ကြိတ်
လိုက်၏။ သူ့နောက်မှ တစ်ချိန်လုံး နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူ
သည် စွန်းစုပိုပင် ဖြစ်မည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

စွန်းစုပိုက ...

“မင်း ကျုပ်နဲ့မယှဉ်ရဲရင် မင်းအတွက် နည်းလမ်းတစ်ခု
တော့ ရှိသေးတယ်”

“ဘာနည်းလမ်းများလဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း သတ်လိုက်ရဲ့ပဲ”

စားတစ်လက်၏လျှိုဌာတ်ချက် (၁) ❖ ၃၉

တုံးမင်၏မျက်နှာ မည်းသွား၏။ သူ မည်သို့မျှ ရှောင်မ
လွှတ်တော့ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။ သူသည် ဓားရိုးကို တင်းကျပ်
စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ကြောက်နေမယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကို
ဆွဲထုတ်ကာ စွန်းစုပို၏ ဝဗြူးသောခန္ဓာကိုယ်အား ခုတ်ချလိုက်လေ
တော့သည်။

‘ခြွမ်’

စွန်းစုပို ဓားမထုတ်နိုင်မီ လက်ဦးမူယူကာ တရကြမ်း တိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ပြင်းထန်ရက်စက်သော
ဓားကွက်များကိုသာ ရွေးချယ် အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

စွန်းစုပိုသည် တုံးမင်၏ ဓားကွက်များကို တွေ့လိုက်ရသော
အခါ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ တိုးဝင်လာ
သော ဓားချက်များကို သတိကြီးစွာသား၍ ရှောင်ကိမ်းပေးလိုက်ရ
လေသည်။

လက်တွင်းမှ တိမ်လွှာဓားကိုလည်း ထုတ်အသုံးပြုခွင့်မရဘဲ
ဖြစ်နေ၏။ စွန်းစုပိုမှာ ရှောင်တိမ်းရင်းမှ တိမ်လွှာဓားနှင့် ခုခံပေးလိုက်
လေသည်။

‘ခြွမ်’

၄၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပြင်းထန်သောဓားချက်ကြောင့် တိမ်လွှာဓားအား ပတ်၍ ချည်နှောင်ထားသော ပဝါစများ ပြတ်တောက်သွားလေတော့သည်။

စွန်းစုပိုက ရလာသောအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။ လျှပ်တစ်ပြက် ဓားအိမ်နှင့်ရိုက်ချပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်တွင်း ဓားရောက်ရှိလာချေပြီ။ မကြာမီ တုံးမင် သေဆုံးသွားရမည်ဟု တွေးပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

နေရောင်ခြည် စတင်ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။ တောင်ကုန်း ကလေးပေါ်၌ တုံးမင်နှင့် စွန်းစုပိုတို့ကား တိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်၏။

တုံးမင်မှာ တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်မလျော့ရဲပါ။ သူသည် စွန်းစုပို ထက် သိုင်းပညာအဆင့်နိမ့်သည်ဟု နားလည်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နိုင်မှသာ အသက်ရှင်ရန် အခွင့်အရေး ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

တုံးမင်မှာ သိုင်းကွက်တစ်ရာအထိ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယခုထိ စွန်းစုပိုအား မထိခိုက်သေးပါ။ သို့သော် စွန်းစုပို ပြန်လည် တိုက်ခွင့်မရအောင် ဖိ၍တိုက်ခိုက်မှုကိုမူ ရခဲ့၏။

တုံးမင်၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိန္တုနေ၏။ သူသည် မော

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၄၁

ပန်းလာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက် ပြီး အတွင်းအားကို အပြည့်အဝ စုစည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓား ကွက်များကို ဆက်လက်ထုတ်ဖော်လိုက်၏။

‘ခြွမ်’

သူ၏ဓားချက်များက စွန်းစုပိုသို့ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် တိုးဝင်လာ၏။ စွန်းစုပိုမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူသည် တုံးမင်အား အတင်သေးမိသည့်အတွက် အကျပ်အတည်းနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် တုံးမင်၏အသက်ကို ပခာနမထားသောဓားကွက် များကို ရင်မဆိုင်ခံခဲ့ရဲလည်း ယခုထိ အနိုင်မရသေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ခုခံရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားမှပင် တုံးမင် ၏ဓားချက်က ထိုးဖောက်လာ၏။

စွန်းစုပိုက ထိတ်လန့်သွားပြီး ကမန်းကတန်း ဓားနှင့်ပြန်၍ ခုခံပေးလိုက်သည်။ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ဓားနှစ်လက် ထိတွေ့ သွားသည်။

‘ခြွမ်’

စွန်းစုပို၏မျက်နှာတွင် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သမ်းသွား ၏။ တုံးမင်၏လက်ထဲတွင် ဓားကျိုးကို ကိုင်ထား၏။

သူ သတိမထားမိသည့်အမှားကို ချက်ချင်းနားလည်လို

၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

၏။ စွန်းစုပိုသည် တိမ်လွှာစားကို ကိုင်ထားသည်မဟုတ်ပါလော။

သူ ငေးဝိုင်နေစဉ်မှာပင် စွန်းစုပို၏လက်တွင်းမှ တိမ်လွှာစားက ဝှေ့ ယမ်းလာ၏။ တုံးမင်က သတိဝင်လာပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း အလွန်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

“အား”

နေဝင်ချိန်ဖြစ်သည်။ နေလုံးကြီးသည် နီရဲနေ၏။

ဆည်းဆာရောင်ခြည်အောက်ဝယ် တောတောင်ရေမြေတို့သည် အလွန်လှပနေ၏။

ထင်းယန်သည် ဝင်လုဆဲ နေနှင့်အတူ လှပသော သဘာဝရှုခင်းများကို ကြည့်ရှုရန် တောင်ထွတ်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

သူသည် တောင်ထိပ်ပေါ်ထိုင်ရင်း သဘာဝအလှအပကို ခံစားကာ စိတ်တွင်းမှ ကဗျာတစ်ပုဒ် သီကုံးဖန်ဆင်းနေမိ၏။ ထိုစဉ် တောင်ခြေလမ်းအတိုင်း မြင်းများ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စုစုပေါင်း မြင်းသုံးကောင် ...။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းတစ်ကောင်အား နောက်မှ နှစ်စီးက အမိလိုက်နေ၏။ ထင်းယန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဥတ်ချက် (၁) ❖ ၄၃

မြင်ကွင်းက မထင်ရှားသော်လည်း ရှေ့မှပြေးနေသော မြင်းပေါ်မှ လူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးဟု သိလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား လူနှစ်ယောက်က လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“အင်း ... မတရားမှုကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဝင်စွက်ရတော့မှာပဲ”

သူသည် တစ်ဦးတည်း ရှေ့တော်ပြီးနောက် တောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ထိုလူနှစ်ဦးသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်မှာ ကြမ်းတမ်းလှသည်။

“လောက်ပေ ... မိန်းကလေးက အတော်လှသားကွ”

သူတို့က ဝိုင်းရံထားသော မိန်းကလေးအားကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်တို့ လမ်းဖယ်ပေးကြစမ်း”

၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု အော်ငေါက်လိုက်သည်။

လောက်ပေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းကို ဖယ်ပေးချင်မှတော့ ကျုပ်တို့က ဒီအထိ လိုက်လာပါ့မလား”

မိန်းကလေး ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ရှင်တို့နဲ့ ကျွန်မ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့ အခုလို နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“အို ... ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ... လမ်းဖယ်ပါ”

“ဖယ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းရဲ့အလှက ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းစားနေပြီဗျ၊ မင်း ကျုပ်တို့နဲ့”

“တိတ်စမ်း”

မိန်းကလေးက ဒေါသကြီး အော်ငေါက်ရင်း လမ်းပိတ်ထားသူနှစ်ဦးကို ကျော်ဖြတ်ထွက်လိုက်၏။ လောက်ပေ၏လက်က လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားသွား၏။

‘ခြစ်’

‘ဟိ ... ဟိ’

မိန်းကလေး၏မြင်းကို ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးမှာ လောက်ပေ ဤသို့ ပြုလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (၁) ❖ ၄၅

ပါ။ သူမ၏မြင်းမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားရာ မြင်းရော လူပါ လုံးထွေးကျသွားလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

လောက်ပေက တဟားဟား ရယ်မောရင်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ မိန်းကလေးကလည်း ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်၏။

လောက်ပေက ...

“မိန်းကလေး ... ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ ကူညီမယ့်လူ မရှိဘူး၊ မင်း ကျုပ်တို့နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွား၏။

“လာပါ မိန်းကလေး ... မင်း အော်လည်း ဘယ်သူမှမကြားပါဘူး”

“ကျုပ် ကြားတယ်”

ရုတ်တရက် စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

လောက်ပေက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်တစ်ယောက် သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လောက်ပေက သူ၏အဖော်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

လောက်ပေ၏အဖော်က လူငယ်ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ သူငယ်လေး ... မင်းလမ်း မင်းသွားစမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စ ဝင်မစွက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

၄၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လူငယ်က မဲ့လိုက်၏။

“ကျုပ် ထင်းယန်က မျက်စိရှေ့မှာ မတရားတာတွေ့ရင် လက်ဝိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူးဗျ”

“ဪ ... မင်းက သူရဲကောင်းလုပ်ချင်တာကိုး”

ထင်းယန်က ...

“ကျုပ် သူရဲကောင်းလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးကို အနိုင်ကျင့်တာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်မဟုတ်လို့ ဟန့်တားတာပါ”

“ဟေ့ ... သူနဲ့ စကားဖက်ပြောမနေနဲ့၊ အချိန်ကြာတယ်၊ မောင်းထုတ်လိုက်စမ်း”

လောက်ပေ၏အဖော်က ထင်းယန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းကို နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းပဲ ပြောမယ် ... မင်းလမ်းမင်းသွားပါ”

ထင်းယန်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ကျုပ်သွားမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးကိုပါ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်ဗျ”

ထိုလူမှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

“မင်းက ကောင်းကောင်းပြောလို့မှ မရဘဲကိုး”

စားတစ်လက်၏လျှိုဂျက်ချက် (၁) ❖ ၄၇

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထင်းယန်အား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ထင်းယန်က ဘေးသို့ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုလူ၏လက်ဝါးချက် လွတ်သွားမှ ခြေထောက်နှင့်လှမ်းကန်လိုက်သည်။

‘ဖုန်း’

ထိုလူမှာ ထင်းယန်၏ခြေကန်ချက် ထိမှန်ကာ တစ်ပတ်လည်သွားလေသည်။ သူက နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ပြန်၏။

ထင်းယန်က ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ထိုလူ၏ရင်ထဲကို လက်သီးတစ်ချက် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

‘အွန့်’

ထိုလူမှာ နောက်သို့ယိုင်သွားပြီး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

“မင်းက အလာကြီးပါလား ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် ကြိုးဝါးပြီး နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်လိုက်မည်အပြု လောက်ပေက ဟန့်တားလိုက်၏။

“ရပ်လိုက်”

လောက်ပေသည် ထင်းယန်ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ...

“မင်းလည်း နောင်တရအောင် ကျုပ်အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့”

၄၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းယန်မှာ လောက်ပေ၏အဖော်အား အနိုင်ရခဲ့သည့် အတွက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေ၏။ သူက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်လက်သီးစာမခံခင် ဒီက အမြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

လောက်ပေ ဒေါသပိုထွက်သွား၏။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်း သတိထား”

သူသည် လက်သီးကို အသုံးပြုကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထင်းယန်မှာ လောက်ပေ၏ လက်သီးချက်ကို တွေ့သောအခါ မည်သို့ ရှောင်တိမ်းရမှန်းမသိဘဲ အမြန်နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ လောက်ပေက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ မင်းဟာ ထင်သလောက် အစွမ်းမရှိတဲ့ ကောင်ပါလား”

သူသည် ဆက်တိုက်ပင် လက်သီးသုံးချက် ထိုးချလိုက်ပြန်၏။

ထင်းယန်မှာ သိုင်းပညာဟူ၍ အခြေခံမျှသာ တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သည်။ လောက်ပေမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား မဟုတ်သော်လည်း ထင်းယန်နှင့်ယှဉ်လျှင်မူ ပို၍ကျွမ်းကျင်ပေသည်။

ယခု လောက်ပေတိုက်ခိုက်လာသောအခါ ထင်းယန်မှာ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ရှောင်တိမ်းနေရပေတော့သည်။

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၄၉

လောက်ပေက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထင်းယန်မှာ လောက်ပေ၏ ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

‘ဝုန်း’

လက်သီးချက်ထိမှန်ကာ လဲကျသွားလေသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် လူးလဲကာ ပြန်ထလိုက်၏။ အသားနာသွားသဖြင့် ဒေါသလည်း ထွက်သွားလေသည်။ သူသည် ကျားနက်တစ်ကောင်အလား လောက်ပေထံ ခုန်ဝင်ကာ လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို လောက်ပေက အလွယ်တကူပင်ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ထင်းယန်မှာ မြေပေါ် သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်ထွက်သွား၏။ သူသည် ပါးစပ်အတွင်းမှ သွေးများကို ထွေးထုတ်ပစ်ကာ ပြန်လည်ထရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရပ်လိုက်ကြပါ”

ထင်းယန်မှာ ပို၍ ဒေါသထွက်သွား၏။ သူသည် မိန်းကလေးကို မကူနိုင်သည့်အပြင် မိန်းကလေးပင် သူ့အတွက် တောင်ပန်ရမည့်အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

၅၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းယန် အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“မိန်းကလေး... မင်းသွားတော့၊ ကျုပ် သူတို့ကို ရအောင်
ဟန်တားထားမယ်”

လောက်ပေက ...

“ဘယ်သူမှ သွားလို့မရဘူး”

ထင်းယန် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ လောက်ပေအား ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သိုင်းကွက်သုံးကွက်အ
တွင်း မြေပေါ်လဲကျသွားရပြန်လေသည်။ လောက်ပေက မြေပေါ်
လဲကျနေသော ထင်းယန်အား ခြေနှင့်ကန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ရပ်လိုက်”

လောက်ပေက ပြုံးဖြူနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း... ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့တော့မယ် မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက မဲ့လိုက်၏။

“ရှင်ကကော ကျွန်မကို ခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိလို့လား”

လောက်ပေက မိန်းကလေး၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်း
ဆုပ်လိုက်၏။ သို့သော် မိန်းကလေး၏လက်က လောက်ပေထက်
အဆများစွာ လျင်မြန်နေသည်။

“ဖြန်း... ဖြန်း”

မီးတစ်လက်၏လျှိုက်ချက် (၁) ❖ ၅၁

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ လောက်ပေ၏ပါးပြင်
ဝယ် နီရဲသောလက်ဝါးရာများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ လောက်ပေ
က ဒေါသထွက်သွား၏။

“မင်းကလည်း သိုင်းပညာတတ်တာကိုး၊ လောက်ပေ
အကြောင်း သိရစေမယ်”

သူသည် မိန်းကလေးအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်တော့၏။

“သတိထား”

ထင်းယန်မှာ မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး အော်ဟစ်
သတိပေးလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် လောက်ပေ၏တိုက်ခိုက်မှုများကို အသာ
အယာပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဝါးတစ်ချက် ဆန့်
ထုတ်လိုက်ရာ ...

‘ဝုန်း’

လောက်ပေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

မိန်းကလေးကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်
လိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှင်တို့ ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြစမ်း”

လောက်ပေ လူးလဲထလိုက်၏။ သူသည် မိန်းကလေးက
သွားခွင့်ပေးခိုက် အလျင်အမြန်ပင် မြင်းပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာသွား

လေတော့သည်။ သူ၏အဖော်ကလည်း နောက်မှ အလျင်အမြန် လိုက်ပါသွားလေသည်။

မိန်းကလေးက ထင်းယန်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“ရှင် ... အတော်နာသွားသလား”

ထင်းယန်မှာ ခေါင်းငုံ့သွား၏။ သူသည် မိန်းကလေးအား ကူညီရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် လူရမ်းကား များအား မောင်းထုတ်ရန် ဝေးစွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်းပင် မရှိပါ။

သူသည် အကူအညီမလိုသော သိုင်းပညာရှင်မိန်းကလေး ကို ဝင်ရောက်အစွမ်းပြမိခြင်းအတွက် ရှက်နေမိသည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထင်းယန်မှာ ဝိုဏ်းရှက်သွား၏။

မိန်းကလေး၏စကားသည် သူ့အား လှောင်ပြောင်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“မိန်းကလေး ... ကျုပ်က မင်းကို ကူညီနိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

သူသည် သံပြတ်နှင့်ပြောပြီး မိန်းကလေးအနီးမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

“ဟင်း ... ဟင်း”

မိန်းကလေးမှာ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိပြီးမှ အသာ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်၏။ ညနေက သူမအား ဝင်ရောက်ကယ်တင်သည့် လူရွယ်အကြောင်းကိုတွေးကာ ရယ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

လူရွယ်မှာ သူ့အဖြစ်ကိုသူရှက်သွားဟန်တူ၏။ မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ သိုင်းပညာမတတ်ပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ရှင့်ရဲ့ စိတ်စေတနာကောင်းကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခဲ့တာပါ။ ရှင့်ကို ပျက်ရယ်ပြုတယ်လို့များ ထင်သွားသလား”

တွေးရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“အင်း ... ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ ခရီးသွားနဲ့မတူဘူး၊ ရှင်ဟာ ဒီမြို့ကလေးမှာနေတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ရှင်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

သူမသည် ခရီးပန်းလာသည့်အတွက် တွေးတောရင်းမှပင် မျက်လုံးများ လေးကျလာ၏။ နောက်စဉ်း နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဒီတစ်ကြိမ်လည်း နောက်ကျသွားရပြန်ပြီ”

ထင်းပေါင်မှာ မချင့်မရဲ ရှေ့တိုလိုက်၏။

သူသည် တုံးမင်၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်လိုက်၏။ တုံးမင်အား မည်သူသတ်သွားသည်ကို မသိရတော့ပါ။ သဲလွန်စက ပြတ်တောက်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြီဟ်မွေတဲ့ တိမ်လွှာစားပါလား၊ ဒီဓားဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ၊ ဒီဓားကြောင့် တစ်ခဏအတွင်း သေရတဲ့လူ မနည်းတော့ပါလား”

သူသည် မြေပုံဘေးမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ဒီဓားကို ဘာကြောင့် လူတွေမက်မောနေတာလဲ၊ ဒီဓားအကြောင်းသိအောင်တော့ စုံစမ်းရတော့မယ်”

သူသည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

တောလမ်းကလေးတစ်ခု ...။

လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လှမ်း

စားတစ်လက်၏ကျိပ်ပွတ်ချက် (၁) ❖ ၅၅

သွားနေလေသည်။ ထိုလူသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း သွားနေရင်းမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူတွေလဲ ... ထွက်ခဲ့ပါ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် သစ်ပင်များကြားမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုလူနှစ်ဦးသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထိုလူနှစ်ဦး၏ ရုပ်ရည်များက တူညီလှ၏။ နှစ်ဦးစလုံး ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်များ ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ဆံပင်ရှည်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားကြ၏။

“သားသတ်သမားရဲ့မျက်စိက တကယ်လျင်တာပါလား”

သားသတ်သမား စွန်းစုပိုက မွဲလိုက်၏။

“နဂါးညီနောင် ... မင်းတို့ ကျုပ်ကို ချီးကျူးစကားပြောဖို့ စောင့်နေတာလို့ ကျုပ်တော့ မထင်ဘူးဗျ”

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ နဂါးညီနောင်ပင် ဖြစ်သည်။

နဂါးညီနောင်သည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ရှိသူများ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားမဟုတ်သော်လည်း အဖြူရောင် သိုင်းသမားလည်း မဟုတ်ပါချေ။

နဂါးညီနောင်သည် စိတ်ထင်ရာ လုပ်တတ်ကြသူများသည်။

၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဖြစ်၏။ သူတို့သည် သိုင်းလောကတွင် လှည့်လည်သွားလာပြီး ပြဿနာမျိုးစုံလည်း ဖန်တီးတတ်ပေသည်။

တော်ရုံသိုင်းသမားများကား နဂါးညီနောင်နှင့် ပြဿနာအဖြစ်မခံကြပါ။ အကြောင်းမှာ နဂါးညီနောင်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ထားရှိကြပြီး အလွန် အပြုံးကြီးလေ့ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နဂါးညီနောင်က ...

“သားသတ်သမားက ပွင့်လင်းလှချည်လား”

သားသတ်သမား စွန်းစုပိုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

တိမ်လွှာဓားအကြောင်း သူသိသည်မှာ မကြာသေးပါ။ သို့သော် သူ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သတင်းရပြီး မကြာခင်မှာပင် တိမ်လွှာဓားကို ရရှိခဲ့ပေသည်။

ယခု နဂါးညီနောင်သည် တိမ်လွှာဓားအကြောင်း သိသွား၍ လော။ ဤသို့ဆိုလျှင် အလွန်ပင် သတင်းက မြန်ဆန်နေ၏။

သူ တိုးမင်ထံမှ ဓားကိုရခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပါ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း မည်သူမျှ မသိနိုင်သေးပါ။ နဂါးညီနောင်တို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တိမ်လွှာဓားအကြောင်း မသိသေးဟု သူယုံကြည်မိ၏။

နဂါးညီနောင်တို့နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူသည်ယင်းသို့တွေးမိသည်နှင့် လေ

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွတ်ချက် (၁) ❖ ၅၇

သံကို မတင်းလွန်း၊ မပျော့လွန်းဘဲ မေးလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေတို့ ... ကျုပ်ကို စောင့်နေတာလား”

နဂါးညီနောင်က ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

စွန်းစုပိုက အံ့အားသင့်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ် ဘာကိစ္စမှ မရှိခဲ့ဘူးထင်ပါတယ်”

မှန်ပေသည်။ သူတို့သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြဿနာ မရှိခဲ့ပါ။ ရန်ကြေးရန်စလည်း မရှိခဲ့ပါ။ မည်သူမျှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝင်စွက်ခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း မရှိပါချေ။

နဂါးညီနောင်က ...

“မှန်ပါတယ်”

စွန်းစုပိုက ...

“ဒါဆိုရင်”

နဂါးညီနောင်က လက်ကာပြလိုက်၏။

“နေပါဦး ... ကျုပ်တို့ စကားမဆုံးသေးဘူးဗျ”

စွန်းစုပိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

နဂါးညီနောင်က ...

“အရင်က ကိစ္စမရှိပေမယ့် အခုတော့ ကိစ္စရှိနေပြီပဲ”

“ဘာကိစ္စများလဲ”

၅၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“တိမ်လွှာဓားကိစ္စပါပဲ”

“ဟင်”

စွန်းစုပိုမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

သူသည် ချက်ချင်း ထူခြေဆည်လိုက်ပြီး ...

“တိမ်လွှာဓား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားရဲ့ ကျောပေါ်က တိမ်လွှာဓားကိစ္စ

ပဲ”

စွန်းစုပိုက အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

“ခင် ... ခင်ဗျားတို့ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

နဂါးညီနောင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်လို့ ရမလား”

စွန်းစုပိုတို့မှာ တိမ်လွှာဓားအကြောင်း နဂါးညီနောင်တို့

မည်သို့သိသွားသည်ကို တွေးမရဘဲ ဖြစ်သွား၏။ စွန်းစုပိုက ...

“ကျုပ်”

နဂါးညီနောင်က စကားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“တိမ်လွှာဓားဟာ ကျုပ်တို့လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသင့်တယ်”

စွန်းစုပိုက မဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ဆီက လုယူချင်နေတာကိုး”

နဂါးညီနောင်က ...

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၅၉

“ခင်ဗျားကသာ အသာတကြည်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး”

စွန်းစုပိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်က အလွယ်တကူပေးမယ်လို့များ ထင်ထားသလား”

နဂါးညီနောင်က ...

“ကျုပ်တို့က ညီနောင်ဆိုတော့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာလည်း

ခွဲခြားလို့ မရဘူးနော်”

ဟု အေးစက်စွာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

စွန်းစုပိုက မဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ အပိုင်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ဆီက ယူနိုင်မယ်ထင်ရင် ယူပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးကြားမှ လက်စွဲတော်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ခြွမ်’

သူ၏ဓားသည် ဗျက်အကျယ် ငါးလက်မခန့်ရှိ၏။ ကြီးမားပြီး လေးလံသော ဓားတစ်လက်ဖြစ်၏။ သို့သော် စွန်းစုပို၏ လက်တွင်း၌မူ ပေါ့ပါးနေဟန် ပေါ်လွင်နေလေသည်။

နဂါးညီနောင်ကလည်း ဘယ်ညာခွဲကာ ရပ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် လှံတိုများကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့

၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အသင့်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမားများဖြစ်သောကြောင့် အလောတကြီး မတိုက်ခိုက်ကြသေးဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြလေသည်။

စွန်းစုပိုမှာ ရှေ့သို့သာ တူရှုကြည့်နေ၏။ သူ၏နားကမူ အစွမ်းကုန် စွင့်ထား၏။ ရန်သူကို အထင်မသေးဝံ့ပါ။ သတိကြီးစွာ ထားရင်း တိုက်ခိုက်ရန် အလျင်အမြန် တွက်ချက်နေလေသည်။

နဂါးညီနောင်သည် နေရာချင်း သုံးလေးကြိမ်ခန့် လဲလှယ် လိုက်ကြပြီးဖြစ်၏။ သူတို့သည် သားသတ်သမားအမည်ရှိသော စွန်းစုပိုကို အထင်မသေးဝံ့ပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပိုင်နိုင်စွာတိုက်ခိုက် နိုင်ရန်အတွက် အကွက်ကောင်းကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ အခွင့်အရေးမရပါ။ နဂါးညီနောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ သူတို့သည် စိတ်မရှည်ကြ တော့ပါ။ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ယား”

နဂါးညီနောင်က တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လုံကို ဝှေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ လုံသည် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေဆိုးတစ်ကောင်နယ် စွန်းစုပို၏ခန္ဓာကိုယ်သို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (၁) ❖ ၆၁

စွန်းစုပိုကလည်း ချက်ချင်းပင် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ခြွမ်း’

တစ်ခဏအတွင်း ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ စွန်းစုပိုမှာ သူ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင်ပင် လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

တစ်ချက်မှားသည်နှင့် အသက်ပေးဆပ်ရမည်မို့ အားလုံးက သတိကြီးစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့် ရောက်ရှိလာ၏။ မည်သူမျှ အသာမရသေးပါ။ စွန်းစုပိုမှာ ရင်ထိတ်လာ၏။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရသော သူ့အတွက် အချိန်ကြာလေ ရှုံးနိုင်လေဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ထို့အတူ နဂါးညီနောင်မှာလည်း စိတ်လောလာ၏။ စွန်းစုပို၏ ဓားပညာသည် သူတို့အတွက် အနိုင်ရရန် ခဲယဉ်းသည်ဟု မြင်လာ၏။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

အားလုံး တိုင်ပင်ထားသလိုပင် သိုင်းကွက်များ ပြောင်းလဲလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့၏ အစွမ်းထက်မြက်ဆုံးသော သိုင်းကွက်များကို ဖော်ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

‘ဝိုး ... ဝှစ် ... ယား’

ဓားရိပ်၊ လုံရိပ်၊ လူရိပ်များ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

၆၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“အား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ နဂါးညီနောင် အနက် တစ်ဦးမှာ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ နောက်ဆုတ်သွား၏။ သူ၏ရင် တွင် သွေးခြင်းခြင်း နီရဲနေ၏။ ထို့အတူ စွန်းစုပို၏လက်မောင်းတွင် လည်း သွေးများ ယိုစီးကျနေလေသည်။

စွန်းစုပိုက ...

“မင်းတို့ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်ဦးမလား”

သူက အေးတိအေးစက်နှင့်မေးလိုက်၏။

နဂါးညီနောင်က ...

“စွန်းစုပို ... ဒီကနေ့ မင်း အနိုင်ရသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ မင်းအသတ်ကို ကျုပ်တို့ ပြန်ယူရလိမ့်မယ်”

စွန်းစုပိုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ကျုပ် စွန်းစုပိုက စောင့်နေပါမယ်”

နဂါးညီနောင်တို့က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွဲကာ လျင်မြန်စွာပင် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

စွန်းစုပိုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။ နဂါးညီနောင်သည် အပြီး ကြီးသူများ ဖြစ်၏။ မိမိနှင့် ကြီးမားသော ရန်ငြိုးဖွဲ့လိုက်မိပြီ ဖြစ်၏။

အမှန်စင်စစ် နဂါးညီနောင်အား အပြတ်ရှင်းပစ်ရန် သင့်ကြောင်း သူသတိထား၏။ သို့သော် ယနေ့အချိန်တွင် သူက အပြတ်

စားတစ်လက်၏လျှိုဥှက်ချက် (၈) ❖ ၆၃

ရှင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စွန်းစုပိုက ဓားကိုပြန်သိမ်းလိုက်၏။

“နဂါးညီနောင်ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့များ ငါ့ဆီမှာ တိမ်လွှာဓားရှိတာကို သိသွားတာပါလိမ့်”

သူက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“သတင်းက မြန်လှချည်လား”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသင်္ကာသလို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

*

နံနက်ခင်း ...

နံနက်ခင်းနေရောင် ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ခဲ့သောကြောင့် ထင်းယန်သည် နေမြင့်မှပင် နိုးလာခဲ့လေသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် မိန်းကလေးအား လတီရလာ၏။

ထင်းယန်မှာ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဈေးလမ်းမဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ နံနက်ခင်း ဈေးဝယ်ချိန်မို့ ဈေးလမ်းမသည် အလွန်ပင် စည်ကားနေလေသည်။

၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထင်းယန်မှာ လူအများကြား တိုးဝေသွားနေ၏။ သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ အလိုလိုပြီးမိသွား၏။ မိန်းကလေး မည်သူ ဖြစ်သည် သူ့မသိပါ။ မည်သည့်နေရာသွားမည် သူ့မသိပါ။

သူ ဘာမှမသိသော မိန်းကလေးအား ဤဈေးတန်းအတွင်း တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာနေခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းယန်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ နံနက်ခင်း ဘာမျှ မစားရသေးဘဲ လမ်းလျှောက်နေသည်မို့ ဆာလောင်လာ၏။ အိတ်ထဲနံနက်ကြည့်ရာ ငွေအကြွေအချို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အင်း ... ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်ဖိုးတော့ လုံလောက်ပါတယ်”

သူသည် ငွေအကြွေများကို ရေတွက်၍ အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်များရှိရာဘက်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

စားသောက်တန်းတွင် လူများ ပြည့်နေ၏။ ထင်းယန်က စားပွဲလွတ်ကို ရှာဖွေကာ ဗင်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပန်းကန် မှာကြားလိုက်လေသည်။ မကြာမီ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်က သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဂုတ်ချက် (၁) ❖ ၆၅

ထင်းယန်က စားမည်အပြု သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းယန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဟာ ... မိန်းကလေးပါလား”

သူကြည့်နေစဉ် မိန်းကလေးက စားပွဲများကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့စားပွဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို မကျွေးတော့ဘူးလား”

ထင်းယန်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို မိန်းကလေးရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မနာမည် ဝမ်းဝမ်း၊ ရှင်ကကော”

“ထင်းယန်”

“မနေ့က ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်စကားပြောတာကို ရှင်က ဘာလို့ ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ”

ထင်းယန်၏မျက်နှာ နီရဲသွား၏။

“ကျုပ် ... ကျုပ်”

၆၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ရှင် သိုင်းပညာမတတ်ပေမယ့် ဝင်ကယ်ခဲ့တဲ့ စေတနာကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

ထင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်ချင်တာ မျိုးမြင်တော့ မနေနိုင်ဘဲ ဝင်စွက်မိတယ်၊ ပြီးမှ ကျုပ်က သိုင်းပညာ မတတ်မှန်း ပြန်သတိရတယ်၊ သိုင်းပညာဆိုလို့ အခြေခံလောက်သာ သိတာကိုးဗျ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်၏။ ထင်းယန်ကလည်း ရယ် မောလိုက်၏။ အချိန်တိုအတွင်း နှစ်ဦးစလုံး ရင်းနှီးသွားသလို ခံစား လိုက်ရ၏။ ထင်းယန်က ...

“ကျုပ် အပြင်ထွက်ခဲ့တယ်ဗျ၊ ဒီနေ့မှ ခင်ဗျားကို တွေ့မ လားဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ထွက်လာခဲ့တာ ရှင့်”

“ဒါထက် ... ခင်ဗျားကို ဒီမြို့မှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မက ဧည့်သည်ပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လျှံစင်းတောင်ကိုပါ”

စားတစ်လက်၏လျှံဝက်ချက် (၁) ❖ ၆၇

ထင်းယန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“လျှံစင်းတောင် ... ဟုတ်လား”

ဝမ်းဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဝေးကြီးပါလား”

“ရှင် သိလို့လား”

“ကျုပ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်လေ”

“ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

ထင်းယန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒီကနေ ခိုင်ပေါင်းနှစ်ရာနီးပါး ရှိတယ်၊ ခရီးကြမ်းတစ်ခုပဲ ဗျ”

ဝမ်းဝမ်းမှာ စိတ်ပျက်သွားဟန် ပေါ်လာ၏။

ထင်းယန်က ...

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လျှံစင်းတောင်မသွားသင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လျှံစင်းတောင်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်ဟာ သဘာဝ အတိုင်း ကြမ်းတမ်းပြီး ခိုးဆိုးလုယက်တဲ့သူတွေလည်း ကျက်စားကြ တယ်ဗျ”

၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းဝမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ ထင်းယန်က ...

“ဒါထက် လျှံစမ်းစောင်ကို ခင်ဗျား ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ
ဗျ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ပါ”

သူမသည် စကားပြောရင်းမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာဖြူရောင်
သွားလေသည်။

“ဟင်”

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။ ကမန်းကတန်း ခေါင်း
ငုံ့ကာ ဆိုင်ပြင်ကို ကျောပေးပြီး ထိုင်လိုက်၏။

ထင်းယန်မှာ ဝမ်းဝမ်းအပြုအမူကြောင့် အံ့အားသင့်သွား
၏။ သူက ဆိုင်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လမ်းမပေါ်တွင်
လူသုံးယောက် ရင်ပေါင်တန်း လျှောက်လာနေကြ၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် သားမွေးဦးထုပ်များ ဆောင်းထား
ကြပြီး အနီရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ မျက်နှာများက
နီစပ်စပ်ဖြစ်ပြီး နယ်ခြားမှလူများဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့် သိသာနိုင်၏။

ထိုလူသုံးဦးစလုံး ငွေရောင်မားကောက်များ ချိတ်ဆွဲထား
ကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထင်းယန်က ...

“ခင်ဗျားနဲ့ သိသလား”

စားတစ်ယက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၆၉

ခမ်းဝမ်းက ...

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ သူတို့ ကျော်သွားပြီလား”

“မကျော်ဘူး၊ ဟော ... ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီ”

“ဟင် ... ဒုက္ခပဲ”

ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ထင်းယန်က ...

“ဆိုင်ဝမှာ ထိုင်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့စားပွဲက ချောင်ကျတော့
တွေ့မယ်မထင်ပါဘူး”

“မထင်နဲ့ ... သူတို့က သိပ်လျင်စာယ်၊ ကျွန်မကို သူတို့မမြင်
အောင် ဒီက ခေါ်သွားနိုင်မလား”

ထင်းယန် ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုစဉ်
စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
၏။

သူတို့သည် ဆိုင်နောက်ဘက်မှ ထွက်၍ရကြောင်း တွက်
ဆမိလိုက်၏။

“လာ ... ကျုပ်တို့ ဆိုင်နောက်ဘက်က ထွက်ရအောင်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးကိုခေါ်ကာ ဆိုင်
နောက်ဘက်သို့ သွက်သွက်လျှောက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်ဝ၌ထိုင်နေသော လူသုံးယောက်အနက် တစ်ဦး
က ဆိုင်အတွင်းဘက် မျက်နှာအလှည့်နှင့် ကြုံသွား၏။ ထိုလူ၏မျက်

၇၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

နှာပေါ်တွင် အံ့ဩဟန်ပေါ်သွား၏။ ဝုန်းစနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ ... မပြေးနဲ့”

ထင်းယန်မှာ ထိုအသံကြားသောအခါ ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဝမ်းဝမ်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်အနောက်ဘက်မှ ပြေးထွက်လိုက်၏။ ထိုလူသုံးယောက်ကလည်း နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်လာကြသည်။

သို့သော် ထင်းယန်သည် မြို့တွင်းရှိ လမ်းကြိုလမ်းကြား အကုန်နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ထိုလူများလက်မှ အလွတ်ပြေးလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝမ်းဝမ်းက ပြောလိုက်လေသည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကူညီခွင့်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်ကျေနပ်ပါပြီ”

ဝမ်းဝမ်းက ဦးညွတ်ပြီး ထင်းယန်ရှေ့က ထွက်ခွာသွားလေသည်။

✱

လမ်းမကြီးတစ်ခု ...

မားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၇၁

စန်းကျိုးနှင့်လိဟိုမြို့နှစ်မြို့ကို ဆက်သွယ်ထားသော လမ်းမကြီးဖြစ်၏။

ထိုလမ်းမတစ်လျှောက်တွင် နားခိုစရာအဖြစ် ခရီးအလယ်တွင် တဲတန်းကလေးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုတဲတန်းကလေးမှာ ခရီးသွားများအား အမှီပြုကာ ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးများပင် ဖြစ်၏။

‘ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်’

လမ်းမအတိုင်း မြင်းတစ်စီး ပြေးလွှားလာ၏။ မြင်းပေါ်တွင် လူရွယ်တစ်ယောက်ပါလာ၏။

လူရွယ်သည် တဲတန်းကလေးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ အရက်ဆိုင်ကလေးအတွင်းကို ဝင်လာခဲ့၏။

ဆိုင်ထဲတွင် ခရီးသွားငါးယောက်ခန့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အနားယူစားသောက် နေ၏။ လူရွယ်က ထိုဝိုင်းနံဘေးရှိ စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်ကာ အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူလိုက်၏။

ခရီးသွားများက ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြ၏။ လူရွယ်ခရီးသွားတစ်ဦး၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လူရွယ်၏ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ ထောင်သွားလေသည်။

ထိုခရီးသွားက ...

၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟေ့ ... မင်းတို့ အခုတစ်လော နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့
ဓားတစ်လက်အကြောင်း သိပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျန်ခရီးသွားများက ...

“ဘာဓားများလဲဗျ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ်ရာကျော်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ တိမ်လွှာဓား
ဆိုတာလေ”

အားလုံးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြ၏။

လူရွယ်မှာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ခရီးသွားက ...

“တိမ်လွှာဓားက အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ ဓားကောင်းတစ်
လက်ဗျ”

“ဒါများ ဆန်းသလားဗျ ... ထက်မြက်တဲ့ဓားကောင်းတွေ
လောကကြီးမှာ အများကြီးပါပဲ”

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးလေ”

“ကဲ ... ပြောပါဦး”

“ဒီဓားဟာ ရိုးရိုးထက်မြက်ရုံနဲ့ ဘယ်ကျော်ကြားမှာလဲ၊ ဒီ
ဓားကိုကျော်ကြားစေတာက ဒီဓားမှာ ရတနာသိုက်အညွန့်ရှိနေလို့ပဲ”

ကျန်ခရီးသွားများ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။

“ရတနာအညွန့် ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... သိုင်းလောကသားတွေအားလုံး

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဉာဏ်ချက် (၀) ❖ ၇၃

က ဒီဓားကို မရအရ ရှာဖွေနေကြတာပဲ”

ကျန်ခရီးသွားတစ်ဦးက ...

“အင်း ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိုင်းလောကကြီးမှာ သွေးချောင်း
စီးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... လူတိုင်းဟာ လောဘစိတ်ရှိကြတာပဲ၊ အခု
တင် ဒီဓားအတွက်နဲ့ သေဆုံးရတာ သုံးလေးယောက်လောက် ရှိနေ
ပြီ”

ကျန်ခရီးသွားများက ...

“ဘယ်သူတွေ သေဆုံးသွားတာလဲ”

“ကျုပ် သိရသလောက်တော့ နဂါးညီနောင်နဲ့ ဝံပုလွေစုခုံး
တို့ပဲဗျ”

“ဒါထက် အခု ဒီဓားက ဘယ်သူ့ဆီရောက်နေတယ်လို့ ထင်
သလဲ”

“နောက်ဆုံး ကျုပ်ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းအရတော့ စွန်းစုပိုဆီ
မှာ ရှိနေတယ်တဲ့”

ခရီးသွားများက ...

“သားသတ်သမားလို့ နာမည်ကျော်တဲ့ စွန်းစုပိုလား”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ ... သူ့ဆီမှာပဲ”

ခရီးသွားတစ်ယောက်က ...

၇၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒါထက် ... ဒီဓားမှာ ရတနာအညွန့်ရော တကယ်ရှိရဲ့လား”

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိမလဲဗျ ... ဒဏ္ဍာရီအရတော့ ရှိနေတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ”

နောက် ခရီးသွားတစ်ယောက်က ...

“ဒါထက် နေပါဦး ... ဒီဓားမှာ ရတနာအညွန့်ပါကြောင်း ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းပြန့်သွားတာလဲ”

“အဲဒါ မသိဘူးဗျ၊ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သတင်းပျံ့သွားတာပဲ”

“ကဲ ... စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ကျုပ်တို့နားနေတာ ကြာသွားပြီ၊ ခရီးဆက်ကြမှ ထင်တယ်”

အားလုံးက ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီး ခရီးဆက်ကြရန် ပြင်ဆင်ကာ ဆိုင်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

လူရွယ်မှာ အရက်ခွက်ကို လက်ထဲလှည့်ပတ်ကစားလိုက်၏။ ထို့နောက် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ဟိမ်လွှာဓားကို ဒါကြောင့် သခင်ကြီးက လိုချင်မက်မောနေတာကိုး”

သူ သက်ပြင်းအသာချလိုက်၏။

“ငါ့ကြောင့်သာ သခင်ကြီးဟာ ဟိမ်လွှာဓားကို ဆုံးရှုံးသွား

ဓားတစ်လက်လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၇၅

ရတာပဲ၊ ငါ ပြန်ယူပေးရမယ့်တာဝန် ရှိနေပြီ”

သူသည် အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ သောက်လိုက်၏။

“ဓားဟာ သားသတ်သမားလက်မှာ ရှိနေပြီ၊ ဒီဓားကို သူရရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ သူ့နောက်ကို လောဘသားတွေ လိုက်ကြမှာ အမှန်ပဲ၊ စွန်းစုပိုဟာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ဒီအချက်ကို သူ မသိဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုလူရွယ်မှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ထင်းပေါင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထင်းပေါင်က ဆက်လက်တွေး တောနေ၏။

“စွန်းစုပိုဟာ တိမ်သွာဓားကိုရရင် ဘာလုပ်မလဲ”

သူသည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

ချက်ချင်း အဖြေကိုလည်း စဉ်းစားမိ၏။

“သူဟာ တိမ်လွှာဓားရဲ့ ရတနာအညွန့်ကို ရှာဖွေဖို့ အချိန်ယူရမယ်၊ ဒီအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို အရောက်ပြေးမှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ ဘယ်ပြေးမလဲ”

ထင်းပေါင်မှာ တွေးရင်း ပြီးသွား၏။

“ဟုတ်ပြီ ... သူ ခိုအောင်းမယ့်နေရာကို လန်းရှောက်ရွက်မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထင်းပေါင် ချက်ချင်းထလိုက်၏။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး ဆိုင်တွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝှေး

၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အရိပ်တစ်ခု လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေ၏။

သားသတ်သမား စွန်းစုပိုင် ဖြစ်ပါသည်။ စွန်းစုပိုင်က လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေရင်းမှ ရုတ်တရက် သစ်ပင်များကြားသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

စွန်းစုပိုင် သစ်ပင်များကြား တိုးဝင်သွားပြီး အတန်ကြာသော် အခါ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူသည် စွန်းစုပိုင်ပျောက်သွားသည့်အတွက် အံ့သြနေဟန် ရှိ၏။ ထိုလူ၏လက်ထဲတွင် ငှက်လှောင်အိမ်တစ်လုံး ပါရှိပြီး အတွင်းတွင် ခုနစ်ကောင်ရှိပေသည်။

ထိုလူသည် ချက်ချင်းပင် သစ်ပင်များကြား ပုန်းကွယ်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဝတ်စုံနက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွား၏။ ညာလက်

စားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (၁) ❖ ၇၇

ကလည်း ခေးရိုးပေါ် ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုစဉ် ရယ်မောသံ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သစ်ပင်များကြားမှ လူဝကြီးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သားသတ်သမား စွန်းစုပိုင် ဖြစ်သည်။

စွန်းစုပိုင်က ဝတ်စုံ ကံအား ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

ဝတ်စုံနက်က မဖြေဘဲ နောက်ဆုတ်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ စွန်းစုပိုင်က ထိုလူမပြေးနိုင်အောင် ဝိတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်နောက် လိုက်လာပြီးမှ ကျုပ်နဲ့ စကားတော့ ပြောဦးမှာပေါ့”

ဝတ်စုံနက်မှာ ပြေးရန်မဖြစ်တော့ကြောင်း နားလည်လိုက်လေ၏။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

စွန်းစုပိုင်က မေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်က ...

“ကျုပ်ပြောတော့ကော မင်းသိမှာလား”

“မှန်တယ် ... ဒါဖြင့် မင်းက ကျုပ်နောက်ကို ဘာကြောင့် လိုက်ရတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခင်ဗျားဆီက တိမ်လွှာမေးယူမိတာ”

၇၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆီက ဘယ်လိုမှ မယူနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါပြီ”

သားသတ်သမား စွန်းစုပိုက် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဝတ်စုံနက်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း လူသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ လောဘတက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း မဆိုးဘူး”

ဝတ်စုံနက်က ...

“ကျုပ် သွားလို့ပြီလား”

“မရဘူး”

ဝတ်စုံနက်က ...

“ကျုပ် အကြံအစည်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

စွန်းစုပိုက်က ...

“မင်းပြောသမျှ မယုံဖို့ ကျုပ်ဦးနှောက်က သတိပေးနေတယ်ဗျ”

ဝတ်စုံနက်မှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စွန်းစုပိုက်က ...

“မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို နောက်ယောင်ခံပြီး

စားတစ်လက်ခံလျှောက်ချက် (၁) ❖ ၇၉

သတင်းပို့နေတာပဲ”

ဝတ်စုံနက်က ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မ ... မဟုတ်”

စွန်းစုပိုက်က မှဲ့လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့သတင်းကို မင်းက ဘာကိစ္စ ပြန်ပေးရသလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းသလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျား အထင်လွဲနေပြီ”

“ကျုပ် မသေချာဘဲ မပြောဘူး၊ မင်းကို အခုလို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျုပ် သတိမထားခဲ့ရင် မကြာခင် ရန်သူနဲ့ ထပ်တွေ့မှာပဲ၊ ပြောစမ်း ... မင်း ဘယ်သူ့ဆီ သတင်းပို့သလဲ”

သူသည် ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာ၏။ ဝတ်စုံနက်က ...

“ခင်ဗျား အတော်ပါးနပ်တာပဲ”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်း ဝန်မခံလို့ မရတော့ပါဘူး”

ဝတ်စုံနက်က ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား သိသွားပြီဆိုတော့လည်း ကျုပ် လိမ်ညာနေလို့ အပိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပေါ့”

“မင်း ကျုပ်ကို နိုင်ပါ့မလား”

ဝတ်စုံနက်က ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မကြောက်တာတော့ အမှန်ပဲ”

၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စွန်းစုပိုက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူသည် ဝတ်စုံနက်-
မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မသိပါ။ သို့သော် ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်း
သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုမူ သိထား၏။

ထိုလူ၏ဓားပညာ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

“မင်း ဘယ်သူ့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးတယ်ဆိုတာ ပြော
ပြရင် မင်းနဲ့ကျုပ်ကြားမှာ ပြဿနာဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး”

စွန်းစုပိုက်က တစ်ထစ်လျှော့ပေးလိုက်၏။

ဝတ်စုံနက်က ...

“ကျုပ်ဓားက ဒီစကားပြောဖို့ ခွင့်မပြုဘူးဗျ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်က မင်းရဲ့ဓားကို
အရင်ဆုံး မေးကြည့်ရတော့မှာပေါ့”

စွန်းစုပိုက်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ချက်ချင်း
ပင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ်’

ဝတ်စုံနက်က ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်ပြီး သူ၏ဓားဖြင့် ပြန်၍
ပက်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ခြွမ်း’

တစ်ဆက်တည်းပင် ဝတ်စုံနက်က ဓားခုန်ကွက် ထုတ်ကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၆) ❖ ၈၁

စွန်းစုပိုက်မှာ အံ့သြနေ၏။ ဝတ်စုံနက်၏ဓားပညာမှာ မဆိုး
ပါ။ ထိုဓားပညာနှင့်ဆိုလျှင် သိုင်းလောကတွင် နာမည်အသင့်အတင့်
ထွက်ရမည်ဖြစ်၏။

သူသည် သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝတ်စုံနက်ကို မသိခဲ့ပါ။ ဝတ်စုံနက်သည် အလွန်
လျှို့ဝှက်သော လူတစ်ယောက်ပင်လော။

စွန်းစုပိုက်က အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းမရှိနိုင်အောင် နှုတ်ပိတ်ပစ်ရ
မယ်၊ မဟုတ်ရင် ငါ ပုန်းအောင်းဖို့ အချိန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဓားကွက်များကို ပြောင်းလဲလိုက်၏။
ပြင်းထန်သောဓားချက်များ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ လေအရှိန်ပင် တဖိုးတိုးနှင့် ထွက်
ပေါ်နေလေတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

စွန်းစုပိုက်၏ဓားချက်များက အလွန်ပင် လျင်မြန်လှ၏။ ဝတ်စုံ
နက်မှာ မရှောင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ငှက်လှောင်အိမ်နှင့်
ခံကာ ကာကွယ်လိုက်သည်။

‘ချင်’

စွန်းစုပိုက်၏ ပြင်းထန်သော ဓားချက်က ငှက်လှောင်အိမ်ကို

၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ခုတ်ချမိသွားသည်။ သို့သော် ဓားအရှိန်က ပြင်းလှသဖြင့် ငှက်လောင်အိမ် ကျိုးပျက်သွားရုံမက ထိုလူ၏ကျောကိုပါ ခုတ်ချမိသွား၏။ ထို့အတူ ထိုလူ၏ဓားကလည်း စွန်းစုပို၏ရင်သို့ ထိုးမိသွားလေသည်။

“အား”

ဝတ်စုံနက်မှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။

စွန်းစုပိုမှာလည်း နောက်သို့ ထိုင်ကျသွားသည်။ သူ၏ရင်ဝမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်ဝတ်စုံကိုဖြုတ်ကာ ဒဏ်ရာအား စည်းနှောင်လိုက်၏။ နာကျင်မှုကြောင့် သူ၏လက်များပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

စွန်းစုပိုက ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်လိုက်၏။ မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရတော့မှ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားလေသည်။ ယခုအချိန်တွင် နောက်ထပ် ရန်သူတစ်ယောက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းသူ့တွင် မရှိတော့ပြီမဟုတ်ပါလား။

လန်းရှောက်ရွက် ...။

သူမသည် ဧည့်ကြိုဂေဟာမှယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၈၃

ထိုစဉ်က သူမအနီးတွင် သူဌေးသူကြွယ်များ သိုင်းလောကမှ နာမည်ကျော်များအပြင် မြို့စားအထိ ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။

ယခုတော့ သူမအနီး မည်သူမျှ မရှိတော့ပါ။

“အင်း ... ဘယ်သူမှ ငါ့အနားမှာ မရှိတော့ပါလား၊ အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကတော့ အခုချိန်ထိ ငါ့အနားမှာ ရှိနေတာပဲ၊ သူတစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ စွန့်ခွာမသွားခဲ့တာ”

လန်းရှောက်ရွက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန်များ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ငါလည်း အသက်ကြီးလာပြီ၊ သူလည်း အသက်ကြီးလာပြီ၊ ဒီဟစ်ခါတော့ သူ့ကို အတူနေဖို့ ပြောရတော့မယ်ထင်တယ်”

အတွေးဆုံးသည်နှင့် သူမသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ပါဘူး ... ငါဟာ ကျဆုံးချိန်ရောက်မှ သူ့ကို အတူနေဖို့ ပြောလို့ကောင်းပါ့မလား၊ အို ... သူ ငါ့ကို တကယ်မြတ်နိုးတာတော့ အမှန်ပဲ”

သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“စွန်းစုပို ... ရှင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ကျွန်မဆီ မလာတာ တစ်လကျော်ပြီ”

သူမသည် စွန်းစုပိုအား တွေ့ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား တွေ့

၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပေါက်လာ၏။ စွန်းစုကို အထူးတလည်ပင် သတိရနေမိလေတော့သည်။

‘ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

လန်းရှောက်ရွက်၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။ စွန်းစုအား သတိရမိစဉ် စွန်းစု ရောက်လာပြီဟုထင်ကာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် စွန်းစု၏တံခါးခေါက်သံကို သူမ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ၏။

ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။

တံခါးခေါက်သူသည် အခြားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု လည်း ချက်ချင်း နားလည်လိုက်၏။

လန်းရှောက်ရွက်မှာ စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်’

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

လန်းရှောက်ရွက်က တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

စားတစ်ယက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၈၅

တံခါးဝတွင် သူမ မသိကျွမ်းသော အသက်သုံး ဆယ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူရွယ်က နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးရင်း ဦးညွတ်လိုက်၏။

“မမလန်းရှောက်ရွက် ထင်ပါရဲ့”

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လူရွယ် အထဲဝင်နိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လူရွယ်က အထဲသို့ လှမ်းဝင်ပြီးနောက် ...

“အစ်ကိုကြီးပြောနေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ မမက အလွန်ကျက်သရေရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ”

လန်းရှောက်ရွက်မှာ သူမအလှကို ချီးကျူးစကားကြောင့် သဘောကျသွားသည်။ လူရွယ်က ဆက်ပြော၏။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ခဏခဏပြောသား၊ ကျုပ်လည်း တွေ့ချင်နေပေမယ့် မအားလို့ တစ်ကြိမ်မှ မကြုံဆုံခဲ့ဖူးဘူး”

လန်းရှောက်ရွက်က ...

“ရှင်အစ်ကိုကြီးက”

“စွန်းစုလေ”

လန်းရှောက်ရွက်မှာ သဘောကျသွားလေသည်။

စွန်းစုက သူမအား အမှန်တကယ်ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒါထက် မမ ... အစ်ကိုကြီးစွန်း လာသေးသလား”

“သူ ဒီကိုမလာတာ တစ်လကျော်ကျော်လောက် ရှိနေပြီ
ကွဲ့”

လူရွယ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

“ဘာမှားနေတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးစွန်းက သူ အန္တရာယ်ကြုံနေလို့ ကျုပ်ကိုခေါ်
လိုက်တာပဲ၊ သူ ဒီမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

လန်းရှောက်ရွက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် လွှမ်း
ခြုံလာသည်။

“သူ ... သူ ... အန္တရာယ်ကြုံနေတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သူ အန္တရာယ်ရှိလို့ ဒီကို အမြန်လိုက်လာဖို့
အကြောင်းကြားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာတာပါ”

“ရှင့်အစ်ကိုကြီး စွန်း ... ဒီကို ရောက်မလာဘူးရှင်”

“မမ တကယ်ပြောတာနော်”

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အမှန်ပြောတာပါ”

“ဒုက္ခပဲ ... အစ်ကိုကြီးစွန်း ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ တွေ့နေပါ

လိန့်”

စားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (၁) ❖ ၈၇

လန်းရှောက်ရွက်လည်း စိတ်ပူသွား၏။

လူရွယ်က ဆက်လက်ညည်းတွားလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးက ဒီမှာမရှိဘဲ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒီကို လိုက်
လာခိုင်းတာလဲ၊ ဒါ ... အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

လန်းရှောက်ရွက်လည်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွား၏။

“မမကို တစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးပါ ... မေးပါ”

“အစ်ကိုကြီးစွန်း ဘယ်မှာရှိမယ်လို့ ထင်သလဲ”

လန်းရှောက်ရွက် စဉ်းစားလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ ခေါင်းခါ
ယမ်းလိုက်၏။

“မမလည်း မသိဘူးကွဲ့”

“တစ်ခုရှိတယ် ... သူ့မှာ နေထိုင်စရာ နေရာတစ်ခုခုများ
မမကို ပြောဖူးသလား”

လန်းရှောက်ရွက်သည် ယခုမှ သတိရသွားဟန်တူ၏။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ... သူ့မှာ အလွန်လုံခြုံတဲ့ နေရာတစ်ခု
ရှိတယ်တဲ့ ...၊

နေဦး ... အဲဒီနေရာကို သူက သားရဲတွင်းလို့ အမည်ပေး
ထားတယ်”

လူရွယ်က ဝမ်းသာဟန်ကို ဖုံးဖိရင်း ပြောလိုက်၏။

၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“သားရဲတွင်းတဲ့လား... နာမည်က ကြံကြံဖန်ဖန် ပေးထားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ... အဲဒီသားရဲတွင်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီကနေ ဆယ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ မဟူရာတောထဲက တောင်ထွတ်ကလေးမှာပဲ”

လူရွယ်က သေချာစွာ မှတ်သားလိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော် အမိလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“မမလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

လူရွယ်က အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“မမ မလိုက်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးစွန်းမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ရှိနေသလဲမှ မသိတာ၊ အားလုံး အေးချမ်းသွားမှ ကျုပ် လာခေါ်ပါ့မယ်”

လန်းရှောက်ရွက် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင့်ကို တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှာလိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ရှင့်အစ်ကိုကြီးစွန်းကို အမြဲသတိရနေကြောင်းနဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်ပါစေလို့ မမ ဆုတောင်းနေကြောင်း ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

စားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (၁) ❖ ၈၉

လူရွယ်သည် လန်းရှောက်ရွက်အား ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

✱

လန်းရှောက်ရွက်က တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားသော လူရွယ်၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

မကြာမီ လူရွယ် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ သူမက တံခါးကို ပြန်ဝိတ်လိုက်သည်။ သူမသည် စွန်းစုဝိုင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ဝဖြိုးလှသော စွန်းစုဝိုင်းအား သူမ တစ်ခါမျှ သဘောမကျခဲ့ပါ။ သို့သော် စွန်းစုဝိုင်းက ဇွဲကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူမအနီး မပျက်မကွက် ရောက်စမြဲ ဖြစ်၏။

သူမ ကျဆုံးချိန်ရောက်သောအခါ အားလုံး သူမအနီးမှ အလျှိုအလျှို ဖယ်ခွာသွားကြကုန်၏။ စွန်းစုဝိုင်းကမူ ဖယ်ခွာသွားခြင်း မရှိပါ။ သူမကို ပို၍ ဖေးမ ကြင်နာမှုများ ပြခဲ့၏။ သူမ ဟန်မပျက် နေနိုင်အောင် ကူညီခဲ့၏။

သူမသည် စွန်းစု ဝိုင်းမေတ္တာကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တော့ပါ။ သူမအပေါ် အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးသည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်

၉၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပါလား။

စွန်းစုပိုသည် သားသတ်သမားဟု နာမည်ကျော်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ရက်စက်မှုများကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ လုပ်ပုံသူသည် သူမအနီးတွင်မူ အဆိပ်မရှိသော ရေမြွေတစ်ကောင်နှယ်ပင်။

သူမသည်လည်း စွန်းစုပိုနှင့်နေရသည်ကို ပျော်မွေ့လာ၏။ သို့သော် စွန်းစုပိုက တစ်နေရာတည်း အတည်တကျ နေနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။

သူမသည် စွန်းစုပိုအကြောင်းတွေးရင်း စွန်းစုပို မည်သည့် အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့နေရသနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

“အင်း... သူဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပဲ။ သိုင်း လောကသားတစ်ယောက်မှာ အန္တရာယ်များသားပဲလေ၊ ပြီးတော့ သူက သူများထက် ရန်ငြိုးဖွဲ့သူ ပိုများနိုင်တာပဲ”

သူမသည် တွေးရင်းမှ လူရွယ်ကို သတိရလာ၏။

“စွန်းစုပိုမှာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုရှိတဲ့အကြောင်း တစ်ခါ မှလည်းမပြောခဲ့ဘူး၊ အို ... စကားမစပ်မိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ...

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ပ) ❖ ၉၁

“အင်း... ဒီကနေ့ ဧည့်သည် တယ်များပါလား”

သူမသည် ရေရွတ်ရင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“အောင်မယ်လေး”

တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက် မားမားကြီးရပ်နေ၏။ ထိုလူ ၏ဝတ်စုံမှာ အညိုရောင်ဖြစ်၏။ ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြီးမားသော အမာရွတ်တစ်ခုက နှာခေါင်းနှင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းတို့ကို ပျက်စီးစေ၏။

လန်းရှောက်ရွက်မှာ ထိတ်လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွား၏။ အမာရွတ်နှင့်လူက အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

လန်းရှောက်ရွက်က နောက်ဆုတ်ရင်းမှ မေးလိုက်၏။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘယ်သူလဲ”

အမာရွတ်နှင့်လူက ဘာမျှမပြောသေးဘဲ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ရှင် ... ဘယ်သူလဲ”

“အမာရွတ်”

ထိုလူက တုံးတိတ် ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုမသိဘူး၊ ရှင် ဒီကထွက်သွားပါ”

အမာရွတ်က ...

၉၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်သိချင်တာ သိပြီးရင် ဒီမှာနေပါလို့ မင်းက ခေါ်
တောင် မနေပါဘူး၊ ကျုပ် ထွက်သွားမှာပါ ... မပူပါနဲ့”

လန်းရှောက်ရွက်က ချက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ရှင်က ဘာသိချင်လို့လဲ၊ ကျွန်မက ဘာမှမသိဘူးရှင်”

အမာရွတ်က ...

“ကျုပ်က မင်းသိတာပဲ မေးမှာပါ”

“ရှင် ဘာသိချင်သလဲ”

အမာရွတ်က ...

“စွန်းစုပို ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“အင်း ... မသိရင် သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

ပြောရင်း အမာရွတ်က ရှေ့တိုးလာ၏။

လန်းရှောက်ရွက်က စားပွဲပေါ်မှ ဓားမြှောင်ကို ကိုယ်နှင့်
ကွယ်၍ မသိမသာယူလိုက်၏။

အမာရွတ်သည် သူမ ဓားမြှောင်ယူလိုက်သည်ကို သတိ
မထားမိချေ။ အမာရွတ်က ...

“မင်း ဘူးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

ပြောရင်း လန်းရှောက်ရွတ်အား ဆွဲဖက်လိုက်၏။ လန်း
ရှောက်ရွတ်ကလည်း ငှက်ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးချလိုက်

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက်(၈) ❖ ၉၃

ရှိနေမယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေတော့ သူတို့ပြန်သွားကြပြီလား၊ ဒီထဲမှာပဲ
လား၊ သတိတော့ထားမှ”

ဓားဘီလူးက သတိကြီးစွာထားရင်း ဆက်လျှောက်လာ၏။
တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ ချိုးပြီးသောအခါ အခန်းလေးခု ရှိနေသည်ကို တွေ့
ရပြီး လိုက်ဂူမှာလည်း ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ဓားဘီလူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်
လေ၏။ ထို့နောက် ပထမဆုံးတွေ့ရသော အခန်းသို့ ချဉ်းကပ်သွား
လိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးက ဖွင့်မရပါ။ သော့ခတ်ထားဟန်တူပေသည်။ ဓား
ဘီလူးက အိတ်ထဲမှ သံချောင်းငယ်ကိုထုတ်ကာ သော့ပေါက်အတွင်း
ထိုးသွင်းလိုက်၏။ အတန်ကြာ ဟိုလှည့် သည်လှည့် လုပ်လိုက်ရာ
‘ချပ်’ ... ဟူသောအသံနှင့်တူသော ပွင့်သွားသံကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ဓားဘီလူးက အခန်းတံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်ကာ အထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ အခန်းမှာ အတော်ပင် ကျယ်၏။ အခန်း
တွင်း၌ သေတ္တာဆယ်လုံးခန့် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဓားဘီလူးက သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ယမ်းတွေပါလား”

ဟု အံ့သြတကြီး ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။ ထိုစဉ် အေး

၉၄ ❖ စက္ကအောင်

စက်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

ဓားဘီလူးက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းဝတွင် လူလေးယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်း၊ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်၊ ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသူ လူတစ်ယောက်။ ဓားဘီလူးမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံရှုပ်ကို သူကောင်းစွာသိ၏။ ထိုလူသည် နေပြည်တော်မှ အာဏာရှိသောအမတ်ကြီး လျှောင်ကုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အံ့ဩမှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင် ... အမတ်ကြီးလျှောင်ကုန်း”

လျှောင်ကုန်းမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိနေပါလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာတုတွေ ခွာလိုက်ပါ”

လျှောင်ကုန်း၏မျက်ဝန်းများက အေးစက်သွား၏။

“လက်စသတ်တော့ ဓားဘီလူးကိုး”

ဓားဘီလူးက ...

“နေပြည်တော်ကို ပုန်ကန်ဖို့ လူတစ်စု ရှိနေတယ်ဆိုတာ

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဥက်ချက် (၁) ❖ ၉၅

လွန်းလှပေသည်။ သူသည် အိပ်မပျော်သည့်အတူတူ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ မြို့ပြင်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့၏။

တောင်ပူစာတစ်ခုအနီးအရောက်တွင် မြင်းစီးသမား လေး ငါးယောက်က လမ်းမ၏ဝဲယာတွင် ပုန်းအောင်းနေရာယူလိုက်ကြသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထင်းယန်က ကမန်းကတန်း သစ်ပင်များအား ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

“ဒီလူတွေ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ ပုန်းကွယ်နေကြတာလဲ”

သူသည် ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူသည် ပြန်လှည့်ရင်းမှ တွေးနေမိ၏။

“ဒီလူတွေကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ ဖြစ်မယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အင်း ... အလစ်ခြောင်းတိုက်ခိုက်ကြမယ် ထင်ပါရဲ့”

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ... ဒီလူတွေက အခုလာတဲ့ မြင်းစီးသမားကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူသည် တွေးရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ငါ သတိပေးရကောင်းမလား၊ အို ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာ ကောင်းပါတယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... သတိပေးမှ ဒီလူ အန္တရာယ် မတွေ့မှာပေါ့၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူသည် ဆက်တိုက်တွေးတောလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတစ်ပါးကို ကူညီလိုသောစိတ်က အနိုင်ရသွား၏။ ချက်ချင်း လမ်း ပေါ်သို့ ပြေးထွက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မြင်းစီးသမားကလည်း သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။ ထင်းယန်မှာ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

“ဝမ်းဝမ်း”

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

မှန်ပါသည်။ မြင်းစီးသမားသည် ဝမ်းဝမ်းဆိုသော မိန်း ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းဝမ်းလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ထင်းယန်ကို တွေ့လိုက်ရ သည့်အတွက် အံ့သြသွား၏။

“အစ်ကိုပါလား ... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အစ်ကို အိပ်မပျော်လို့ ထွက်လာတာ၊ ရှေ့မှာ ညီမကို ပုန်းအောင်းတိုက်ခိုက်မယ့်လူတွေ အစ်ကိုတွေ့ခဲ့တယ်”

ဝမ်းဝမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (၁) ❖ ၉၇

“ဒုက္ခပဲ”

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းက နောက်ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သူတို့လိုက်လာကြပြီ”

ထင်းယန်မှာ စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟင် ... ဒါဆို ရန်သူက ရှေ့နောက်ရောက်နေပြီပဲ”

ဝမ်းဝမ်း မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်၏။

“အစ်ကို အခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ထင်းယန် လမ်းဖယ်မပေးပါ။

“ညီမ ... ဒီအတိုင်းသွားရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ရန်သူကို ဖောက်ထွက်ရမှာပေါ့”

ထင်းယန်က ...

“မလိုဘူး”

ဝမ်းဝမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“မလိုဘူး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့၊ ရန်သူကို ရှောင်လို့ရ ပါသေးတယ်”

၉၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းဝမ်း နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။

“အင်း ... မတိုက်ခိုက်ရတာ ပိုကောင်းမယ်၊ တကယ်လို့ ငါက တိုက်ခိုက်ရင် သူတို့ စိတ်ဆိုးကြမှာပဲ”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်”

ထင်းယန်က ဝမ်းဝမ်း၏မြင်းကိုဆွဲကာ သစ်ပင်များကြား တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

ထင်းယန်က မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်၏။ အလင်းရောင်က အခန်းတွင်း လင်းထိန်သွားစေ၏။

ဝမ်းဝမ်းက အိမ်ခန်းကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ သေးငယ်သော်လည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော အိမ်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထင်းယန်က ...

“ထိုင်လေ ညီမ”

ဝမ်းဝမ်းက ကုလားထိုက်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီအိမ်ကလေးက”

ထင်းယန်က ...

စားတစ်လက်၏လျှိုဝတ်ချက် (၁) ❖ ၉၉

“အစ်ကိုရဲ့အိမ်ပါ။ ညီမ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ။ ဒါထက် ညစာတော့ စားပြီးရဲ့လား”

ဝမ်းဝမ်းမှာ ထင်းယန်မေးမှ ဆာလောင်မှုကို သတိရသွား၏။ သူမက ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဟစ်နေလုံး သူတို့ကို ပုန်းအောင်းနေရတာနဲ့ ဘာမှမစားရသေးဘူး”

ထင်းယန်က ...

“ဒါဖြင့် နေဦး ... အစ်ကိုစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ အတန်ကြာသောအခါ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဟင်းလျာနှင့် ထမင်းတို့ကို လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်တင်ကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

“ကဲ ညီမ ... ဘာမှ အားမနာနဲ့ စားလိုက်ပါဦး”

ဝမ်းဝမ်းမှာ ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ရာ ဟန်လုပ်မနေတော့ပါ။ ထင်းယန်ယူလာသော ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထင်းယန်က ...

“ကျုပ်က စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူတွေက ဘာကြောင့် ညီမကို ရန်ရှာနေတာလဲ”

၁၀၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပါ။ ကျွန်မ သူတို့ကို မမူပါဘူး။ မတိုက်ခိုက်ချင်လို့သာ ရှောင်တိမ်းနေတာပါ”

ထင်းယန်က ...

“ညီမရဲ့သိုင်းပညာ မြင့်မားတာ အစ်ကိုသိပါတယ်။ တိုက်ပွဲဆိုတာ အန္တရာယ်များလှတယ်။ သူတို့က လူအင်အားများလေတော့ ညီမအနေနဲ့ ရှောင်တိမ်းတာက ပိုကောင်းပါတယ်”

ဝမ်းဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“တကယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ညီမရဲ့ တစ်ချိန်က လူယုံတော်တွေပါ။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့က ကြီးစိုးလာခဲ့တာပဲ”

ထင်းယန်က လက်ကာပြလိုက်၏။

“ညီမရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ကျုပ် မသိလိုပါဘူး။ ညီမ လျှံစင်းကို သွားမှာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ လျှံစင်းကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရောက်သွားရမှာပဲ”

ထင်းယန်က ...

“သူတို့က အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်သဘော ပြောရရင် ညီမ လောလောဆယ် ခြေရာဖျောက်ထားရမယ်”

“ညီမ ခြေရာဖျောက်ရမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့က လက်လျှော့ပြီး ဒီက ထွက်သွားတဲ့

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၀၁

အထိ ညီမပုန်းခိုနေရမယ်။ ဒါမှသာ ညီမ အန္တရာယ်ကင်းကင်းသွားနိုင်မှာပဲ”

ဝမ်းဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ညီမ တည်းခိုနေဖို့ လုံခြုံတဲ့တည်းခိုခန်း မရှိဘူးရှင်”

“သိရှိတာပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

ထင်းယန်က ... “ညီမ ကျုပ်ကို ယုံကြည်မှုဖြစ်မယ်”

ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကို ယုံကြည်ပါတယ်”

ထင်းယန် ကျေနပ်သွား၏။

“အဲဒီနေရာက တခြားမဟုတ်ဘူး ... ဒီနေရာပဲ။ ညီမ ဒီမှာ ပုန်းခိုနေပါ။ သူတို့လက်လျှော့ပြီး ဒီမြို့ကထွက်သွားမှ သွားလိုရာ သွားပါ။ ကျုပ်အထင်တော့ ခုနစ်ရက်ထက် မပိုပါဘူး။ သူတို့ လက်လျှော့သွားကြမှာပဲ”

“သူတို့ သွားမသွား ကျွန်မ ဘယ်လိုသိမလဲ”

“ကျုပ် နေ့တိုင်း ထွက်ပြီးစုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး”

ထင်းယန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၀၂ ❖ စက္ကူအောင်

“ကျွန်မအတွက် ရှင် ဒုက္ခပိုနေမှာပေါ့”

ထင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီဒုက္ခကို ကျုပ်ဟာကျုပ် ရှာယူတာပါဗျာ”

ဝမ်းဝမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

သူမသည် ထင်းယန်၏အကူအညီအတွက် ထိုက်တန်မှု တစ်ခု ပြန်ပေးသင့်သည်ဟု နားလည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူမ ပုန်း ခိုနေစဉ် ထင်းယန်အား သိုင်းပညာ အနည်းငယ်မျှသင်ပေးရန် စဉ်း စားလိုက်၏။

သို့သော် ထင်းယန်သည် မိမိသင်ပေးလျှင် လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း နားလည်မိ၏။ ထို့ကြောင့် အပေးအယူပြုလုပ် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

“ညီမ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ညီမ ဒီမှာနေရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အစ်ကိုနဲ့ အပေးအယူတစ်ခု တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာအပေးအယူလဲ”

“ကျွန်မကို ဒီမှာနေစေချင်ရင် အစ်ကို သိုင်းပညာသင်ရ မယ်”

“ကျုပ် သိုင်းပညာသင်ရမယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာသွား

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၀၃

သင်ရမှာလဲ”

“ဘယ်မှာမှ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မ သင်ပေးမယ်”

ထင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က သိုင်းပညာ မသင်ချင်ဘူးဗျ”

“ဒါဆို ကျွန်မလည်း မနေရုံပေါ့”

ထင်းယန် မျက်လုံးပြုံးသွား၏။

“ခဏနေပါဦး”

“ဘာလဲ ... သဘောတူပြီလား”

ထင်းယန်က ...

“ကျုပ်က စာပေပညာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာကို မသင်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အခုကျမှတော့ မသင်ချင်တော့ပါ ဘူး၊ ညီမ သင်ပေးလို့ မသင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ညီမကလည်း အခြေအနေအရ သင်ခိုင်းတာပါ။ အစ်ကို ကျွန်မအတွက် စုံစမ်းတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ဖို့တော့ လိုမယ်”

ထင်းယန်က လက်မြှောက်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ ... ညီမသဘောအတိုင်းပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

၁၀၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

‘ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း’

လက်ခုပ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝမ်းဝမ်းက သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီးလိုက်၏။

“အစ်ကိုက တကယ်တော်တာပဲ”

ဟုလည်း ဖွင့်ဟချီးကျူးလိုက်၏။

ထင်းယန်က ကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးများသုတ်ရင်း ...

“ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်
တော့မှ ထူးချွန်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ညီမ တကယ်ပြောတာ ... အခု အစ်ကိုတတ်ကျွမ်းတဲ့
သိုင်းခုနစ်ကွက်ဟာ သက်တံရောင်စုံသိုင်းကွက်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီသိုင်း
ကွက်ကို တတ်ဖို့ ညီမ ရက်နှစ်ဆယ် အချိန်ယူခဲ့ရတယ်။ အခု အစ်ကို
က သုံးရက်နဲ့ တတ်သွားတယ်။ အစ်ကိုဟာ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်မယ်
ဆိုရင် သုံးလေးနှစ်အတွင်း ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်
လာမှာ သေချာတယ်”

“ညီမ ချီးကျူးလွန်းတာနဲ့ အစ်ကို ဘဝင်တောင် မြင့်လာပြီ၊
ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်ပဲ တတ်ပါသေးတယ်”

“ဒီသိုင်းခုနစ်ကွက်တည်းဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့၊ ကျွမ်းကျင်
လာတဲ့အခါ တော်ရုံသိုင်းသမားလောက်ကို အနိုင်ယူနိုင်တာ တွေ့လာ

မားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၀၅

ပါလိမ့်မယ်”

ထင်းယန်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ကဲ ... ဒီနေ့အဖို့ အစ်ကို မြို့ထဲသွားကြည့်
လိုက်ဦးမယ်”

“သူတို့ မြန်မြန်သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ထင်းယန်က ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
တော့သည်။

‘ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်’

ဝမ်းဝမ်းသည် ထင်းယန်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ထင်းယန် အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်
၏။ ဝမ်းဝမ်းက ဆီး၍မေးသည်။

“သူတို့ ရှိသေးသလား”

“မရှိတော့ဘူး ... မနေ့ညကပဲ သူတို့ ထွက်သွားကြပြီလို့
သိရတယ်”

ဝမ်းဝမ်း၏မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွား၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

၁၀၆ ❖ စက္ကအောင်

ထင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဝမ်းဝမ်းသည် သွားရ
တော့မည်မို့ ပျော်ရွှင်နေ၏။

သူကမူ မသွားစေချင်သေးပါ။

ဝမ်းဝမ်းသည် ငိုနေသော ထင်းယန်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကို ဘာငိုနေတာလဲ”

ထင်းယန်က ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“သူတို့ သွားကြပြီဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သွားမှဖြစ်မယ်”

“ညီမ ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“ဒီနေ့ပဲသွားရင် ကောင်းမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါ။ ကျုပ် လိုက်ဖို့

ပါမယ်”

“ကျွန်မ သွားဖို့ကိစ္စ ရှိသေးလို့ပါ။ ရှင်နဲ့ခွဲရလို့ ပျော်တယ်လို့
မထင်ပါနဲ့”

ဝမ်းဝမ်းက တီးတိုးပြောပြီး အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွား
လေတော့သည်။ ထင်းယန်၏ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွား၏။

ချုပ်တည်းထားသော မေတ္တာတရားတို့က ပွင့်အန်ကျလာ
တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်ကို သူချုပ်တည်းလိုက်
၏။

စားတစ်ထက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၀၇

“မဖြစ်ဘူး... ပြန်လည်ဆိုတွေ့၊ မတွေ့၊ မသေချာတဲ့ ကျုပ်
တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိလို့မဖြစ်သေးဘူး”

သူသည် ခေါင်းငုံ့ပြီးနောက် အိမ်ပြင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်
လာခဲ့လေတော့သည်။

✱

မဟူရာတောသည် နက်ရှိုင်းလှသော တောတစ်ခုမဟုတ်ပါ။
တောအုပ်စပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုတောအုပ်ငယ်အတွင်း ဝင်ရောက်ရန်ကား
မလွယ်ကူလှပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမဟူရာတောအုပ်တွင်း၌
ဆူးပင်ချုံ့နွယ်များက အလွန်ထူထပ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မဟူရာတောအုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လူရွယ်တစ်
ယောက် ရပ်နေ၏။ လူရွယ်သည် မဟူရာတောအုပ်ကို မမှီဝဲမသုန်
ကြည့်နေလေသည်။

ထိုလူသည် ထင်းပေါင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် လန်းရှောက်ရွတ်ထံမှ ထွက်လာပြီးသည်နှင့် မဟူ
ရာတောအုပ်အကြောင်း ကို စုံစမ်းခဲ့သည်။

ခရီးက ကြမ်းလှကြောင်း သိရှိခဲ့သဖြင့် မဟူရာတောအုပ်

၁၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အတွင်းဝင်ရန် တွန့်ဆုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထင်းပေါင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျားကိုလိုချင်ရင် ကျားဂူထဲဝင်ရမယ်တဲ့၊ ငါ တွန့်ဆုတ်နေလို့ တိမ်လွှာစားကို ရနိုင်ပါ့မလား”

သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီးနောက် မဟူရာတော အုပ်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့သည်။

အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါးမျှသာ ...။

ထင်းပေါင်မှာ လမ်းကို အမှတ်အသားပြုရင်း ခရီးဆက်လာခဲ့၏။ ဆူးခက်ချုံနွယ်များကြောင့် ခရီးက ထင်သလောက် မပေါက်ပါချေ။ ဆူးခက်ချုံနွယ်များကို ရှင်းလင်းနေရသည်ကပင် အတော် အချိန်ကုန်နေ၏။

“အင်း ... တောင်ပူစာက ဘယ်နားမှာပါလိမ့်၊ အို ... မဟူရာတောက သိပ်မှမနက်ဘဲ၊ ရှာရင်တွေ့ရမှာပေါ့”

ထင်းပေါင်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးရင်း ကြိုးစား၍ ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ အတော်ပင် ခရီးပေါက်လာခဲ့၏။

သူ၏ခြေလက်တို့တွင် ဆူးခြစ်မိသည့် အရာများစွာ ရှိနေပြီး

စားတစ်လက်၏လျှိုဥတ်ချက် (၁) ❖ ၁၀၉

အချို့မှာ သွေးစို့နေသည်။ သူ၏အဝတ်အစားများလည်း စုတ်ပြစ်ပင်ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ထင်းပေါင်မှာ မလျှော့သောဇွဲနှင့် ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ လေးလံလာပြီး မလှုပ်ချင်အောင်ပင် ဖြစ်လာလေသည်။

ထင်းပေါင်က သက်ပြင်းချရင်း မြေပေါ်ထိုင်ကာ အနားယူလိုက်လေသည်။ အမောပြေမှ သူက ခရီးဆက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အရှေ့ဘက်မှ မည်းမည်းအရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထင်းပေါင်က သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းသာမှုက တိုးဝင်လာ၏။

“ရှေ့မှာ တောင်ပူစာပါလား”

သူသည် အားတက်သွားပြီး ရှေ့သို့ အလျင်အမြန် ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။ မကြာမီ တောင်ပူစာရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

တောင်ပူစာလေးမှာ ပေသုံးရာခန့်သာ မြင့်ပေသည်။ သို့သော် အတော်ကြီးမားဟန်ရှိ၏။ တောင်ပူစာ တက်ရာလမ်းကလေး

က ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ရှိနေ၏။

ထင်းပေါင်က လမ်းကလေးအတိုင်း တက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခြေလှမ်း ရပ်တန့်သွား၏။

ဤနေရာကို စွန်းစုပိုက်က သားရဲတွင်းဟု အမည်ပေးထားခြင်းကို သတိရလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သားရဲတွင်း”

ထင်းပေါင်က အသံထွက်အောင်ပင် ရှေ့တွင်လိုက်၏။

ဤနေရာသည် သားရဲတွင်းသာ အမှန်ဖြစ်ပါက အလွန်အန္တရာယ်များမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ အရမ်းမလျှောက်ရဲတော့ပါ။ သူသည် တောင်ပူစာအောက်ခြေမှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ပေါ့ပါးညင်သာသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အသာချောင်းကြည့်လိုက်၏။ တောင်ပူစာဆီသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းပေါင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“စွန်းစုပိုက် မဟုတ်ပါလား ... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ကြည့်နေရင်း လူရိပ်က နီးကပ်လာ၏။

ထိုအခါ ထိုလူရိပ်ကို သဲကွဲစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထင်းပေါင်၏မျက်နှာက ပိုကြုတ်သွား၏။

“လက်စသတ်တော့ အမာရွတ်ပါလား၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်သတင်းရသွားပါလိမ့်၊ အင်း ... ငါတောင် ဒီနေရာကို စုံစမ်းလို့ရသေး

တာ သူက ပို့တောင်လွယ်ကူဦးမှာပေါ့”

သူကြည့်နေစဉ် အမာရွတ်က တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထင်းပေါင်မှာ အသံမထွက်ရဲပါ။ အမာရွတ်သည် စွန်းစုပိုက်ကဲ့သို့ပင် ရက်စက်ရာ၌ လက်မရွံ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သိုင်းပညာလည်း မြင့်မားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ အနက်ရောင်သိုင်းလောကဝယ် အမည်တစ်လုံးဖြင့် ကျော်ကြားသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

အမာရွတ်မှာ တောင်ခြေမှ အတန်ကြာရပ်၍ အကဲခတ်မိပြီးနောက် တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း စတင်တက်လိုက်၏။ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်အရောက်တွင် ...

‘ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်’

ရုတ်တရက် လုံတိုသုံးလေးချောင်းက လွင့်စဉ်လာလေတော့သည်။ အမာရွတ်မှာ ချက်ချင်း အပေါ်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲမှဓားနှင့် ဝှေ့ယမ်းခုတ်ချလိုက်၏။

‘ခြွမ်း’

လုံတိုများမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ အမာရွတ်မှာ မြေပေါ်ကျမိသောအခါ ရုတ်တရက် ကြိုးစတစ်ခုကို တက်နင်းမိသွား၏။

‘ဝှစ်’

ကြိုးစက ရုတ်တရက် သစ်ပင်ထိပ်သို့ တက်သွားသည်။

၁၁၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အမာရွတ်မှာ ခြေတွင် ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် သစ်ပင်ထက်သို့ ပါသွားလေသည်။ သို့သော် သူသည် သတိကောင်းသူဖြစ်၏။

ချက်ချင်း ကြိုးစကို ဓားနှင့်ခုတ်ဖြတ်ပြီး မြေပေါ် ညင်သာစွာ ပြန်လည်ကျရောက်လာလေတော့သည်။

ထင်းပေါင်ပင် အမာရွတ်၏ လျင်မြန်ပေါ့ပါးမှုကို ကျိတ်၍ ချိုးကျူးလိုက်မိလေသည်။ အမာရွတ်မှာ မြေပေါ် ခြေကျသည်နှင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ပြေးလွှားသွားလိုက်၏။

သူသည် ဓားကို ရင်ဝတွင်ထားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြတ်စေဘဲ ပြေးလွှားသွားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခဏအတွင်း တောင်ပူစာအလယ်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ခြေထောက်အောက်မှ မြေများ ရုတ်တရက် ပြိုကျသွား၏။ မြေပြိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လမ်းဘေးဝဲဘက်မှ မြားအစင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဝုန်း ... ဝုစ် ဝုစ် ဝုစ်’

အမာရွတ်မှာ လေထဲ ပျံဝဲသွား၏။ သူသည် ဓားကို စကြာပမာ ဝှေ့ယမ်းကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို အကာအကွယ်ပြုလိုက်ရ၏။

‘တောက် ... တောက်’

‘ခြွေ’

ဤမျှ များပြားသော ထောင်ချောက်များကို မိမိသာဆို

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၁၃

လျှင် ဖြတ်ချောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်းပေါင် တွေးလိုက်မိလေသည်။ အမာရွတ်၏ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟား ဟား ဟား ... သားသတ်သမား ... မင်းရဲ့ထောင်ချောက်တွေက ဘာမှမဆန်းပါလား”

သူသည် ရယ်မောရင်း တောင်ပူစာအပေါ် ဆက်တက်သွား၏။ မကြာမီ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

တောင်ထိပ်မှာ ပေတစ်ရာမက ကျယ်ဝန်း၏။ တောင်ထိပ်၏ မြောက်ဘက်အစပ်တွင် သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် သေးငယ်သော်လည်း အတော်ခိုင်ခံ့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။

အမာရွတ်က သစ်သားအိမ်ကလေးရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“စွန်းစုပို ... ကျုပ် အထဲကို ဝင်လာရမလား၊ ခင်ဗျား ထွက်လာမလား”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် သစ်လုံးအိမ်အတွင်းမှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... အမာရွတ် ... ခင်ဗျားရောက်လာမှတော့ ကျုပ်က ထွက်ကြိုဆိုရမှာပေါ့ဗျာ”

၁၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အသံဆုံးသည်နှင့် သစ်လုံးအိမ်တံခါးပွင့်သွား၏။ သစ်လုံးအိမ်အတွင်းမှ ဝါဇ္ဇိသောလူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ...

သားသတ်သမားအမည်ရသော စွန်းစုပိုင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏လက်တွင်း၌ လက်စွဲတော်ဓားကြီးက အသင့်ပါလာသည်။

“အမာရွတ် ... မင်းက ဒီအထိ ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်လာတာလဲ”

အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ အမာရွတ်ဖြစ်၏။

အမာရွတ်က ...

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် မပြောလည်း မင်းသိမယ်ထင်ပါတယ်”

“မင်းက တိမ်လွှာဓားအတွက် ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ရမယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်ပါဘူး”

“မင်းနဲ့ကျုပ် တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်းကွက်သုံးရာကျော်အထိ ယှဉ်ရမှာ သေချာတယ်”

အမာရွတ်က ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုစက်ချက် (၅) ❖ ၁၁၅

“မှန်ပါတယ်၊ ဘယ်သူနိုင်မယ်၊ ရှုံးမယ်ဆိုတာတော့ အတပ်မပြောနိုင်ပါဘူး”

“တစ်ယောက်ကတော့ သေမှာပဲ”

“ကျန်တဲ့လူလည်း သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့တိုက်ခိုက်တာ သိပ်ပြီး အကျိုးမရှိပါလားဗျ”

အမာရွတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ... အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တိမ်လွှာဓားကို ကျုပ်ကလည်း လိုချင်နေတော့ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းလည်း တိမ်လွှာဓားကို လေ့လာပြီးလောက်ပါပြီ”

“ကျုပ် လေ့လာဆဲဗျ၊ အချိန်သိပ်မရတော့ ဘာမှ မတွေ့ရသေးပါဘူး”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲဗျ”

အမာရွတ်က ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး တိမ်လွှာဓားကို လေ့လာနိုင်ကော”

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် တော်ရုံရန်သူကိုလည်း မှုစရာမလိုတော့ဘူးဗျ”

၁၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စွန်းစုပိုက အမာရွတ်၏အကြံကို သဘောကျသွား၏။ သို့သော် ရန်သူနှင့်ပူးပေါင်းခြင်းသည် မီးနှင့်အဖော်ပြုနေရသည်နှင့်တူ၏။

အမာရွတ်သည် သူနှင့် တန်းတူ ကျော်ကြားသူဖြစ်၏။

ယခု သူ၏ဒဏ်ရာက မပျောက်သေးပါ။ အမာရွတ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် တစ်ပန်းရုံးနေပေသည်။ သုံးလေးရက်မျှ အနားယူပြီးလျှင် ဒဏ်ရာပျောက်နိုင်ပေသည်။

ထိုအခါမှ အမာရွတ်နှင့်ယှဉ်ရန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

စွန်းစုပို တွေးတောသလိုပင် အမာရွတ်ကလည်း တွေးတော နေမိ၏။

“အင်း ... စွန်းစုပိုနဲ့ယှဉ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ငါက ဒဏ်ရာရထားတာ မေ့ပြီး အလောတကြီး လာမိတယ်၊ သူနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီး ဒဏ်ရာပျောက်မှ ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်”

စွန်းစုပိုက ...

“မင်းအကြံ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချရဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ... ကျုပ်က ကာတိပြုဖို့ အသင့်ပဲ”

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ”

အမာရွတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၁၇

“မေးပါ”

စွန်းစုပိုက ...

“ကျုပ်ရဲ့နေရာဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သိလာခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရတာပေါ့ဗျာ”

“တိတိကျကျမပြောရင် ပူးပေါင်းဖို့ ကျုပ်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

စွန်းစုပိုသည် ပြောရင်း လန်းရှောက်ရွတ်အတွက်လည်း စိတ်ပူနေမိလေသည်။

ဤနေရာသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော နေရာဖြစ်၏။ ဤနေရာသို့ သူလာခဲ့ရာတွင် နောက်ယောင်ခံသူ ပါမပါ သေချာစွာစိစဉ်ပြီး မည်သူမျှမပါမှ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာကို အမာရွတ် သိနိုင်ရန်မှာ တစ်နေရာသာ ရှိပေသည်။ ထိုနေရာသည် လန်းရှောက်ရွတ်ထံမှပင် ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... လန်းရှောက်ရွတ်ဆီက သတင်းရလာတာမဟုတ်လား”

အမာရွတ်မှာ ဖုံးကွယ်၍ မရကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

၁၁၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စွန်းစုပို၏ရင်ထဲ၌ လေးလံသွား၏။

အမာရွတ်သည် နာမည်ပျက်များစွာရှိ၏။ လန်းရှောက်ရွတ်သည် လှပသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမာရွတ်အား ဤနေရာသို့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြောလိမ့်မည် မထင်ပါ။

“လန်းရှောက်ရွတ်ကော”

စွန်းစုပိုက မေးလိုက်သည်။

“သူ ရှိပါတယ်”

အမာရွတ်၏အသံမှာ အနည်းငယ်တုန်ခါသွား၏။ ဤသည်ကို စွန်းစုပို သတိပြုမိသွား၏။

“သူက မင်းကို အလွယ်ကလေး ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး”

“ကျုပ် လှည့်ပတ်မေးလို့ သိလိုက်တာပေါ့”

“ကျုပ် မယုံဘူး”

အမာရွတ်မှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

“ခင်ဗျားမယုံလည်း ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး”

“မင်း လန်းရှောက်ရွတ်ကို တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ပြီဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

အမာရွတ်မှာ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“လန်းရှောက်ရွတ်က ခင်ဗျားကို ပြောပြလိုက်တယ်ဆိုရင်

စားတစ်ထက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၁၉

ဒီနေ့ပဲ သတင်းပို့ခို ရောက်လာမှာပါ။ သူက ညနေတိုင်း ကျုပ်ဆီကို သတင်းပို့နေကျပဲ”

အမာရွတ်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

စွန်းစုပိုက ညာပြောသည်ကို အမှန်ဟု ထင်သွား၏။

လန်းလျှောက်ရွတ်မှာ သေပြီဖြစ်၏။ လန်းရှောက်ရွတ်ထံမှ မည်သည့်သတင်းမျှ လာမည်မဟုတ်တော့ပါ။ လန်းရှောက်ရွတ် သေဆုံးသွားကြောင်း စွန်းစုပို ရိပ်စားသွားတော့မည်ဟု ယုံကြည်လိုက်၏။

“လန်းရှောက်ရွတ်ရဲ့ သတင်းပို့ခိုကို မျှော်မနေပါနဲ့တော့၊ လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

စွန်းစုပို၏ရင်ထဲ၌ လေးလံသွား၏။

“သူ သေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

စွန်းစုပို၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်သွား၏။ ဒေါသများလည်း ရုတ်ခြည်းပေါက်ကွဲထွက်လာ၏။

စွန်းစုပိုက ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“အမာရွတ် ... မင်းကိုသတ်ရမူ ကျုပ်ကျေနပ်နိုင်တော့မယ်”

ဟု ကြိုးဝါးပြီး ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ အမာရွတ်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

✱

၁၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပြင်းထန်သောစားချက်များ မိုးသီးမိုးပေါက်များသဖွယ်
အမာရွတ်ထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

အမာရွတ်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်
ကာ ခုခံပေးလိုက်၏။

အမာရွတ်မှာ ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
လည်း သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်အတွင်း ပြန်လည်တိုက်စစ်ဆင်လာနိုင်ခဲ့
လေသည်။

အမာရွတ်မှာ ချက်ချင်းပင် စွန်းစုပို ဒဏ်ရာရထားကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထို့အတူ စွန်းစုပိုကလည်း အမာရွတ်ပခုံးမှဒဏ်ရာ
ကို သတိ ပြုမိသွားလေသည်။

စွန်းစုပိုမှာ လန်းရှောက်ရွတ်အတွက် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ပြီး
ဒေါသထွက်နေသဖြင့် တိုက်ခိုက်မှုအရှိန်က ပို၍ ပြင်းထန်သွားလေ
သည်။ အမာရွတ်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

“စွန်းစုပိုဟာ ဒဏ်ရာနဲ့တောင် ဒီလောက်တိုက်ခိုက်နိုင်ရင်
သူဟာ ကောင်းနေရင် ငါမလွယ်ဘူး၊ အင်း ... သူ့ကို ဒေါသထွက်ပြီး
မှားလာအောင်စောင့်ပြီး တိုက်ခိုက်မှပဲ”

သူသည် တိုက်စစ်ဆင်တော့ဘဲ ခုခံသောအနေအထားသို့
ပြောင်းလဲလိုက်၏။ ထို့နောက် စွန်းစုပို ဒေါသထွက်လာစေရန် ဆွဲပေး

စားတစ်လက်၏လျှိုဥတ်ချက် (၁) ❖ ၁၂၁

လိုက်၏။

“မင်းက လန်းရှောက်ရွတ်ကို စွဲမယ်ဆိုလည်း စွဲလောက်ပါ
ရဲ့ ... သူက အတော်လှတာကိုး”

စွန်းစုပိုမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“မင်း လူယုတ်မာပဲ”

“ကျုပ်က သူနဲ့ ခဏလေးတွေ့ရတာတောင် စွဲမက်မိတယ်
ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

စွန်းစုပိုမှာ ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ပါ။ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

အမာရွတ်က ပို၍ ဒေါသထွက်လာစေရန် စကားဖြင့်ဆွဲရင်း
မှ စွန်းစုပို၏အမှားကို စောင့်နေ၏။

စွန်းစုပိုမှာ ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ရုတ်ခြည်းပင်
အမာရွတ်၏အကြိုကို နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လက်လွှတ်စပယ် အရမ်းမတိုက်တော့ဘဲ ဓား
ကွက်များကိုသာ ဂရုတစိုက် ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။

“သားသတ်သမားက တယ်လည်း ပါးနပ်ပါလား”

အမာရွတ်သည် သက်ပြင်းချရင်း ချက်ချင်းဓားကွက်ပြောင်း
ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

*

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။
စွန်းစုပိုနှင့်အမာရွတ်တို့နှစ်ဦးမှာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ရာခန့်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။
မည်သူမျှ အနိုင်မရကြသေးပါ။ နှစ်ဦးစလုံး မောဟိုက်နှိမ့်နယ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

တိုက်ခိုက်မှုများကလည်း စောစောပိုင်းကလောက် သွက်လက်မှု မရှိတော့ချေ။ အတော်ပင် လေးလံနေကြပြီဖြစ်၏။

စွန်းစုပို၏ ရင်ဝဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပြန်လည်ယိုစီးကျလာသလို အမာရွတ်၏ ညာပခုံးမှလည်း သွေးများ ပြန်ထွက်နေ၏။

အမာရွတ်မှာ ဓားကိုပင် မကိုင်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၏။ ထို့အတူ စွန်းစုပို၏ရင်ဝမှလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် နာကျင်နေပေသည်။

စွန်းစုပို အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ သူသည် နောက်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းအနေနှင့် ရှိသမျှအားကို စုစည်းကာ ဓားတစ်ချက် ခုတ်ချလိုက်၏။ စွန်းစုပိုနည်းတူပင် အမာရွတ်ကလည်း ရှိသမျှစုစည်းပြီး ဓားတစ်ချက် ထုတ်လိုက်၏။

ဓားနှစ်လက် ပြင်းထန်စွာ ဆုံတွေ့သွား၏။

‘ခြွမ်’

စွန်းစုပို၏ရင်ဝမှာ မခံနိုင်အောင် နာကျင်ကာ နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်လဲကျသွား၏။

သူ့နည်းတူ အမာရွတ်မှာလည်း မသက်သာပါ။ သူ၏လက်မှာ ထုံကျဉ်သွားပြီး လက်ထဲမှ ဓားက အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

လူမှာလည်း နောက်သို့ သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်ထွက်သွား၏။ သူသည် အလွန်ထိတ်လန့်သွား၏။

နောက်ပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တောင်အောက်သို့ ဆက်တိုက် လိုမ့်ချပြီး မဟူရာတောအတွင်းမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“၄။ ... တော်ပါသေးရဲ့”

စွန်းစုပိုက သက်ပြင်းချရင်း ရေရွတ်လိုက်၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှ မထသေးဘဲ ဒဏ်ရာကို သက်သာသွားအောင် အတွင်းအားနှင့် ကုသလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ စွန်းစုပိုက ထရပ်နိုင်ခဲ့၏။ အမာရွတ် ပြန်လှည့်မလာစေရန် ဆုတောင်းပြီး သစ်လုံးအိမ်ကလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်

၁၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လာခဲ့၏။ အိမ်တွင်းရောက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဟင်”

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် တိမ်လွှာစား ပျောက်ဆုံးသွားပြီ မဟုတ်ပါလော။

အမာရွတ် ရောက်မလာမီက တိမ်လွှာစားကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ သူ လေ့လာနေခဲ့သည်။

ယခု တိမ်လွှာစားမရှိတော့ပါ။ စွန်းစုပိုက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“အမာရွတ် ... မင်းက အဖော်ခေါ်လာပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခိုးသွားတာကိုး၊ အမာရွတ် ... မင်း လွတ်အောင်ပြေးစမ်း၊ မင်းကို မတွေ့မချင်း ကျုပ် ရှာပြမယ်”

သူသည် အော်ဟစ်ကြိုးဝါးပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်လေတော့သည်။

ထင်းယန်က ဝမ်းဝမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ညီမ ဘေးရန်ကင်းပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပေးလိုက်

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၂၅

ပါတယ်”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်တို့က ကြုံရင်တော့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

ဝမ်းဝမ်းသည် ရုတ်တရက် လည်ပင်းမှ ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားတပ်ကြိုးကို ဖြုတ်ကာ ထင်းယန်၏လက်တွင်း ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

ထင်းယန်က လှမ်းယူရင်း ...

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်က ပြန်ပေးစရာ မရှိဘူး”

“ကျွန်မကို အမှတ်ရနေမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဒါကတော့ စိတ်ချပါ။ ကျုပ်တစ်သက် မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ... ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

သူမက နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး မြင်းကို စတင်မောင်းနှင်လိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ...

၁၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းဝမ်းမှာ အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထင်းယန်မှာ နေရာတွင် ရပ်နေဆဲဖြစ်၏။ ဝမ်းဝမ်းအရိပ်မှာ အမည်းစက်ကလေးဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဝမ်း ပျောက်ကွယ်သွားမှ ထင်းယန်က မြို့ဘက်လှည့် လိုက်လေသည်။ လက်ထဲမှ ဆွဲကြိုးကလေးကို ကြည့်ပြီး အသာနမ်း ရှုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားလိုက်သည်။

သူ၏ လေးလံသော ခြေလှမ်းများက အိမ်ကလေးဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ထင်းပေါင်မှာ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် အသာထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျောမှစားကို အသာဖြုတ်လိုက်၏။

တိမ်လွှာစားပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် စွန်းစုပုံနှင့် အမာရွတ်တို့ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက် နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ စွန်းစုပုံ၏သစ်လုံးအိမ်အတွင်း ဝင် ဤယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထင်းပေါင်က စားကိုကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က မှတ်မိ

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (ပ) ❖ ၁၂၇

သွားပြီး လူယက်တာ ခံရနိုင်တယ်။ ဒီစားကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူသည် ချက်ချင်းပင် တိမ်လွှာစားအား ပဝါတစ်ထည်နှင့် ထုပ်ကာ ပတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပန်းတွင်ထမ်းကာ ခရီးဆက်လာခဲ့ လေတော့သည်။

ဤအခြင်းအရာကို ကြည့်နေသူတစ်ယောက်ရှိကြောင်းကိုမူ သူက လုံးဝ သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။

ထင်းပေါင် ပျောက်ကွယ်သွားမှ သစ်ပင်များကြားမှ လူ တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခါးတွင် စားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထား၏။

လက်တွင်း၌မူ ငှက်လှောင်အိမ်တစ်လုံး ဆွဲလာပေသည်။ ဝတ်ရုံနက်က ငှက်လှောင်အိမ်ကို ချလိုက်၏။

ထို့နောက် စာတစ်စောင်ရေးကာ လှောင်အိမ်အတွင်းရှိ ခို သုံးကောင်အနက် တစ်ကောင်ကိုထုတ်ယူပြီး လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲ လိုက်၏။

ပြီးမှ လေထဲ မြှောက်တင်လိုက်လေသည်။ ခိုကလေးက မြှောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားလေတော့သည်။

၁၂၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လီကျားနန် ...။

သိုင်းလောကတွင် လီကျားနန်ဟူသောအမည်နှင့်အတူ
စောရဟူသောဘွဲ့ကိုပါ တွဲ၍သိကြ၏။

စောရ လီကျားနန်သည် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် စောရများစွာရှိသည့်အနက် အမှတ်တစ်ဟုပင် ဘွဲ့
ပေးခြင်းခံရသူဖြစ်၏။

သူကသာ ခိုးယူလိုလျှင် မည်သည့်အရာမဆို ရနိုင်သည်ဟု
လည်း သတင်းထွက်ခဲ့၏။

စောရလီကျားနန်မှာ နာမည်ကြီးလှသော်လည်း လူကိုတွေ့
လျှင်မူ အထင်ကြီးချင်စိတ် ပျောက်သွားမည်ဖြစ်၏။

လီကျားနန်မှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ ဝိနိဝိနိ
ပါးပါးဖြစ်ပြီး အမြဲတစေ အညိုရောင်ဖျင်ကြမ်းဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ဆင်
လေ့ရှိ၏။

သူ၏မျက်နှာသည် ရိုးသားဟန်ရှိ၏။ သူ၏သွင်ပြင် ပုံ
သဏ္ဌာန်သည် သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် မထူးခြားလှပါ။

သူ့ကိုမသိလျှင် သာမန်လူတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ကြမည်
မှာ သေချာလှပေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (၁) ❖ ၁၂၉

သူ၏ မထူးခြားသော ရုပ်သွင်ကြောင့်လည်း သူက လွတ်
လပ်စွာ လှုပ်ရှားနေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းဂေဟာ ...။

ဂေဟာအမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် ဂေဟာအတွင်း၌
ရောင်စုံပန်းကလေးများက ဖူးပွင့်နေလေသည်။

ရောင်စုံပန်း၏အလယ်တွင် ကျောက်ဖြူနှင့်ပြုလုပ်ထား
သော ခုံရှည်တစ်ခု ရှိပေသည်။

ခုံရှည်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေ
၏။

စာဖတ်နေသူကား အခြားသူမဟုတ်ပါ။ စောရလီကျားနန်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသူဖြစ်သည်။
ထိုစဉ် ဂေဟာတံခါးရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး

တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်၏။

လီကျားနန်က စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ ခြံဝင်းရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လူစိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

လူစိမ်းက တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာ၏။ လိကျားနန်က ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ထိုလူက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားက လိကျားနန်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိပါလား”

“ကျုပ်က အညတရတစ်ယောက်ပါ။ လမ်းကြိုလို့ စာတစ်စောင် ဝင်ပေးတာပါ”

သူကပြောရင်း စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွား၏။ လိကျားနန်က ဟန့်တားလိုက်၏။

“နေဦး”

ထိုလူက မရပ်ဘဲ ...

“စာဖတ်ပြီးရင် ကျုပ် စေတနာကို ခင်ဗျား နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားရာ မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဥတ်ချက် (ပ) ❖ ၁၃၁

လိကျားနန်က သက်ပြင်းချရင်း စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

တိမ်လွှာစားဟာ ထင်းပေါင်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။

အချိန်မနှောင်းခင် ယူနိုင်မှရမယ်။

စေတနာရှင်

ဟု ရေးသားထားပေးသည်။ လိကျားနန် အံ့သြသွားသည်။

“တိမ်လွှာစားဆိုပါလား၊ လူတိုင်းလိုချင်တဲ့ တိမ်လွှာစားကို ဘာကြောင့် စေတနာရှင်က ညွှန်ပြပေးရတာလဲ၊ ဒါဟာ ... ထောင်ချောက်တစ်ခုလား”

သူ တွေးမရ ဖြစ်သွား၏။

“အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြေအနေကိုတော့ သွားပြီး လေ့လာမှထင်တယ်။ ထောင်ချောက်ဆိုရင်လည်း ရင်ဆိုင်သင့် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ တိမ်လွှာစားအတွက်ဆိုတော့ စွန့်စားရမှာ သဘာဝပါပဲ”

သူသည် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

✱

‘ခြွမ် ... ခြွမ်’

၁၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဓား၊ဓားချင်းထိခတ်သံက ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်နေ၏။
တောလမ်းကလေးပေါ်ဝယ် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေ၏။

အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသုံးယောက်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ပွဲက ကြည့်မကောင်းပါ။

လူသုံးယောက်က အင်အားအပြည့်နှင့် အနိုင်ယူနေခြင်း
ကား မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်သောသူက ကျန်သုံးယောက်ကိုအသာ
ယူကာ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

တိုက်ပွဲကား သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

“ခြွမ် ... ခြွမ်”

“အား ... အောင်မယ်လေး”

ဝတ်စုံဝါသုံးယောက်၏ ဓားများ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ထွက်
သွား၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အလွန်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ရှုံးပြီ”

လူရွယ်က ပြောလိုက်ရာ ဝတ်စုံဝါများက ...

“မင်း သတ်လိုက်ပါ”

“ကျုပ် မသတ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်သလဲ”

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (၁) ❖ ၁၃၃

“နောင် ဓားပြတိုက်တာမျိုး ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့
ကျုပ်က သတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား
တို့ ဇာတ်မြုပ်နေကြပေတော့”

ဝတ်စုံဝါများက ဦးညွှတ်လိုက်ကြ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေတော့
သည်။ လူရွယ်က ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် လက်ခုပ်သံ စာဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။ လူရွယ်က လက်ခုပ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
လေ၏။

သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်ဝယ် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူ၏မျက်နှာသည် သွေးမရှိဘဲဖြူရောင်နေပြီး
ဟန်မူရာလည်း ကင်းမဲ့နေပေသည်။

လူရွယ်က ထိုလူသည် မျက်နှာတူ တပ်ဆင်ထားကြောင်း
ချက်ချင်းရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထိုစဉ် ထိုလူက လက်ခုပ်အတီးရပ်ကာ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျုံးစန်းဂိုဏ်းရဲ့ဓားပညာဟာ တကယ်ပဲကောင်းလှ
တယ်၊ ယန်ဝါဓားပြသုံးဇော်ကို အလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တာ
ထောက်ရင် မင်းဟာ ကျုံးစန်းဂိုဏ်းက မောက်လွှင့်ဖြစ်ရမယ်”

၁၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ် မောက်လွင်ပါ။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူများလဲ”

ထိုလူက သူ၏အမေးကို မဖြေဘဲ ဆက်မေးလိုက်၏။

“ဒါထက် ... မင်း တိမ်လွှာစားကို ကြားဖူးသလား”

“တိမ်လွှာစား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုတစ်လော နာမည်ကြီးလွန်းလို့ ကြားရတဲ့သတင်းတွေက နားမဆုံတော့ဘူး”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်၏။

“အေး ... တိမ်လွှာစားကို မင်းလိုချင်သလား”

“သိုင်းလောကမှာ တိမ်လွှာစားကို မလိုချင်တဲ့လူ ရှိပါ့မလား”

“ရှိတယ် ... ကျုပ်က မလိုချင်ဘူး၊ မင်းလိုချင်ရင်တော့ ကျုပ်ကူညီနိုင်တယ်”

မောက်လွင်က အံ့သြသွား၏။ ထိုလူကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“မင်း ... ဒုက္ခခံပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မင်းသိတဲ့လူထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး”

စားတစ်လက်၏လျှိုဥဏှာချက် (၁) ❖ ၁၃၅

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် မျက်နှာတူ တပ်ထားတာလဲ”

“အကျင့်ပါနေလို့ပါ။ ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ ... မင်း တိမ်လွှာစားကိုလိုချင်ရင် စီးယန်တည်းခိုခန်းကို အမြန်သွား၊ အဲဒီမှာ ထင်းပေါင်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သူ့ဆီက တိမ်လွှာစားကို မင်း အမြန်ဆုံးယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

“ခင်ဗျား”

“ကျုပ်ကို မေးခွန်း ပြန်ထုတ်မနေနဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ ထင်းပေါင်လက်ထဲက တိမ်လွှာစား လုယူမယ့်လူ လေးငါးယောက်မက ရောက်နေလောက်ပြီ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားရင် အဓိသာလိုက်သွားပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သစ်ပင်များကြား ခုန်ချကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

မောက်လွင်မှာ တွေဝေသွား၏။ ထိုလူ၏စကားကို ယုံကြည်ရမလားမသိ ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး စီးယန်တည်းခိုခန်းသို့ သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

၁၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စီးယန်တည်းခိုခန်း၏ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကို စားသောက်ခန်းမအဖြစ် ဖန်တီးထား၏။ စားသောက်ခန်းမဝယ် စားပွဲရှစ်ဆယ်ခန့် ခင်းကျင်းထား၏။

ညနေစာစားချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် စားသောက်သူများ စည်ကားနေရာ စားပွဲတိုင်း ပြည့်လှန်းပါး ဖြစ်နေလေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ စားသောက်ခန်းမအတွင်းရှိနေ၏။ သူသည် ဆိုင်အဝင်ကို မျက်နှာပြုကာ ချောင်ကျကျ စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စားသောက်နေ၏။

သူသည် စားသောက်နေရင်းမှ ရင်ထဲ၌ လေးလံလာသလို ခံစားနေရလေသည်။

အရက်ခွက်ကိုမော့သောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“အင်း... ငါ့ကိုစောင့်နေတဲ့လူ သုံးယောက်တောင်ပါလား။”

သူသည် သက်ပြင်းအသာချလိုက်၏။ ထိုလူသုံးယောက်သည် တကွတပြားစီ ထိုင်နေတော့၏။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်ကို သူသိ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကျုံးစန်းဂိုဏ်းမှ မောက်လွင်နှင့် တန်မင်းဆိုသူတို့ပင်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဦးကိုမူ သူ မသိပါချေ။

ထင်းပေါင်က သက်ပြင်း ချလိုက်၏။

မားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ပ) ❖ ၁၃၇

“မောက်လွင်နဲ့တန်မင်းဟာ တစ်ဖွဲ့တည်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ သူတို့ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အကဲခတ်နေရတာလဲ၊ တိမ်လွှာစားကြောင့်လား၊ အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တိမ်လွှာစား ငါ့ဆီမှာဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

သို့သော် သူ၏စိတ်တွင်းမှမူ အလိုလိုသိနေ၏။ တိမ်လွှာစားသည် လျှိုဝှက်မရဘဲ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထင်းပေါင်မှာ စိတ်ထဲ၌ လေးလံလာ၏။ အစားအသောက်များ ဆက်လက်စားသောက်လိုစိတ် မရှိတော့ပါ။

သူက အရက်အိုးကိုဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ထင်းပေါင်မှာ အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ လေးနက်တည်ကြည်နေ၏။ သူသည် သေချာစွာ စဉ်းစားနေ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုများကို သူက လက်မခံပါ။

သူသည် တိမ်လွှာစားကို လျှိုဝှက်စွာ သွားယူခဲ့စဉ်က ရှိညီနောင်သုံးယောက် သတင်းရပြီး လူယက်သွားခဲ့၏။

မည်သို့ သတင်းရသွားသည်ကို သူမသိခဲ့ပါ။ ယခု စွန်းစုပိုထိမှ သူ တိမ်လွှာစားကို ပြန်ခိုးလာခဲ့၏။

မည်သူမျှ မသိနိုင်ဟု သူထင်ခဲ့၏။ ယခုမူ လူသုံးယောက်က သူ့အား အကဲခတ်နေကြပြီဖြစ်၏။

၁၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ စိတ်ထင်ခြင်းမဟုတ်ဟု အတွေ့အကြုံအရ သိနေ၏။
ထိုလူများသည် ယနေ့ညမှောင်သည်နှင့် သူ့ထံ ရောက်ရှိလာမည်ဟု
နားလည်လိုက်၏။

သူက ရင်ဆိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို တွေးတောလိုက်၏။

အတန်ကြာ ခေါက်တံခေါက်ပြန် လျှောက်ပြီးနောက် ထင်း
ပေါင်၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးသွားလေသည်။

သူသည် ဆိုင်လုလင်တစ်ဦးကိုခေါ်ကာ ငွေကြေးများပေး၍
တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်မှာ ထင်းပေါင်အား မယုံကြည်ဟန်ကြည့်ပြီး
နောက် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ည ...

အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ထင်း
ပေါင်၏အခန်းမှာ မီးငြိမ်းထား၏။ သို့သော် အခန်းတွင်း၌ လူရိပ်များ
စွာ ရှိနေပေသည်။ မောက်လွင်မှာ မျက်မှောင်ကြွတ်နေ၏။

သူသည် အမှောင်ထု အတွင်းမှနေ၍ ထင်းပေါင်၏အခန်း
ကို အကဲခတ်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စားစာစိတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၃၉

ထိုစဉ် သူ၏စိတ်ထဲ၌ ခံစားမှုတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာ၏။
မောက်လွင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အမှောင်တွင်း နေရာနှစ်ခုအတွင်း လူနှစ်ယောက်
ရှိနေသည်ကို သိရှိလိုက်လေသည်။

“အင်း... အကြံတူတွေတော့ ရှိနေပြီပဲ၊ အကြံတူရင် နောက်
လူ သာတယ်တဲ့၊ ငါ မလှုပ်ရှားဘဲ အခြေအနေ ကြည့်နေမှပဲ”

သူသည် ယင်းသို့ တွေးမိသည်နှင့် လှုပ်ရှားရန် မစဉ်းစား
တော့ဘဲ ဆက်လက်ပုန်းအောင်းကြည့်နေလိုက်လေသည်။

လီကျားနန်မှာ ထင်းပေါင်၏အခန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုး
တံစက်မြိတ်အောက်ဝယ် ရှိနေ၏။

သူသည် ထင်းပေါင် အိပ်ပျော်မှ လုပ်ငန်းစရန် စဉ်းစားထား
လေ၏။

သို့သော် သူကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းနေသူများရှိနေသည်ကို သိ
လိုက်ရသောအခါ စိတ်ပျက်သွား၏။

သူသည် တိမ်လွှာစားအား လွယ်လွယ်နှင့် မရနိုင်တော့
ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

၁၄၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယနေ့ညအဖို့ အလောတကြီး လှုပ်ရှားရန် မလိုတော့ပါ။
အခြေအနေကို ကြည့်ကာ မီးစဉ်ကြည့်စာမည်ဟု စဉ်းစားထားလိုက်
လေတော့သည်။

တန်မင်း ...။

တန်မင်းနှင့် အဖော်နှစ်ဦးသည် ထင်းပေါင်၏ အခန်းအား
အကဲခတ်နေကြ၏။

ညဉ့်အနည်းငယ်နက်လာသောအခါ တန်မင်းက သူ့အဖော်
အား လက်တို့လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရှေ့သို့သာ မဲနေသဖြင့် အမှောင်ထုအ
တွင်း၌ အခြားသူများ ရှိနေသည်ကို သတိမထားမိပါ။

တန်မင်း၏အဖော်မှာ လျှောင်တ ဖြစ်၏။

လျှောင်တက ...

“စောတော့ စောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပင်တာပဲ ကောင်း
မယ် ထင်တယ်”

တန်မင်းက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထင်းပေါင်
၏ အခန်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အခန်းတံခါးကို ခြေနှင့်ကန်ဖွင့်လိုက်၏။

မားတစ်လက်၏လျှိုဏ်ချက် (၁) ❖ ၁၄၁

‘ဝုန်း’

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဝင်
လိုက်၏။

“အောင်မယ်လေး”

ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အမျိုးသမီးများ အသံ
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တန်မင်းမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် မီးလင်းလာ၏။ လျှောင်တက မီးထွန်းညှိလိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။ အခန်းတွင်း၌ အမျိုးသမီးများ ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိ
နေ၏။

အားလုံးသည် ကြေးတန်းစားမယ်များ ဖြစ်ဟန်တူသော်
လည်း သူမတို့က ကြောက်လန့်စွာ သံကုန်အော်ဟစ်နေရာ တန်မင်း
မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

လျှောင်တက ...

“သွားကြစမ်း ... ဒီအထဲက အမြန်ထွက်သွားကြ”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးများက အခန်းတွင်းမှ
ပြေးထွက်သွားကြ၏။ လျှောင်တက ...

“ဟေ့ ... အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ကျုပ်တို့ အခန်းများ
မားသွားသလား”

၁၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တန်မင်းက ...

“မမှားဘူးဗျ”

ဟုပြောရင်း လှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်၏။ ထင်းပေါင်အား
မတွေ့ရသလို တိမ်လွှာစားကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါချေ။

တန်မင်းက မကျေမနပ်နှင့် တက်ခေါက်ကာ ရေရွတ်လိုက်
၏။

“ကျုပ် တစ်နေ့ကုန် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ကြားက ဒီကောင်
ဘယ်လိုလစ်ပြေးသွားသလဲ မသိဘူး”

လျှောင်တက ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား တာဝန်ပေါ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

တန်မင်းက ...

“ကျုပ် တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာဗျ”

လျှောင်တက ...

“ထားပါတော့ ... ကျုပ်တို့သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ဦးက အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြ
လေတော့သည်။

✱

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၄၃

မြို့ပြင်တစ်နေရာ ...။

မိန်းကလေးများက ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်
လေသည်။

“ရှင်သွားလို့ပြီလား”

ထင်းပေါင်က ဦးညွတ်လိုက်၏။

“အခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိန်းကလေးများက ...

“မလိုပါဘူး ... ရှင်က တန်ရာတန်ကြေးပေးထားတာပဲ။
ကဲ ... ရှင့်အဝတ်အစား လဲလိုက်ပါဦး”

ထင်းပေါင်က မိန်းကလေးအဝတ်အစားများချွတ်ကာ လဲ
လှယ်လိုက်၏။ မျက်နှာပေါ်မှ ပြင်ဆင်ထားသည်များကိုလည်း ဖျက်
လိုက်၏။

တိမ်လွှာစားကို သေရာစွာ ချည်နှောင်ကာ ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သူသည် ကြေးတန်းစားမယ်များကိုနှုတ်ဆက်ကာ အမှောင်
ထုအတွင်း ပြေးလွှားသွားလေသည်။

သူသည် ပြေးလွှားရင်းမှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ တန်မင်းနှင့်
လျှောင်တမှာ သံကုန်အော်ဟစ်နေသော အမျိုးသမီးများကြောင့်

၁၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စိတ်ရှုပ်သွားကြ၏။

မည်သူ့ကိုမျှ မစစ်ဆေးနိုင်ဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ သူ၏အကြံကို သူသဘောကျစွာဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ် ...

သူ၏ရှေ့ဘက်မှ ရယ်သံထွက်လာ၏။

“မင်းအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်ကိုတော့ တစ်ပတ်ရိုက်လို့ မရပါဘူး”

ထင်းပေါင်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“မောက်လွင်”

မောက်လွင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ဖြန့်ကာ ...

“ပေးပါ”

ထင်းပေါင်က ...

“ဪ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက တိမ်လွှာစားအတွက် ရောက်လာတာကိုး”

မောက်လွင်က ...

“အခုချိန်မှာ တိမ်လွှာစားဟာ လူတိုင်းမက်မောတဲ့အရာ

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (၁) ❖ ၁၄၅

တစ်ခုပဲမဟုတ်လား”

“ထင်းပေါင် တိမ်လွှာစားကို ဖြုတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျား ယူချင်တော့လည်း ပေးရမှာပေါ့”

သူသည် တိမ်လွှာစားအား လက်ထဲ၌ အသာဆလိုက်ပြီးမှ မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မောက်လွင်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း ... ခုတော့လည်း အလွယ်တကူပါပဲလား”

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မြေပေါ်ကျနေသော တိမ်လွှာစားအား ကောက်ယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တိမ်လွှာစားကို အလွယ်တကူယူလို့ မရပါဘူးဗျာ”

မောက်လွင်က ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မောက်လွင်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဘယ်သူများလဲလို့ စောရပါလား”

လိကျားနန်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မောက်လွင်က ...

“ခင်ဗျားက ဝင်စွက်မလို့လား”

၁၄၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လီကျားနန်က ...

“ကျုပ်ကလည်း လက်လျှော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လီကျားနန်က ...

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်မှပဲ ဖြစ်မယ်”
မောက်လွင်က မဲ့လိုက်၏။

“ကျုပ်က မင်းကို ကြောက်မယ်မထင်နဲ့၊ ဘယ်လို ပြိုင်မလဲ
ဆိုတာသာ ပြောပါ”

လီကျားနန်က ...

“လက်ဝါးချင်းပဲ ယှဉ်ကြတာပေါ့”

မောက်လွင်က ...

“ကောင်းပြီ ... မင်း သတိထားတော့၊ ကျုပ်က ညာတာမှာ
မဟုတ်ဘူး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
လီကျားနန်ကလည်း ချက်ချင်းပင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသုံးပြုကာ
တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဝါးချင်း
ဆယ်ချက်မျှ ယှဉ်ပြိုင်မိသွား၏။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အထင်မသေး
ရတော့ပါ။

သိုင်းကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ထုတ်ဖော်တိုက်

စားတစ်လက်ခံလျှိုက်ချက် (၁) ❖ ၁၄၇

ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်
အနယ် ယှဉ်ပြိုင်မိသွားကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ် လမ်းနံဘေး ချုံငယ်တစ်ခုက မသိမသာ လှုပ်ရှား
သွား၏။

ချုံနွယ်များကြားမှ လက်တစ်ဖက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တိမ်
လွှာစားကို ကောက်ယူသွားလေတော့သည်။

‘ဖတ် ... ဖတ်’

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ သုံးလှမ်းခန့်မျှ ဆုတ်သွားရ၏။
နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဝါးတစ်ချက်စီ ထိမှန်သွားကြ၏။

မောက်လွင်က ...

“စောရ ... မင်း မဆိုးပါလား”

လီကျားနန်က ...

“ခင်ဗျားလည်း မဆိုးပါဘူး”

မောက်လွင်က ...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူမှ အနိုင်မရသေးဘူး၊ ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်

ကြ”

သူသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွား၏။ လီကျား
နန်က မဲ့လိုက်၏။

၁၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်ကဟော့ တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသင့်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် မောက်လွင့်၏အမူအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူက မျက်မှောင် ကြွတ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ကျုပ်တို့ အနိုင်အရှုံးပေါ်အောင် ဆက်တိုက်ကြမယ်”

မောက်လွင့်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဆက်တိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

လီကျားနန်က ...

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက အနိုင်ရသေးလို့လား”

မောက်လွင့်က ...

“မဟုတ်ဘူး”

လီကျားနန်က ...

“ဒါဆို ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့၊ မင်း အရှုံးပေးချင်ပေးလိုက်”

မောက်လွင့်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ”

လီကျားနန်က ...

“ဒါဆိုလည်း ဆက်တိုက်ခိုက်ရအောင်”

မောက်လွင့်က ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (ပ) ❖ ၁၄၉

“တိမ်လွှာစားမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ကျုပ်တို့ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက် တော့ကော ဘာထူးမှာလဲ”

လီကျားနန်က မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူသည် တိမ်လွှာစား ရှိရာ မြေပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ မြေပေါ်တွင် မည်သည့်စားမျှ ရှိ မနေပါ။

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

မောက်လွင့်က ...

“ထင်းပေါင်က ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ် ဗျ”

လီကျားနန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်တို့ဟာ ဝက်တွေပါလား”

မောက်လွင့်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ထင်းပေါင် ... မင်း လွတ်အောင်သာပြေးပါ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး တောလမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးဝင် သွားလေသည်။

လီကျားနန်က ရယ်မောရင်း မောက်လွင့်နောက်မှ ပြေး လိုက်သွားလေတော့သည်။

၁၅၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းပေါင်မှာ အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားလာခဲ့၏။

ခရီးသည် အတော်ပင် ပေါက်လာလေသည်။

နောက်ဆုံး သူက အလွန်မောပန်းလာ၏။

ခြေလက်များပင် မသယ်ချင်သလို ဖြစ်လာလေသည်။

ထင်းပေါင်က ပြေးနေရာမှ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ တောအုပ်အတွင်း ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ပြေးလာခဲ့ရသဖြင့် ထင်းပေါင်မှာ အလွန်ပင်ပန်းနေ၏။

ခေတ္တ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဘုံကျောင်းပျက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ဘုံကျောင်းမှာ အတော်ပင် ပျက်စီးနေပြီဖြစ်၏။ အုတ်နှင့် ဆောက်ထားသော်လည်း အမိုးများကား မရှိသလောက် ပေါက်ပြဲနေ၏။

ထင်းပေါင်က သတိထားပြီး ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်လေသည်။

ဘုံကျောင်းတွင်း၌ မည်သူမျှ မရှိပါ။ လူမရှိသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်များ ထူထပ်နေလေ၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုရှက်ချက် (၁) ❖ ၁၅၁

ဘုံကျောင်းထဲ၌ ရုပ်တုအများအပြားရှိ၏။

နံရံတောင်ထိပ်တွင် ကျောက်ဖြူနှင့် ထုထားသော ရဲမက် ရုပ်များလည်း ရှိပေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ ဖုန်များကို လှည်းကျင်းကာ ကြမ်းပေါ် လဲ လျောင်းလိုက်၏။

မျက်ခွံများက လေးကျလာ၏။ သူက အတင်းပြန်ထလိုက်၏။

“ငါ အိပ်ပျော်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဓားကို တစ်နေရာထားဦး မှ”

သူက ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်စိတစ်ချက်ကစားလိုက်၏။
ထို့နောက် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

ထင်းပေါင်မှာ အိပ်ပျော်နေ၏။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်နေသည်မသိပါ။ ပြင်းထန်စွာ အကန်ခံလိုက်ရမှ နိုးလာလေသည်။

ထင်းပေါင် လူးလဲထလိုက်သည်နှင့် ချွန်မြသော ဓားတစ် လက်က သူ၏ရင်ဝတွင် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

၁၅၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းပေါင်က သူ့အား ဓားနှင့်ထောက်ထားလိုက်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

“မောက်လွင်”

မောက်လွင်က မဲ့လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် မင်းက ကျုပ်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်လို့ မရတော့ဘူး”

ထင်းပေါင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထိုစဉ် လီကျားနန် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းပေါင်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တိမ်လွှာဓား ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဘောမတူတဲ့လူက ရှိနေတယ်”

မောက်လွင်က ...

“ဘယ်သူ သဘောမတူသလဲ”

ထင်းပေါင်က လီကျားနန်ဘက် မေးခွဲပြလိုက်ပြီး ...

“ဟိုမှာပဲ”

မောက်လွင်က ...

“မင်း ပေးသာပေးပါ”

ထင်းပေါင်က လီကျားနန်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ကျုပ် သူ့ကို ပေးလိုက်ရမလား”

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၅၃

လီကျားနန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပေးလိုက်ပါ”

ထင်းပေါင်က အံ့သြသွား၏။

“တိမ်လွှာဓားကို ခင်ဗျား မယူဘူး ... ဟုတ်လား”

လီကျားနန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ယူမှာပေါ့ဗျ”

ထင်းပေါင်က ...

“သူ့ကိုပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

လီကျားနန်က ...

“သူ ရသွားရင် ကျုပ် ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

ထင်းပေါင်မှာ နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်သွား၏။ မောက်လွင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်း ကျုပ်တို့ကို ရန်တိုက်လို့မရတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ပူးပေါင်းလိုက်ပြီဗျ”

ထင်းပေါင်က ...

“ခင်ဗျားတို့က ဟန်ဆောင်ပူးပေါင်းတာပဲ ... မကြာခင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကောက်ကြံစည်ကြမှာ သေချာပါတယ်”

မောက်လွင်က ...

၁၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ရန်တိုက်စကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက လောဘမကြီးတဲ့ အတွက် ပြဿနာဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး”

ထင်းပေါင်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဓားဖယ်လိုက်ပါ”

လီကျားနန်က ...

“ဖယ်ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မှုစရာမလိုပါဘူး”

ထင်းပေါင်ကို ထောက်ထားသောဓားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွား၏။

ထင်းပေါင်က ...

“ကျုပ်က ခဲရာခဲဆစ် ရအောင်ယူခဲ့ရတယ်၊ ဖေးရတော့ အလွယ်ကလေးပဲ”

“မင်းက ကျုပ်တို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်သေးလို့လား”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ ယှဉ်ရင် တိမ်လွှာဓားသာမကဘူး အသက်ပါ ဆုံးရှုံးသွားမှာပေါ့”

မောက်လွင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းက သဘောပေါက်သားပဲ”

ထင်းပေါင်က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ခါးမှ ပဝါနှင့်စည်း

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ပ) ❖ ၁၅၅

နှောင်ထားသောဓားကို ဖြုတ်ယူပြီး မက်မောစွာကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ မောက်လွင်အား ပေးလိုက်၏။ မောက်လွင်က ဓားကို လှမ်းယူပြီး လီကျားနန်နှင့်အတူ ဘုံကျောင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

✱

လီကျားနန် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မောက်လွင်ကမေးရာ လီကျားနန်က ...

“ကျုပ်တို့ ဓားကို မစစ်ဆေးဘဲ အလျင်စလို ထွက်လာမိခဲ့တယ်ဗျ”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ”

မောက်လွင်သည် ချက်ချင်းပင် ပဝါကို ဖြည့်လိုက်၏။

ဟောင်းနွမ်းသော ဓားအိမ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

မောက်လွင်က ဓားအိမ်ထဲမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဟင်”

အလွန်သံချေးတက်နေသော ဓားတစ်လက် ထွက်လာသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၅၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“တောက်”

မောက်လွင်က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ထင်းပေါင်ကို ဆုံးမရတော့မယ်ဗျ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဘုံကျောင်းပျက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

မောက်လွင်နှင့်လိကျားနန်တို့မှာ ဘုံကျောင်းပျက်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ထင်းပေါင် ဒီမှာ ရှိပါတော့မလား”

“ရှိမယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ ဘယ်ဘက်သွားတယ် ဆိုတာ ခြေရာခံနိုင်အောင် ပြန်လာတာဗျ”

မောက်လွင်နှင့်လိကျားနန်တို့ အပြန်အလှန်ပြောရင်း ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

သူတို့နှစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ထွက်ပြေးသွားလောက်ပြီဟု သူတို့ယူဆထားသည့် ထင်းပေါင်ကို ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း အိပ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မာတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (၁) ❖ ၁၅၇

မောက်လွင်က အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ထင်းပေါင်”

ထင်းပေါင်မှာ လန့်နှိုးသွား၏။ သူသည် မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်ပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။

လိကျားနန်တို့အား တွေ့သောအခါ အံ့အားသင့်သွားဟန် ရှိပေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ပြန်လာတာလဲ”

မောက်လွင်က မွဲလိုက်၏။

“ပေးပါ”

ထင်းပေါင်က မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘာပေးရမှာလဲ”

မောက်လွင်က ...

“တိမ်လွှာဓား”

ထင်းပေါင်၏မျက်လုံးက ဝို၍ကြွတ်သွားသည်။

“ကျုပ် စောစောကပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ပေးလိုက်ပြီပဲ”

မောက်လွင်က မွဲလိုက်၏။ သံချေးတက်နေသောဓားကို ထင်းပေါင်ရှေ့သို့ ချလိုက်၏။

“ဒါလား တိမ်လွှာဓား”

ထင်းပေါင်က အံ့အားသင့်သွား၏။

၁၅၈ ❖ စက္ကူအောင်

“ဟင်”

မောက်လွင်က ...

“တိမ်လွှာစား ဘယ်မှာလဲ”

ထင်းပေါင်က ...

“မသိဘူးလေ၊ ကျုပ် ခိုးလာတာတော့ ဒီခားပဲ”

‘ဖြန်း’

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် မောက်လွင်က ပါးရိုက်ချလိုက်၏။

လီကျားနန်က ...

“ထင်းပေါင် ... ဒီတစ်ကြိမ် ကျုပ်တို့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ထင်းပေါင်က ...

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ် သားသတ်သမားလက်ထဲက ခိုးလာ

တာ”

လီကျားနန်က ...

“မင်းက လိမ်ချင်နေတာကိုး”

သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ထင်း

ပေါင်မှာ သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရပြီး သတိလစ် မေ့မြောသွားလေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၅၉

ထင်းပေါင် သတိရလာ၏။

သူ၏ ခြေကျင်းဝတ်များ နာကျင်နေ၏။ ထင်းပေါင်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

အရာအားလုံး သူကြည့်ရသည်မှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၏။

လီကျားနန်နှင့် မောက်လွင်တို့မှာလည်း ပြောင်းပြန်ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထင်းပေါင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

မျက်မျှင်းပင် သူသည် စောက်ထိုးဆွဲကာ ချည်နှောင်ခြင်း ခံနေကြောင်းနားလည်လိုက်၏။

မောက်လွင်က ...

“ကျုပ်တို့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း ... တိမ်လွှာစား ဘယ်မှာလဲ”

ထင်းပေါင်က ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ပေးလိုက်တာပဲ”

မောက်လွင်က လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်၏။

‘ဒွန်’

ထင်းပေါင်၏ခန္ဓာကိုယ် ချာလည်လည်သွားသည်။ မောက်လွင်က ...

“ပြောစမ်း”

၁၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျုပ် အမှန်ပြောတာဗျ”

မောက်လွင်က ခုနစ်ချက်ခန့် ဆက်တိုက်ထိုးချလိုက်၏။
ထင်းပေါင်က ဖွဲအိတ်ပမာ အထိုးအကြိတ်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ထင်းပေါင်က ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူသည် မောက်လွင်
အား ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီဓားဟာ တိမ်လွှာဓားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရအောင်
ခင်ဗျား တိမ်လွှာဓားကို မြင်ဖူးလို့လား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ မောက်လွင် တွေဝေသွားသည်။
တိမ်လွှာဓားသည် ယခုတစ်လော သိုင်းလောကတွင်
အလွန်ကျော်ကြားနေခဲ့သည်။

သို့သော် မည်သူမျှ တွေ့ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

လီကျားနန်က ...

“ဒီဓားကို မင်း ဘယ်လိုရလာသလဲ ... ပြောစမ်း”

ထင်းပေါင်က အမာရွတ်နှင့် စွန်းစုပိုကို အသေအလဲ တိုက်
ခိုက်နေချိန်တွင် သူက ဝင်ရောက်ခိုးယူလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

“မင်း ဓားကို ထုတ်ကြည့်သေးသလား”

“ထုတ်ကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေးကို မရခဲ့ဘူးဗျ”

လီကျားနန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၆၁

ထင်းပေါင်သည် တိမ်လွှာဓားကို မသိသည့်အတွက် မှား
ယွင်းပြီး ခိုးယူလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

သူသည် မောက်လွင်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ကျုပ်တို့ သားသတ်သမားဆီကို သွားကြည့်ရတော့မှာပဲ”

မောက်လွင်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထင်း
ပေါင်ဘက်လှည့်ကာ ...

“မင်း ဒီကိစ္စထဲ ဘယ်တော့မှ ဝင်မစွက်နဲ့”

ပြောပြီး လီကျားနန်နှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

*

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထင်းပေါင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ဟာ ဝက်တွေပဲ”

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်အား ဆတ်ခနဲ ကွေးလိုက်ပြီး ခြေ

ထောက်မှ ကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ကြိုးစကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ကာ ဖြည်လိုက်သည်။

၁၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အတန်ကြာ ကြိုးစားဖြည်လိုက်မှ အချုပ်အနှောင်မှ ကင်း
လွတ်သွားသည်။

သူသည် ခါးတစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီး ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်
သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကာ အကဲခတ်လိုက်
၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူမျှမရှိကြောင်း သေချာတော့မှ
သူက ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

သူသည် ရယ်မောရင်း ဘုံကျောင်းနံရံရှိ ရဲမက်ရပ်တုတစ်ခု
၏လက်ထဲမှ ဓားကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ထိုဓားသည် တိမ်လွှာဓားအစစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းပေါင်က ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ဘုံ
ကျောင်းပျက်အတွင်းမှ ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများနှင့်အတူ ထွက်လာ
ခဲ့လေတော့သည်။

မိုးကြိုးရဲတိုက် ...။

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် ခန့်ညားစွာ တည်ရှိနေ၏။

တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း လူတစ်ယောက်က

၁၆၃ ❖ ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁)

တက်လာနေ၏။ လမ်းခုလတ်ရောက်သောအခါ ...

“ရပ်လိုက်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လှံရှည်ကိုင် အစောင့်သုံးယောက်
က ခုန်ထွက်လာ၏။

အစောင့်သုံးယောက်မှာ တက်လာသူအား သေချာစွာ တွေ့
လိုက်ရသောအခါ ...

“ထင်းပေါင်ပါလား”

ဟုပြောရင်း လှံရှည်များကို ဖယ်ပေးလိုက်၏။

ထင်းပေါင်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် ပြန်လာပြီဗျ၊ သခင်ကြီးဆီ အကြောင်းကြားလိုက်
ကြပါဦး”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

“ပြန်ပြောစမ်း”

အစောင့်က အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး ...

၁၆၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ထင်းပေါင် ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ သခင်ကြီးပေးလိုက်တဲ့ တာဝန် ကျေပွန်ခဲ့တယ်လို့လည်း သတင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ထင်းပေါင် ... ထင်းပေါင်၊ ကောင်းပြီ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ”

အစောင့်က အရိုအသေပြုပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

မကြာမီ အခန်းတွင်းသို့ ထင်းပေါင် ရောက်ရှိလာ၏။

ထင်းပေါင်က ခူးထောက် အရိုအသေပြုလိုက်၏။

“တာဝန်ကို ကျေပွန်ခဲ့ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း တိမ်လွှာစားကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ခေါင်းညိတ်ကာ တိမ်လွှာစားကို ဖမ်းယူလိုက်ကာ စစ်ဆေးလိုက်၏။

“တိမ်လွှာစား အစစ်ပါပဲ”

ထင်းပေါင် စိတ်သက်သာသွား၏။ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မင်း ... သိပ်တော်တယ်”

ထို့နောက် ရွှေတုံးကလေးများကို ထင်းပေါင်က ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“မင်းအတွက် ဆုငွေ”

ထင်းပေါင်မှာ ဝမ်းသာသွား၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၆၅

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ကြီး”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

“တာဝန်ကျေပွန်တဲ့လူကို ဆုချီးမြှင့်ရမှာ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ပါပဲ။ မင်းလည်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ တစ်လတိတိ အနားယူနိုင်ပါတယ်”

ထင်းပေါင်သည် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

*

တိမ်လွှာစား ...။

နာမည်ကျော် တိမ်လွှာစားသည် စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေ၏။

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်မှာ တိမ်လွှာစားကို ကြည့်နေ၏။ သူ၏အကြည့်တွင် လောဘအငွေ့အသက် မရှိပါ။ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေဟန်သာ ရှိပေသည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၏။

လက်ထဲတွင် ခိုလှောင်အိမ်တစ်လုံး၊ နိုင်ဆောင်ထားပေသည်။ ထိုလူသည် ငှက်လှောင်အိမ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်းမှ စားပွဲပေါ်မှ တိမ်လွှာစားကို တွေ့မြင်သွား၏။

၁၆၆ ❖ စက္ကအောင်

“ဘယ်လိုလုပ် ဒီပြန်ရောက်လာတာလဲ”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

“ထင်းပေါင်က ရအောင်ယူလာနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ”

ဝတ်စုံနက်က ...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကတော့ သဘောကျမယ် မထင်ဘူး”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ပန်းတွန့်လိုက်၏။

“ကျုပ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဝတ်စုံနက်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဖြစ်လာမှတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူဟာ လီ
ကျားနန်နဲ့ မောက်လွင်တို့လက်ထဲက အလွတ်ရုန်းလာနိုင်တာကိုပဲ
ချီးကျူးရတော့မှာပေါ့”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

“သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရွေးစင်ထဲမှာ မပါတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါဗျာ”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ သူ ကံကောင်းလွန်းလို့ပါ”

မီးတိုင်၏အဝိုင်းရောင်မှာ လှုပ်ယမ်းနေ၏။

စားတစ်လက်ခါလျှိုက်ချက် (၁) ❖ ၁၆၇

မီးရောင်သည် အခန်းတွင်း လင်းထိန်နေ၏။ အခန်းမှာ
ပေသုံးဆယ်ပတ်လည်ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်း၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးကို အနီရောင်အမွှေးပွကော်စောဖြင့် ခင်း
ကျင်းထားပေသည်။

အခန်းတစ်ဖက်တွင် သုံးပေခန့်မြင့်သော စင်မြင့်တစ်ခု ရှိ
ပေသည်။

ထိုစင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေတပ်ဆင်ထားသော ခုံရှည်
တစ်လုံးရှိ၏။ ခုံပေါ်တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက်
ထိုင်နေ၏။

ထိုလူသည် ပိန်လိုလှ၏။ လက်များမှာ အရိုးပေါ်အရေတင်
မျှသာ။ ဆံပင်များ အနည်းငယ်ဖြူ၏။ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာမူ စူးရှ
လွန်းလှပေသည်။

ထိုလူ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝတ်စုံနက် နှစ်
ယောက်က အသင့်အနေအထားဖြင့် ရပ်နေ၏။

စင်မြင့်အောက်တွင်မူ လူတစ်ယောက် ခူးထောက်နေ၏။
ထိုလူသည် မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင် ယန်ရှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

စင်မြင့်ပေါ်ကလူက ...

“ယန်ရှု”

“အမိန့်ရှိပါ”

၁၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စင်မြင့်ပေါ်ကလူက ...

“တိမ်လွှာစားက”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်ဆီ ပြန်ရောက်လာပါတယ်”

စင်မြင့်ပေါ်ကလူက ...

“ဒီစားဟာ သိုင်းလောကထဲမှာပဲ သံသရာလည်နေအောင် လုပ်ရမှာက မင်းတာဝန်ပဲ”

ယန်ရှုက ခေါင်းငုံ့သွား၏။

စင်မြင့်ပေါ်ကလူက ...

“နောက်သုံးရက်အတွင်း တိမ်လွှာစားကို သိုင်းလောကထဲ ပြန်ပို့လိုက်ပါ”

“အမိန့်အတိုင်းပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“အမှားအယွင်းမရှိစေနဲ့၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ် မှာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“မင်း သွားနိုင်ပြီ”

ယန်ရှုက အရိုအသေပြုပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

ယန်ရှုထွက်သွားပြီး မကြာမီ အခန်းတွင်းသို့လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (၁) ❖ ၁၆၉

ထို့လူသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခေါင်း ဆောင်ကြီးက ဆီး၍မေးလိုက်၏။

“ဆင်ပိလုံ ... မိန်းကလေးကို တွေ့ပြီလား”

ဆင်ပိလုံဟု အခေါ်ခံလိုက်ရသူက ...

“မတွေ့သေးပါဘူး ... အားလုံး လူစုခွဲ ရှာနေကြပါတယ်”

“အမြန်ဆုံးတွေ့အောင်ရှာ၊ သူ့ဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အရေး ကြီးတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... သူ့ကို မထိခိုက်စေနဲ့ ထိခိုက်အောင် ပြုမိရင် ကျုပ် ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဆင်ပိလုံက ...

“မိန်းကလေးက သိုင်းပညာထက်မြက်တယ်၊ အလွယ်တကူ ဖမ်းဖို့မလွယ်”

“တိတ်စမ်း”

ဆင်ပိလုံမှာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ...

“ကျုပ်အမိန့်ကို ဘာမှ စောဒက တက်စရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီဘစ်ကြိမ် ရှိစေတော့၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ”

ဆင်ပိလုံသည် ဦးညွှတ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

၁၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထင်းယန်သည် ဝမ်းဝမ်းအား အထူးသတိရနေ၏။

ဝမ်းဝမ်းနှင့် ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူ
၏ရင်ထဲ၌မူ အလွန်ပင် ခံစားနေမိ၏။ ဖတ်နေကျ စာများကိုပင်
စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ပါ။

သူသည် ဝမ်းဝမ်းသင်ကြားပေးခဲ့သော သိုင်းကွက်များကို
လေ့ကျင့်နေမိ၏။

သက်တံရောင်စုံ သိုင်းခုနစ်ကွက်ကို လေ့ကျင့်ရင်းက သိုင်း
ကွက်များ၏သဘောတရားကို တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ နားလည်လာ
ခဲ့၏။

အတန်ကြာလေ့လာပြီးမှ ယနေ့အဖို့ တော်လောက်ပြီဟု
ယူဆကာ ရပ်နားလိုက်၏။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ထင်းယန်၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

ထင်းပေါင် ပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်စားမိလိုက်
၏။ သူသည် ကမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး”

ထင်းပေါင်က ညီငယ်ကို အသာထွေးငွေ့လိုက်၏။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၇၁

“အစ်ကိုကြီး ... ဒီတစ်ခေါက်သွားတာ အလွန်ကြာတာပဲ”
ထင်းပေါင်က ...

“အခု တစ်လအနားရထားတယ်၊ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
အေးအေးဆေးဆေး နေရမှာပေါ့ကွ”

ထင်းယန်မှာ သဘောကျသွားလေတော့သည်။

ထင်းပေါင်နှင့် ထင်းယန်တို့ မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ
သည်။

ထင်းပေါင်မှာ ဆုငွေရထားသောကြောင့် ငွေရွှင်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ညီဖြစ်သူအား ခေါ်ကာ စားသောက်
ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထင်းပေါင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က လွတ်သောစားပွဲ
ဖွင့် ထိုင်ရင်း စားသောက်နေလိုက်၏။

ထင်းယန်မှာ စားသောက်နေရင်း အခြားစားပွဲမှ လူတစ်
ယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ဝမ်းဝမ်း၏နောက်သို့ လိုက်သူများအနက် ထိုလူလည်း အပါ
အဝင်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၁၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းပေါင်က ထင်းယန်ကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ညီလေး ... ဒီလူကို သိလို့လား”

ထင်းယန်က ...

“မသိပါဘူး ... မြင်ဖူးသလားလို့ ကြည့်တာပါ”

ထင်းပေါင်က ...

“ဒီလူဟာ ဆင်ပိလုံတဲ့၊ သူဟာ သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်ကောင်းတဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ထင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဆင်ပိလုံဆိုသူသည် ထင်းပေါင်၏စားပွဲသို့ လျှောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ထင်းပေါင်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဆင်ပိလုံက ...

“ကျုပ် မေးစရာရှိလို့ပါ၊ မင်းက ဒီနယ်ခံဆိုတော့ သိနိုင်မလားလို့”

“ကျုပ်က နယ်ခံဆိုပေမယ့် မကြာခဏ ခရီးထွက်နေတာဗျ”

ဆင်ပိလုံက ...

စားတစ်လတ်၏လျှိုစက်ချက် (၁) ❖ ၁၇၃

“ခါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကျုပ်သိချင်တာက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နယ်စပ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်များ မတွေ့မိဘူးလားလို့ပါ”

ထင်းပေါင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သတိမထားမိဘူးဗျ၊ ကျုပ်က မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်ခဲ့တာ၊ တွေ့ရင် ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ကို အသိပေးရင် တော်ပါပြီ”

ထင်းပေါင်က ...

“စိတ်ချ ... ဒီလောက်တော့ ကူညီနိုင်ပါတယ်”

ဆင်ပိလုံက ပြုံးလိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထင်းယန်က ...

“သူတို့က နယ်စပ်ကမိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် ရှာနေရတာလဲ”

ထင်းပေါင်က ...

“သူတို့ကိစ္စကို မစပ်စုတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထင်းယန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့၏။

၁၇၄ ❖ စက္ကအောင်

ထင်းယန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

လမ်းလေးခွဆုံ၌ လူများစုဝေးနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းယန်က ...

“လူတွေအုံနေပါလား ... ဘာများဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

သူသည် ပြောရင်း လူအုပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ထင်းပေါင်လည်း လူကြားထဲ တိုးဝင်ကြည့်လိုက်၏။

လူများမှာ သစ်ပင်ထက်၌ကပ်ထားသော ကြော်ငြာစာရွက်
ကို ဝိုင်း၍ ဖတ်ရှုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထင်းပေါင်ကလည်း ဖတ်ရှုလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများ
ဖြူးကျယ်သွားလေသည်။

“သိုင်းပြိုင်ပွဲ”

မည်သူမဆို သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်။

ကန့် သတ်ချက်မရှိပါ။

သိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိသူအား

တိမ်လွှာစားကို ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်မည်။

ကျင်းပမည့်နေရာ ... မိုးကြိုးရဲတိုက်

ကျင်းပမည့်နေ့ရက် ... လဆန်း (၅) ရက်

“ဟူး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

စားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (၁) ❖ ၁၇၅

ထင်းပေါင်သည် လူအုပ်ကြားမှ ပြန်လည်တိုးထွက်လိုက်
သည်။

သူသည် တိမ်လွှာစားအား သက်စွန့်ကြိုးပမ်းရယူပေးခဲ့ရ
သည်။

ယခု မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က သိုင်းလောကသားများ လက်
သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် စီစဉ်နေသည်။

သူကြိုးစားခဲ့သမျှ အရာမထင်တော့ပါ။

ထိုမျှမကသေးပါ။

တိမ်လွှာစား သိုင်းလောကထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ဆိုး

ကျိုးများက ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။

သူ၏သခင်သည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဤသို့ပြုရပါ
သနည်း။

ကောင်းသောအကြံအစည်ကား မဟုတ်နိုင်ပါ။

ထင်းယန်က ...

“အစ်ကိုကြီးက ဒီပြိုင်ပွဲအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြော
တောင်မပြဘူး”

“အစ်ကိုလည်း အခုမှသိတာ၊ ကဲ ... ညီလေး ပြန်နှင့်တော့”

ထင်းယန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“မိုးကြိုးရဲတိုက်၊ ဒီပြိုင်ပွဲဟာ မရိုးသားဘူးလို့ အစ်ကိုထင်လို့”

ထင်းပေါင်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်သည် ထင်းပေါင်အား တွေ့သည့်အခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“မင်းကို အနားယူခွင့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ထင်းပေါင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ကို အတင်းတွေ့ခွင့်တောင်းရတာလဲ”

“ဒီကနေ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြော်ငြာတွေ့လို့ပါ၊ ဒါ ... အမှန်ပဲလား”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဪ ဒါလား ... အမှန်ပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထင်းပေါင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

စားတစ်ယက်၏ပြုတ်ချက် (၁) ❖ ၁၇၇

“မိခင်လွှာစားကို သိုင်းလောကသားတိုင်း မက်မောကြတယ်၊ သခင်ကြီးလည်း မရမက လိုချင်တဲ့အတွက် ကျုပ်က အသက်စွန့်ယူလာခဲ့ရတာ၊ အခုတော့ ဘာကြောင့် ပြိုင်ပွဲကျင်းပပြီး ပြန်ပေးဖို့ စီစဉ်ရတာလဲ”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

“မင်း နားမလည်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် နားမလည်ဘူး”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

“ဒီစားကို မက်မောသူတွေ များလှတယ်၊ ကျုပ် လက်ထဲမှာ ရှိတာ သိသွားကြရင် ငါ့ပြီး လုယက်ကြမှာပဲ၊ ဒီစားကို ကျုပ် တယ်လောက်အထိ ကာကွယ်နိုင်မယ်ဆိုတာ မသိဘူး”

သူသည် စကားကို ရပ်ပြီးမှ အလေးအနက် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီစားအတွက် ကျုပ် အသက်သေမှာ မလိုလားဘူး”

“အခုလိုလုပ်တော့ကော ဘာထူးမလဲ၊ လူတွေရဲ့အသက် ပိုပြီး သေဆုံးကုန်မှာပေါ့”

“တကယ်အစွမ်းအစရှိတဲ့လူသာ ဒီစားကိုရသွားရင် ဘာမှ ပြဿနာမရှိတော့ပါဘူး”

ထင်းပေါင် ခေါင်းခါလိုက်၏။

၁၇၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“သခင်ကြီး ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒီဓားအတွက် လူတွေ အများကြီး သေကုန်လိမ့်မယ်၊ သခင်ကြီး မလိုချင်ရင် တိတ်တဆိတ် စွန့်ပစ်လိုက်ပါ”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ဒေါသထွက်သွားဟန်ရှိ၏။

“တိတ်စမ်း”

ထင်းပေါင်က ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“မင်းက ကျုပ်အမှုထမ်းပါ၊ ဘာမှ အထွန့်မတက်နဲ့၊ ကျုပ် အလုပ်ကို ဝင်စွက်စရာမလိုဘူး၊ မင်း ထပ်ပြီး အထွန့်တက်နေရင် မင်းကို အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ထင်းပေါင်၏ ရင်ထဲ၌ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်၏ အကြံအစည် သည် မရိုးသားဟု ထင်မိလေသည်။

သို့သော် သူက အခြေအနေကို နားလည်လိုက်၏။ အရို အသေပြုလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် မဆင်မခြင် ပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

“ဒီတစ်ခါ ရှိစေတော့ ... မင်းသွားနိုင်ပြီ”

✱

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ပ) ❖ ၁၇၉

ထင်းပေါင်မှာ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ ၏။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ အိပ်မရသေးပါ။

တိမ်လွှာဓားအတွက် သိုင်းပြိုင်ပွဲပြုလုပ်မည့်ရက်မှာ လ ဆန်းငါးရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ယနေ့ လဆန်းနှစ်ရက်နေ့ ...

သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပရန် သုံးရက်သာ လိုတော့ပေသည်။

ထင်းပေါင် အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

သိုင်းလောကသားများစွာ၏အသက်ကို ကယ်တင်ရန် သူ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ထင်းယန် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

“အစ်ကို မအိပ်သေးဘူးလား”

ထင်းပေါင်က ...

“အခုပဲ အိပ်တော့မှာပါ”

“ညဉ့်နက်ပြီ၊ အစ်ကိုကောင်းကောင်း အနားမယူရသေးဘူး

နော်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ကံ ... ညီလေး ပြန်အိပ်တော့”

ထင်းယန် အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်သွား၏။ ထင်းပေါင်က အချိန်

အတန်ကြာသည်အထိ စောင့်နေလိုက်လေ၏။

၁၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မကြာမီ ထင်းယန်၏အိပ်မောကျသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထင်းပေါင်က ညဝတ်စုံကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ထို့
နောက် မီးငြိမ်းသတ်ကာ အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်၏။
လဆန်းရက်မို့ လကွေးကလေးသာ ရှိ၏။
ထင်းပေါင်မှာ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ ညင်
သာစွာ လှုပ်ရှားလာခဲ့၏။
မကြာမီ မိုးကြိုးရဲတိုက်ရှိရာ တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။
ဤလမ်း ဤခရီးကို သူ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်၏။ တောင်
တက်လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်နေရာတွင် ကင်းပုန်းရှိသည်က
အစ သူသိထားသည်။
ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် အခက်အခဲကား သိပ်မရှိလှပါ။ မိုး
ကြိုးရဲတိုက်အတွင်းသို့ လွယ်ကူစွာပင် ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။
ထင်းပေါင်မှာ အခန်းထောင့် အမှောင်ကွယ်တွင် ငြိမ်သက်

စားတစ်လက်၏ကျိုက်ချက် (၁) ❖ ၁၈၁

စွာ ခိုကပ်လိုက်၏။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အရေးအကြီးဆုံးက တိမ်လွှာစားပဲ၊
ဒီစားသာမရှိရင် သိုင်းလောကအတွင်း သွေးချောင်းစီးမှုတွေ ရပ်တန့်
သွားမှာပဲ၊ ဟုတ်ပြီ ... တိမ်လွှာစားကို ငါ ရအောင် ယူရမယ်”
သူသည် စိတ်ဝိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး သီးသန့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

သီးသန့်ခန်း ...။
အခန်းတံခါးဝတွင် အစောင့်နှစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေ
ကြပေသည်။ ထိုအစောင့်နှစ်ဦးမှာ စကားလက်ဆုံကျနေ၏။
ထင်းပေါင် ဓားပါးလေးနှစ်လက်ကို ထုတ်ပြီး ပစ်လွှင့်ရန်
ချိန်ရွယ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ မပစ်မိပါ။ အကြောင်းမှာ သူသည်
ဘဝတူအမှုထမ်းများကို မသတ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။
နောက်ဆုံး သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီး သီးသန့်ခန်း
ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အစောင့်နှစ်ဦးက ထင်းပေါင်အား တွေ့
သောအခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ထင်းပေါင်က ပြုံးလိုက်ပြီး...
“သခင်ကြီး ဘယ်မှာလဲ၊ သူခေါ်လို့ ကျုပ်ရောက်လာတာ

၁၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဗျ”

အစောင့်က မှတ်မိသွားပြီး ...

“သူ အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဟင် ... ဟိုဘက်က ဘာလဲ”

အစောင့်နှစ်ဦးက ထင်းပေါင် ညွှန်ပြရာ လှမ်းကြည့်လိုက်
ကြလေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့၏တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားပြီး အသိအာရုံ
များလည်း ပျောက်ဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထင်းပေါင်က အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ လှမ်းဝင်လိုက်၏။
အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တိမ်လွှာစားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းပေါင်က ကောက်ယူမည်အပြု ...

“ဓားကို လွှတ်လိုက်”

အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူအား ကြည့်လိုက်ရာ လူယုံတော်သန်ရှုတ်ဖြစ်နေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဤအခြေအနေရောက်
မှ မထူးတော့ပါ။ သူက ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတော့သည်။ သို့သော် သန်ရှုတ်က လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်း
ပြီး ...

ဓားတစ်လက်ဆီလျှော်စက်ချက် (၁) ❖ ၁၈၃

“ထင်းပေါင် ... မင်းက သေချင်လို့ ဝင်ရှုပ်တာပဲ”

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

တစ်ခဏအတွင်း ဓားကွက်ဆယ်ကွက်မျှ ယှဉ်ပြိုင်မိသွား
၏။ ထိုစဉ် သန်ရှုတ်က အချက်ပေးရာကို ဖြုတ်ကာ မှုတ်လိုက်လေ
သည်။

“ဦး”

တိတ်ဆိတ်သောညဉ့်ယံဝယ် အချက်ပေးရာသံများ ဆူညံ
စွာ ထွက်ပေါ်လာလေဟော့၏။

ထင်းပေါင်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ရဲတိုက်အပြင်ရောက်
အောင် အမြန်ဆုံး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“တောက်”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က တက်ခေါက်လိုက်၏။

ကျင်းဟုတ်က ...

“သန်ရှုတ် နောက်က လိုက်ပါသွားတယ်”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ...

၁၈၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျင်းဟုတ် ... မင်းက ထင်းပေါင်အိမ်ကိုသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းဟုတ် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွား၏။ ထိုစဉ် ၄က်
လှောင်အိမ်နှင့် ဝတ်စုံနက် ရောက်ရှိလာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်၏။
ဝတ်စုံနက်က ...

“ဒါဆို ထင်းပေါင်ကို အမြန်ဆုံး ရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်”

“ကျုပ် သိပါတယ်၊ သန်ရှုတ်နဲ့အစောင့်တွေ နောက်က
လိုက်သွားကြတယ်”

ဝတ်စုံနက်က ...

“အမှားအယွင်းမရှိတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ကျုပ်လိုက်သွား
မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ပြေး
ထွက်သွားလေသည်။ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ထင်းပေါင် ... မင်း ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ပါဘူး၊ သေချင်
လို့ မင်းကြမ္မာ မင်းဖန်တီးတာပဲ”

ထင်းပေါင်သည် မိုးကြိုးရဲတိုက်မှ အရေးသိပ်မပါသော အမှု
ထမ်း ဖြစ်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုပွတ်ချက် (၁) ❖ ၁၈၅

ထို့ကြောင့်လည်း တိမ်လွှာဓားကိစ္စတွင် မအောင်မြင်နိုင်ဟု
ယူဆကာ တာဝန်ပေးပြီး စတေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ထင်းပေါင်က ကံကောင်းစွာ အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့်
တိမ်လွှာဓားက သူ့ထံ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ထင်းပေါင် ... မင်း ဘယ်လောက်အထိ ကံကောင်းနိုင်မှာ
လဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း သေကိုသေရမယ်”

ထင်းပေါင်မှာ ပြေးလွှားနေ၏။

သူသည် အတန်ကြာ ပြေးလွှားလာခဲ့ရာ နောက်မှ လိုက်
လာသူ အများအပြားကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် သန်ရှုတ်ကိုမူ မျက်ခြည်မဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

ထင်းပေါင်မှာ လှည့်ဝတ်ပြေးရင်း မိုးကြိုးရဲတိုက်၏
အနောက်ဘက်ရှိ တောင်ပေါ်ပြေးတက်လာခဲ့၏။

ထိုတောင့်သည် အလွန်မြင့်မားပြီး လှည့်စားနိုင်မည်ဟု သူ
ယုံကြည်ထား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်သို့
ပြေးတက်လာခဲ့ပြီး ကျောက်တုံးတစ်ခုနောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေ
လိုက်၏။

၁၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သန်ရှုတ်သည် တောင်ပေါ်ရောက်သည့်အခါ ထင်းပေါင် အား မတွေ့ရတော့သဖြင့် အံ့သြသွားလေသည်။

ထင်းပေါင်သည် တစ်နေရာရာတွင် ပုန်းအောင်းနေမည်ဟု သူ ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးများအကြား လှည့်ပတ်ရှာ ဖွေလိုက်လေသည်။

ထင်းပေါင်က ဓားပါးကလေးကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ထား လေသည်။

သူသည် တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာသော သန်ရှုတ်အား ပစ်ရန် အသင့်ပြင်ထား၏။

သန်ရှုတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ထင်းပေါင်ပုန်းကွယ်နေရာအနီး သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ ပစ်ကွင်းကောင်းကို ငြိမ်၍စောင့်နေလိုက်၏။

မကြာမီ သူ့ရှေ့ ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာတွင် သန်ရှုတ်က ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထင်းပေါင်က ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ ပါ။ လက်ထဲမှ ဓားပါးလေးကို ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုပြတ်ချက် (၁) ❖ ၁၈၇

‘ဗိုး’

ဓားပါးလေးမှာ သန်ရှုတ်ရင်ဝသို့ တည့်မတ်စွာ ပြေးဝင်သွား လေသည်။ သန်ရှုတ်မှာ ထိတ်လန့်ပြီး မရှောင်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုစဉ် အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာကာ ထင်းပေါင်ပစ်လွှင့်လိုက် သော ဓားပါးကလေးအား ထိမှန်သွား၏။

‘ခြွမ်’

ဓားပါးကလေးမှာ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ သန်ရှုတ် ချက်ချင်း သတိဝင်လာ၏။

ထင်းပေါင်ထံသို့ ပြေးဝင်လိုက်လေသည်။ ထင်းပေါင်မှာ သူ၏ဓားချက်လွှဲသွားသည်နှင့် တောင်ပေါ်သို့ ဆက်၍ပြေးတက် လိုက် ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သန်ရှုတ်က အလွတ်မပေးတော့ပါ။

ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန် အသုံးပြုကာ ထင်းပေါင်၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ ထင်းပေါင်မှာ ပြေးရင်း တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ထိုစဉ် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင်ရပ်နေသော ဝတ်စုံနက်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။ ထင်းပေါင် ထိတ်လန့်သွား၏။ သူသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သန်ရှုတ်က ...

“ထင်းပေါင် ... မင်း ပြေးလို့ မလွတ်တော့ပါဘူး။”

၁၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ထင်းပေါင်က အံ
ကြိတ်လိုက်သည်။

သူ ပြေး၍ မလွတ်တော့ပါ။ သို့သော် သူက သွေးကြောင်သူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ရဲဝံ့စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီး ဖြစ်သည်။

ထင်းပေါင်က ဓားကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အသင့်
စောင့်နေလိုက်၏။ သန်ရှုတ်က ...

“ထင်းပေါင် ... မင်း လက်နက်ချပြီး သခင်ကြီးဆီကို လိုက်ခဲ့
ပါ”

ထင်းပေါင်က မွဲလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခူးထောက်အသေခံမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ”

“မင်းက အတော် သတ္တိကောင်းနေတာကိုး”

“စကားပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်ရင် ဖမ်းလိုက်စမ်းပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့ဓားပညာကို ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

သန်ရှုတ်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထင်းပေါင်ကလည်း ဓားနှင့်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

သူသည် သန်ရှုတ်သာမက ဝတ်စုံနက်နှင့်ပါ ရင်ဆိုင်ရမည်
ကို နားလည်ထားသည်။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ပ) ❖ ၁၈၉

သူ အသက်ရှင်လိုလျှင် ထိုနှစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး ရှင်းနိုင်

မှ ဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် ထိုလူနှစ်ဦးစလုံးက သူ့ထက် သိုင်းပညာမြင့်မား

သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူသေရမည်ဆိုလျှင် ထိုသူတို့ကိုပါ အဖော်ခေါ်
သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေသည်။ ထင်းပေါင်၏ ပြင်းထန်သော
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သန်ရှုတ်မှာ အလွယ်တကူ အနိုင်မရဘဲ ရှိနေ၏။

အနိုင်ရရန် အခွင့်အလမ်းပင် မတွေ့ရသေးပါ။ သန်ရှုတ်
အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ဓားကွက်ကိုလည်း ပြောင်းလဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
ထိုစဉ် ဝတ်စုံနက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သန်ရှုတ် ... နောက်ဆုတ်လိုက်”

အသံနှင့်အတူ လူရိပ်သည် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
လာလေသည်။ သန်ရှုတ်မှာ မကျေမနပ် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ဝတ်စုံနက်က တိုက်ပွဲအတွင်း ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင်

၁၉၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထင်းပေါင်မှာ ဝတ်စုံနက်၏ ဓားချက်ကို မနည်းပင် ခုခံကာကွယ်လိုက်ရလေသည်။

ဝတ်စုံနက်မှာ ဓားချက်များ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်ကာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူသည် ထင်းပေါင်နှင့် သန်ရှုတ်တို့တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထင်းပေါင်၏ဓားကွက်များကို ကောင်းစွာသိရှိထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ထင်းပေါင်အား အနိုင်ယူရန် သူ့အတွက် မစဲယဉ်းတော့ပါ။ ထင်းပေါင်၏ရင်ထဲ၌ လေးလံနေ၏။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အတွင်း သူသည် ဒဏ်ရာနှစ်ချက်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သူ၏ ခုခံမှုများသည် အရာမထင်သလို ဖြစ်နေပေသည်။ ဝတ်စုံနက်၏ ဓားချက်များက တစ်ရစ်ပဲ တိုးဝင်နေလေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ နောက်သို့သာ တွင်တွင်ဆုတ်နေရ၏။ တဖြည်းဖြည်း တောင်စွန်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာ၏။

ဝတ်စုံနက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ထင်းပေါင် ... မင်း လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါဘူး”

သူသည် ဓားကို ဂွေယမ်းကာ ခုတ်ချလိုက်၏။ ထင်းပေါင်က အံကြိတ်ကာ ဓားနှင့် ခုခံပေးလိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၉၁

သို့သော် ဝတ်စုံနက်၏ဓားအရှိန်က ပြင်းထန်လှသောကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားရလေသည်။ သူ၏ခြေထောက်မှာ လေကိုသာ နင်းမိသွား၏။

ထင်းပေါင်မှာ ကြောက်လန့်တကြား ရှေ့သို့ ပြန်ခုန်လိုက်သော်လည်း မမီတော့ပါ။ တောင်အောက်ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“အား”

ဝတ်စုံနက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ထင်းပေါင် မင်း မအူမလည်နဲ့ ဝင်ရှုပ်ချင်တာကိုး”

သန်ရှုတ်က ချောက်ကမ်းပါးသို့ ပြန်ပြန်လိုက်၏။ ဝတ်စုံနက်က ...

“မပူပါနဲ့ ... ဒီလောက်အမြင့်ကကျတဲ့နောက် ဘယ်သူမှ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူး”

သန်ရှုတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ ထင်းပေါင်သာ အသက်ရှင်ဦးမယ်ဆိုရင် အလွန် မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဝတ်စုံနက်က ...

“ကျုပ် သွားမယ်၊ မင်း ငယ်သားတွေခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ”

၁၉၂ ❖ ပတ္တအောင်

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်စုံနက်သည် တောင်အောက်သို့
ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

“အား”

ထင်းယန် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွှဲစိုနေ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ကြောင့် လန့်နိုး
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူက ရေသောက်ရန် စဉ်းစားပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
စဉ် အိမ်ရှေ့ဘက်မှ တီးတိုးသံများ ကြားရသဖြင့် သေချာစွာ နားစွင့်
လိုက်၏။ အိမ်အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာနေသော အသံများကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

ထင်းယန် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ သူသည် ပြတင်း
ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်း၍ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ လရောင်
အောက်ဝယ် ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသောသဏ္ဌာန်များကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်မယ်၊ ကြည့်ရတာ ကောင်းသော လာ

စားတစ်လတ်၏လျှိုဝှက်ချယ် (၁) ❖ ၁၉၃

ခြင်းတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုကို အမြန်ပြောမှ”

သူသည် ချက်ချင်းပင် ထင်းပေါင်၏အခန်းဘက်သို့ကူးသွား
လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ ထင်းပေါင်ကို မတွေ့ရပါ။

“ဒုက္ခပဲ ... အစ်ကို ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်”

သူတွေ့နေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်သံကြားလိုက်ရ
လေသည်။ ထင်းယန် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ... ဒုက္ခပါပဲ”

တွေ့နေစဉ်မှာပင် ...

‘ဝုန်း’

အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သွားပြီး လူရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ဝင်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းယန်မှာ မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့တက်ကာ ပုန်းအောင်း
နေလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းဟုတ်နှင့် ငယ်သားငါးယောက်မှာ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့
ရောက်ရှိလာ၏။

၁၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“လူခွဲရှာစမ်း”

ကျင်းဟုတ်က အမိန့်ပေးပြီးနောက် မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။
ထင်းယန်မှာ ကျင်းဟုတ်၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်သွားလေ
သည်။ သူ အလွန်အံ့သြနေ၏။

“ဒါ ... ခိုးကြိုးရဲတိုက်က လူတွေပဲ၊ ဒီလူ ငါသိပါတယ်၊
ဟုတ်ပြီ ... ခိုးကြိုးရဲတိုက် သခင်ကြီးရဲ့လူယုံတော် ကျင်းဟုတ်ပဲ၊
သူတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ဖို့လား၊ သူတို့ပုံတွေက ရန်
လိုတဲ့ပုံပဲ”

ထိုစဉ် ကျင်းဟုတ်၏ငယ်သားများ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါဘူး”

ကျင်းဟုတ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ထင်းပေါင် ဒီကိုပြန်မလာတာ သေချာပြီ၊ သူ့ညီကော
မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ပါဘူး”

“တောက်”

ကျင်းဟုတ်က မကျေမနပ်နှင့် တက်ခေါက်လိုက်၏။ ငယ်
သားတစ်ဦးက ...

“ထင်းပေါင်ကို ဆရာသန်ရှုတ် နိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဧကံတာက သူ့ညီကိုမတွေ့တာဘဲ၊ ကျူပင်

တေးတစ်လက်၏လျှိုပုတ်ချက် (၀) ❖ ၁၉၅

ခုတ် ကျူပင်ချန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ချိန်မှာ အန္တရာယ်ရှိလာမယ်”
ငယ်သားက ...

“ထင်းယန်က စာပေသမားပဲ၊ ဘာမှ ပူစရာမလိုပါဘူး”

ကျင်းဟုတ် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူသည် အတန်ကြာ
စဉ်းစားပြီးမှ ...

“ကဲ ... သွားကြစို့”

သူသည် ငယ်သားများအားခေါ်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေ
၏။

အခန်းတွင်း၌ မည်သူမျှ မရှိတော့ပါ။

သို့သော် မီးအိမ်ထွန်းထားသဖြင့် လင်းနေ၏။ ထင်းယန်က
အတန်ကြာ ပုန်းအောင်းနေပြီးမှ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ အောက်သို့
ပြန်ဆင်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

‘ပုန်း’

တံခါးပွင့်သွားပြီး လူရိပ်တစ်ရိပ် လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်သွား
၏။ ထင်းယန်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

၁၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ ရှောင်တိမ်းရန်အချိန်မရတော့ပါ။ ဝင်လာသူအား ကြည့်
လိုက်ရာ ကျင်းဟုတ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျင်းဟုတ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ် မသင်္ကာလို့ ပြန်လှည့်လာတာ
အမှန်ပဲပေါ့”

“ခင်ဗျား ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကျင်းဟုတ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်
၏။ ထင်းယန် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“ခင် ... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ”

“မင်းအစ်ကိုကို သေမိန့်ပေးလိုက်ပြီ၊ မင်းလည်း သေရမှာပဲ၊
တို့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရဖို့ မင်းကို မဆီမဆိုင် နှုတ်ပိတ်ရတာတော့
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

ကျင်းဟုတ်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကိုငွေ့ယမ်းကာ ခုတ်
ချလိုက်လေတော့၏။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ပါရန်။

